

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τὰ χρώματα τῆς υγείας

Τὰ χαρακτηριστικά γνωρίσματα τῆς ἀσθενείας

Ἡ υγεία, ὥπως καὶ ἡ ἀσθένεια, ἔχει τὰ ἰδιαίτερα χρώματά της.

Οἱ παλαιοὶ γιατροὶ ἀπέδιδαν μεγάλη σημασία στὸ χρῶμα ποὺ εἶχε τὸ πρόσωπο ἢ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος ἐνὸς ἀσθενούς. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι οἱ παρατηρήσεις των εἶχαν σχετικὴ ἀξία, γιατί δὲν μπορούσαν νὰ ἐλεγχθοῦν μ' ἓναν τρόπον ἀκριβῆ καὶ ἀπόλυτο. Τὸν ἐλεγχο αὐτὸν τὸν ἐπέτρεψαν τὰ σύγχρονα ἐπιστημονικὰ μέσα, ποὺ ἀπέδειξαν τὴν ἀκρίβεια πολλῶν ἀπὸ αὐτὲς τὶς παρατηρήσεις.

Κατὰ γενικὸ κανόνα, τὰ χρώματα τῆς υγείας εἶνε τὸ λευκὸ πρὸς τὸ ρόζ, καθὼς καὶ τὸ σιταρίσιο. Ὅλα τὰ ἄλλα χρώματα προδίδουν ἐλαττωματικὴ λειτουργία ὀρισμένων ὀργάνων καὶ, συνεισώς, κακὴ κατάσταση τῆς υγείας.

Τὰ μέρη τοῦ σώματος ποὺ ἔχουν σημασία ἀπ' αὐτὴν τὴν ὁπποῖα εἶνε τὸ πρόσωπο, τὰ χέρια καὶ τὰ νύχια.

Νὰ ποιά εἶνε τὰ χρώματα τῆς υγείας καὶ τῆς ἀσθενείας γιὰ τὰ καθένα ἀπ' αὐτά:

Α'. Στὸ πρόσωπο

1. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν πρόσωπο παχὺ καὶ κοκκινωπὸ πρέπει ν' ἀποφεύγουν τὶς υπερβολὲς παντός εἶδους. Ὁ κανὼν τῆς ζωῆς των πρέπει νὰ εἶνε ἡ ἐγκράτεια. Διαφορετικὰ, ἐκτίθενται σὲ σοβαρωτάτους κινδύνους, ποὺ μπορεί ν' ἀπειλήσουν ὄχι μόνον τὴν υγεία τους ἀλλὰ καὶ τὴ ζωὴ τους ἀκόμη. Οἱ κινδύνους αὗτοι ἀναφέρονται κυρίως στὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Ἐργασία ἤρεμη καὶ μετρημένη. Τὰ ξενύχτια, τὰ τρεχάματα, οἱ ἐργασίες ποὺ ἀπαιτοῦν μεγάλη δραστηριότητα καὶ ἐπίμονη καὶ σταθερὴ προσπάθεια ἀντεδίδκνυνται.

2. Ἐκείνοι ποὺ ἔχουν πρόσωπο ὥχρὸ καὶ ἀδύνατο θὰ πρέπει νὰ τρῶνε πολλὰς φορές, ἀλλ' ἀπὸ λίγο τὴν κάθε φορά. Πρὸ παντός χρειάζονται διανοητικὴ καὶ ψυχικὴ ἥρεμία. Νὰ μὴ βασανίζουν τὸν ἑαυτὸ τους μὲ ψυχικὴ ἥρεμία. Νὰ μὴ βασανίζουν τὸν ἑαυτὸ τους μὲ τὸ παραμικρὸ. Ὁ καθαρὸς ἀέρας τῆς ἐξοχῆς τοῦς τὸ παραμικρὸ. Ὁ καθαρὸς ἀέρας τῆς ἐξοχῆς τοῦς τὸ παραμικρὸ. Ὁ καθαρὸς ἀέρας τῆς ἐξοχῆς τοῦς τὸ παραμικρὸ.

3. Ἐκείνοι ποὺ ἔχουν πρόσωπο παχὺ καὶ ὥχρὸ, πρέπει νὰ εἶνε ἰδιαίτερος προσεκτικοὶ στὴν τροφὴν. Ἡ παχυσαρκία εἶνε ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος τοῦς. Ἡ παχυσαρκία εἶνε ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος τοῦς. Ἡ παχυσαρκία εἶνε ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος τοῦς. Ἡ παχυσαρκία εἶνε ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος τοῦς.

4. Ἐκείνοι ποὺ ἔχουν ἰσχνὸ πρόσωπο μὲ ἀπόχρωσι πρὸς τὸ κίτρινο, πρέπει νὰ συγκρατοῦν τὶς βίαιες παρορμήσεις των καὶ νὰ βάλλουν τάξι καὶ σύστημα στὴ ζωὴ τοῦς. Ἡ νευρικὴ τους ἰδιοσυγκρασία τοῦς στὴ ζωὴ τοῦς. Ἡ νευρικὴ τους ἰδιοσυγκρασία τοῦς στὴ ζωὴ τοῦς.

Β'. Στὰ χέρια

Βάλτε τὸ χέρι σας πάνω σ' ἓνα κομμάτι λευκὸ χαρτί. Ἐστὶ, θὰ μπορέσετε νὰ διακρίνετε καλύτερα τὸ χρῶμα τοῦ.

Ἐνα χέρι λευκὸ καὶ πλαδαρὸ προδίδει λυμφατικὴ ἰδιοσυγκρασία.

Ἐνα χέρι πολὺ σκούρο καὶ ξηρὸ προδίδει νευρικὴ ἰδιοσυγκρασία.

Ἐνα χέρι κόκκινο: ζωτικότητα.

Ἐνα χέρι πολὺ κόκκινο, πρὸς τὸ βιολετί: κακὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ ἐλαττωματικὴ ἀφομοίωσι τῶν τροφῶν.

Ἐνα χέρι κίτρινο: νευρικὴ ἰδιοσυγκρασία καὶ ὑπερνευστία.

Ἐνα χέρι ποὺ ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ λεμονιοῦ μὲ ἀπόκλισι πρὸς τὸ πράσινο: ἔλλειψι ἰσορροπίας τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

Ἐνα χέρι ποὺ ἔχει ῥοδοκόκκινο ἢ ἐλαφρὸ σκούρο χρῶμα καὶ ποὺ οἱ φλέβες του εἶνε εὐδιάκριτες: καλὴ υγεία καὶ πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ ἰσορροπία.

Γ'. Στὰ νύχια

Τὰ νύχια ποὺ ἔχουν χρῶμα ρόζ: καλὴ λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ.

Τὰ νύχια ποὺ εἶνε λευκὰ καὶ ὥχρα: ἀναιμία.

Τὰ νύχια ποὺ εἶνε κόκκινα: κακὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος, καρδιακὲς διαταραχὲς, νευρικότητα.

Τὰ νύχια ποὺ ἔχουν χρῶμα βιολετί: ἀργὴ καὶ ἐλαττωματικὴ κυκλοφορία. Ἄν ἔχουν χρῶμα βιολετί μόνον στὴ βάσι: καρδιακὴ ἀδυναμία.

Ο ΚΑΙΡΟΣ ΦΕΥΓΕΙ...

Πρωτότυπο διήγημα

Δὲν τὸν εἶχε δὴ κανεὶς τὸ γέρο - Ραφαὴλ Καντιάνι, παρὰ σκυμμένο μονο ἐπάνω σὲ κανένα ρολόγι. Προσεχτικὰ παρατηροῦσε τὶς μικρὲς ἀγκυλωτὲς του ροοίτσες, ποὺ καθε τὸν γύρισμα σημείωνε ἓνα λεπτό χαμένο.

Ἐκείνο τὸ πρωὶ οἱ πρώτες ἀνοιξιακὲς ἀχτίδες διαπερᾶσαν τὰ τζάμια, παίζοντας πάνω στὶς σκοινισμένες ἐταξέρες τοῦ μαγαζιοῦ. Μία ἀχτίδα φωτίζει τὴν στεφανὴ τοῦ ρολογιοῦ, ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του ὁ γέρο - Ραφαὴλ, καὶ μία σιγανὴ καὶ γρήγορη φωνὴ ἀκούστηκε ξαφνικὰ:

— Ὁ καιρὸς φεύγει! Ὁ καιρὸς φεύγει!

Ἡ φωνὴ ἦταν τόσο καθαρή, ποὺ ὁ γέρο - Ραφαὴλ σήκωσε τὰ μεγάλα του μάτια πρὸς τὴν πόρτα, κι' ἀπόμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, μὴν ἀκούγοντας τὸ χτύπο τοῦ κουδουνιοῦ. Κανεὶς δὲ φαινόταν καὶ τὸ μαγαζὶ ἦταν ἀδειανό. Ξανάρισε τὴ δουλειά του, μὰ σὲ λίγο δὲν κρατήθηκε κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του.

Τὸ μάτι του ἔπεσε πάνω σ' ἓνα παλιὸ ρολόγι ποὺ εἶχε ἓνα κοῦκο. Στάθηκε καὶ κύτταξε. Τοῦ φάνηκε τότε πὼς ὁ κοῦκος κουνά�τας τὸ κεφάλι, τοῦ ἔλεγε:

— Ναι, φεύγει! Ναι, φεύγει!

— Ἀς τὸν ἀφήσουμε νὰ φύγῃ!

Ἐπὶ ὁ γέρος.

Καὶ πρὶν ἀκόμη προφτάσῃ νὰ πιάσῃ τὸ ρολόγι ποὺ δίδωκε, ἀκούστηκε ἀπὸ ἓνα χαλκινὸ ρολόγι:

— Τὰ νειάτα σου! Τὰ νειάτα σου!

— Τὰ νειάτα μου; μουρμούρισε ὁ Ραφαὴλ. Ἦμουν τάχα ποτὲ νέος;

Ἀσφαλῶς τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ θύμωσαν τόσο λησμονημένα πράγματα. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ ρολογὸς σκέφθηκε τὴν ἡλικία του. Ὁ γέρο - Ραφαὴλ ἄφησε τὴν Ἀυγουστίνα νὰ τὸς εἰχε χαθῇ. Ποῦ νὰ πῆγε ὁ ρολογὸς; Τὸ ἔμαθαν τὴν ἄλλη μέρα, ποὺ τῆς εἶχε πῇ ὁ γέρο - Ραφαὴλ.

— Ἐρεῖς τί εἶνε δέντρο; τὴ ρώτησε.

— Μὰ τὸ Θεό, ὄχι καὶ πολὺ κῦριε. Γιατί σὰν δούλευε κανεὶς ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ δὲν εἶχε καιρὸ.

— Ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ, ξανάτε μηχανικὰ ὁ γέρος. Ναι, βέβαια. Ὁ καιρὸς ὅμως φεύγει.

Σήκωσε τὰ μάτια του, κύτταξε τὸν κοῦκο τοῦ ρολογιοῦ καὶ χαμογέλασε. Ἡ Αὐγουστίνα ἀναρωτιόταν μὴπως ὁ γέρος εἶχε τρελλαθῇ.

— Ἀκουσε, τῆς εἶπε σὲ λίγο, πρέπει ν' ἀφήσῃς τὴ δουλειά σου...

— Ναι, ἀλλά κύριε...

Μὴ μὲ διακόπτετε, ὁ καιρὸς φεύγει τόσο γρήγορα. Ἐρεῖς ἐδῶ, ἔρεῖς ἐδῶ, ἔρεῖς ἐδῶ, ἔρεῖς ἐδῶ, ἔρεῖς ἐδῶ.

Ἐγὼ πᾶν νὰ κάνω μιὰ βόλτα γιὰ νὰ μὴ σ' ἐμποδίσω. Ἄν δὴς τὸ νεαρό ἐκείνο φοιτητὴ τῆς ἱατρικῆς ποὺ κάθεται στὸ σπῆτι... τὸν ξέρετε, ἔ;

Ἡ Αὐγουστίνα κούνησε τὸ κεφάλι γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ πὼς τὸν γνῶριζε.

— Τοῦ δίνεις τὸ ρολόγι του. Δὲν ἔρχεται νὰ τὸ πάρῃ, γιατί δὲν θὰ ἔχῃ νὰ μοῦ πληρώσῃ. Δὲν πειράζει. Ὑστερὰ θὰ πᾶς αὐτό...

Τὴν εἶπε σ' ἓνα ἄσπρο χαρτί ἓνα ρολογάκι.

...στὴ μικρὴ ἐκείνη μοδίστα. Περνὰ κάθε πρωὶ, κυττάζει τὴν ὥρα κι' ὑστερὰ τρέχει. Κι' αὕτῃ εἶχε ἀνάγκη νὰ βλέπῃ πὼς ὁ καιρὸς φεύγει. Ἐμεῖς, εἰμαστε πιά γέροι καὶ δὲν ἔχουμε ἀνάγκη νὰ βλέπουμε πόσο γρήγορα περνᾷ. Ἐξήντα χρόνων καὶ ἀκόμη δὲν ἔζησα, πρόσθεσε σὰν νὰ ὀνειρεύταν...

— Ὁ καιρὸς φεύγει! Ὁ καιρὸς φεύγει!

Ἡ φωνὴ ἦταν τόσο καθαρή, ποὺ ὁ γέρο - Ραφαὴλ σήκωσε τὰ μεγάλα του μάτια πρὸς τὴν πόρτα, κι' ἀπόμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, μὴν ἀκούγοντας τὸ χτύπο τοῦ κουδουνιοῦ. Κανεὶς δὲ φαινόταν καὶ τὸ μαγαζὶ ἦταν ἀδειανό. Ξανάρισε τὴ δουλειά του, μὰ σὲ λίγο δὲν κρατήθηκε κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του.

Τὸ μάτι του ἔπεσε πάνω σ' ἓνα παλιὸ ρολόγι ποὺ εἶχε ἓνα κοῦκο. Στάθηκε καὶ κύτταξε. Τοῦ φάνηκε τότε πὼς ὁ κοῦκος κουνά�τας τὸ κεφάλι, τοῦ ἔλεγε:

— Ναι, φεύγει! Ναι, φεύγει!

— Ἀς τὸν ἀφήσουμε νὰ φύγῃ!

Ἐπὶ ὁ γέρος.

Καὶ πρὶν ἀκόμη προφτάσῃ νὰ πιάσῃ τὸ ρολόγι ποὺ δίδωκε, ἀκούστηκε ἀπὸ ἓνα χαλκινὸ ρολόγι:

— Τὰ νειάτα σου! Τὰ νειάτα σου!

— Τὰ νειάτα μου; μουρμούρισε ὁ Ραφαὴλ. Ἦμουν τάχα ποτὲ νέος;

Ἀσφαλῶς τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ θύμωσαν τόσο λησμονημένα πράγματα. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ ρολογὸς σκέφθηκε τὴν ἡλικία του. Ὁ γέρο - Ραφαὴλ ἄφησε τὴν Ἀυγουστίνα νὰ τὸς εἰχε χαθῇ. Ποῦ νὰ πῆγε ὁ ρολογὸς; Τὸ ἔμαθαν τὴν ἄλλη μέρα, ποὺ τῆς εἶχε πῇ ὁ γέρο - Ραφαὴλ.

— Ἐρεῖς τί εἶνε δέντρο; τὴ ρώτησε.

— Μὰ τὸ Θεό, ὄχι καὶ πολὺ κῦριε. Γιατί σὰν δούλευε κανεὶς ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ δὲν εἶχε καιρὸ.

— Ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ, ξανάτε μηχανικὰ ὁ γέρος. Ναι, βέβαια. Ὁ καιρὸς ὅμως φεύγει.

Σήκωσε τὰ μάτια του, κύτταξε τὸν κοῦκο τοῦ ρολογιοῦ καὶ χαμογέλασε. Ἡ Αὐγουστίνα ἀναρωτιόταν μὴπως ὁ γέρος εἶχε τρελλαθῇ.

Ἐκείνο τὸ πρωὶ οἱ πρώτες ἀνοιξιακὲς ἀχτίδες διαπερᾶσαν τὰ τζάμια, παίζοντας πάνω στὶς σκοινισμένες ἐταξέρες τοῦ μαγαζιοῦ. Μία ἀχτίδα φωτίζει τὴν στεφανὴ τοῦ ρολογιοῦ, ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του ὁ γέρο - Ραφαὴλ, καὶ μία σιγανὴ καὶ γρήγορη φωνὴ ἀκούστηκε ξαφνικὰ:

— Ὁ καιρὸς φεύγει! Ὁ καιρὸς φεύγει!

Ἡ φωνὴ ἦταν τόσο καθαρή, ποὺ ὁ γέρο - Ραφαὴλ σήκωσε τὰ μεγάλα του μάτια πρὸς τὴν πόρτα, κι' ἀπόμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, μὴν ἀκούγοντας τὸ χτύπο τοῦ κουδουνιοῦ. Κανεὶς δὲ φαινόταν καὶ τὸ μαγαζὶ ἦταν ἀδειανό. Ξανάρισε τὴ δουλειά του, μὰ σὲ λίγο δὲν κρατήθηκε κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του.

Τὸ μάτι του ἔπεσε πάνω σ' ἓνα παλιὸ ρολόγι ποὺ εἶχε ἓνα κοῦκο. Στάθηκε καὶ κύτταξε. Τοῦ φάνηκε τότε πὼς ὁ κοῦκος κουνά�τας τὸ κεφάλι, τοῦ ἔλεγε:

— Ναι, φεύγει! Ναι, φεύγει!

— Ἀς τὸν ἀφήσουμε νὰ φύγῃ!

Ἐπὶ ὁ γέρος.

Καὶ πρὶν ἀκόμη προφτάσῃ νὰ πιάσῃ τὸ ρολόγι ποὺ δίδωκε, ἀκούστηκε ἀπὸ ἓνα χαλκινὸ ρολόγι:

— Τὰ νειάτα σου! Τὰ νειάτα σου!

— Τὰ νειάτα μου; μουρμούρισε ὁ Ραφαὴλ. Ἦμουν τάχα ποτὲ νέος;

Ἀσφαλῶς τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ θύμωσαν τόσο λησμονημένα πράγματα. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ ρολογὸς σκέφθηκε τὴν ἡλικία του. Ὁ γέρο - Ραφαὴλ ἄφησε τὴν Ἀυγουστίνα νὰ τὸς εἰχε χαθῇ. Ποῦ νὰ πῆγε ὁ ρολογὸς; Τὸ ἔμαθαν τὴν ἄλλη μέρα, ποὺ τῆς εἶχε πῇ ὁ γέρο - Ραφαὴλ.

— Ἐρεῖς τί εἶνε δέντρο; τὴ ρώτησε.

— Μὰ τὸ Θεό, ὄχι καὶ πολὺ κῦριε. Γιατί σὰν δούλευε κανεὶς ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ δὲν εἶχε καιρὸ.

— Ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ, ξανάτε μηχανικὰ ὁ γέρος. Ναι, βέβαια. Ὁ καιρὸς ὅμως φεύγει.

Σήκωσε τὰ μάτια του, κύτταξε τὸν κοῦκο τοῦ ρολογιοῦ καὶ χαμογέλασε. Ἡ Αὐγουστίνα ἀναρωτιόταν μὴπως ὁ γέρος εἶχε τρελλαθῇ.

— Ἀκουσε, τῆς εἶπε σὲ λίγο, πρέπει ν' ἀφήσῃς τὴ δουλειά σου...

— Ναι, ἀλλά κύριε...

Μὴ μὲ διακόπτετε, ὁ καιρὸς φεύγει τόσο γρήγορα. Ἐρεῖς ἐδῶ, ἔρεῖς ἐδῶ, ἔρεῖς ἐδῶ, ἔρεῖς ἐδῶ, ἔρεῖς ἐδῶ.

Ἐγὼ πᾶν νὰ κάνω μιὰ βόλτα γιὰ νὰ μὴ σ' ἐμποδίσω. Ἄν δὴς τὸ νεαρό ἐκείνο φοιτητὴ τῆς ἱατρικῆς ποὺ κάθεται στὸ σπῆτι... τὸν ξέρετε, ἔ;

Ἡ Αὐγουστίνα κούνησε τὸ κεφάλι γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ πὼς τὸν γνῶριζε.

— Τοῦ δίνεις τὸ ρολόγι του. Δὲν ἔρχεται νὰ τὸ πάρῃ, γιατί δὲν θὰ ἔχῃ νὰ μοῦ πληρώσῃ. Δὲν πειράζει. Ὑστερὰ θὰ πᾶς αὐτό...

Τὴν εἶπε σ' ἓνα ἄσπρο χαρτί ἓνα ρολογάκι.

...στὴ μικρὴ ἐκείνη μοδίστα. Περνὰ κάθε πρωὶ, κυττάζει τὴν ὥρα κι' ὑστερὰ τρέχει. Κι' αὕτῃ εἶχε ἀνάγκη νὰ βλέπῃ πὼς ὁ καιρὸς φεύγει. Ἐμεῖς, εἰμαστε πιά γέροι καὶ δὲν ἔχουμε ἀνάγκη νὰ βλέπουμε πόσο γρήγορα περνᾷ. Ἐξήντα χρόνων καὶ ἀκόμη δὲν ἔζησα, πρόσθεσε σὰν νὰ ὀνειρεύταν...

— Ὁ καιρὸς φεύγει! Ὁ καιρὸς φεύγει!

Ἡ φωνὴ ἦταν τόσο καθαρή, ποὺ ὁ γέρο - Ραφαὴλ σήκωσε τὰ μεγάλα του μάτια πρὸς τὴν πόρτα, κι' ἀπόμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, μὴν ἀκούγοντας τὸ χτύπο τοῦ κουδουνιοῦ. Κανεὶς δὲ φαινόταν καὶ τὸ μαγαζὶ ἦταν ἀδειανό. Ξανάρισε τὴ δουλειά του, μὰ σὲ λίγο δὲν κρατήθηκε κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του.

Τὸ μάτι του ἔπεσε πάνω σ' ἓνα παλιὸ ρολόγι ποὺ εἶχε ἓνα κοῦκο. Στάθηκε καὶ κύτταξε. Τοῦ φάνηκε τότε πὼς ὁ κοῦκος κουνά�τας τὸ κεφάλι, τοῦ ἔλεγε:

— Ναι, φεύγει! Ναι, φεύγει!

— Ἀς τὸν ἀφήσουμε νὰ φύγῃ!

Ἐπὶ ὁ γέρος.

Καὶ πρὶν ἀκόμη προφτάσῃ νὰ πιάσῃ τὸ ρολόγι ποὺ δίδωκε, ἀκούστηκε ἀπὸ ἓνα χαλκινὸ ρολόγι:

— Τὰ νειάτα σου! Τὰ νειάτα σου!

— Τὰ νειάτα μου; μουρμούρισε ὁ Ραφαὴλ. Ἦμουν τάχα ποτὲ νέος;

Ἀσφαλῶς τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ θύμωσαν τόσο λησμονημένα πράγματα. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ ρολογὸς σκέφθηκε τὴν ἡλικία του. Ὁ γέρο - Ραφαὴλ ἄφησε τὴν Ἀυγουστίνα νὰ τὸς εἰχε χαθῇ. Ποῦ νὰ πῆγε ὁ ρολογὸς; Τὸ ἔμαθαν τὴν ἄλλη μέρα, ποὺ τῆς εἶχε πῇ ὁ γέρο - Ραφαὴλ.

— Ἐρεῖς τί εἶνε δέντρο; τὴ ρώτησε.

— Μὰ τὸ Θεό, ὄχι καὶ πολὺ κῦριε. Γιατί σὰν δούλευε κανεὶς ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ δὲν εἶχε καιρὸ.

— Ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ, ξανάτε μηχανικὰ ὁ γέρος. Ναι, βέβαια. Ὁ καιρὸς ὅμως φεύγει.

Σήκωσε τὰ μάτια του, κύτταξε τὸν κοῦκο τοῦ ρολογιοῦ καὶ χαμογέλασε. Ἡ Αὐγουστίνα ἀναρωτιόταν μὴπως ὁ γέρος εἶχε τρελλαθῇ.

— Ἀκουσε, τῆς εἶπε σὲ λίγο, πρέπει ν' ἀφήσῃς τὴ δουλειά σου...

— Ναι, ἀλλά κύριε...

Μὴ μὲ διακόπτετε, ὁ καιρὸς φεύγει τόσο γρήγορα. Ἐρεῖς ἐδῶ, ἔρεῖς ἐδῶ, ἔρεῖς ἐδῶ, ἔρεῖς ἐδῶ, ἔρεῖς ἐδῶ.

Ἐγὼ πᾶν νὰ κάνω μιὰ βόλτα γιὰ νὰ μὴ σ' ἐμποδίσω. Ἄν δὴς τὸ νεαρό ἐκείνο φοιτητὴ τῆς ἱατρικῆς ποὺ κάθεται στὸ σπῆτι... τὸν ξέρετε, ἔ;

Ἡ Αὐγουστίνα κούνησε τὸ κεφάλι γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ πὼς τὸν γνῶριζε.

— Τοῦ δίνεις τὸ ρολόγι του. Δὲν ἔρχεται νὰ τὸ πάρῃ, γιατί δὲν θὰ ἔχῃ νὰ μοῦ πληρώσῃ. Δὲν πειράζει. Ὑστερὰ θὰ πᾶς αὐτό...

Τὴν εἶπε σ' ἓνα ἄσπρο χαρτί ἓνα ρολογάκι.

...στὴ μικρὴ ἐκείνη μοδίστα. Περνὰ κάθε πρωὶ, κυττάζει τὴν ὥρα κι' ὑστερὰ τρέχει. Κι' αὕτῃ εἶχε ἀνάγκη νὰ βλέπῃ πὼς ὁ καιρὸς φεύγει. Ἐμεῖς, εἰμαστε πιά γέροι καὶ δὲν ἔχουμε ἀνάγκη νὰ βλέπουμε πόσο γρήγορα περνᾷ. Ἐξήντα χρόνων καὶ ἀκόμη δὲν ἔζησα, πρόσθεσε σὰν νὰ ὀνειρεύταν...

— Ὁ καιρὸς φεύγει! Ὁ καιρὸς φεύγει!

Ἡ φωνὴ ἦταν τόσο καθαρή, ποὺ ὁ γέρο - Ραφαὴλ σήκωσε τὰ μεγάλα του μάτια πρὸς τὴν πόρτα, κι' ἀπόμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, μὴν ἀκούγοντας τὸ χτύπο τοῦ κουδουνιοῦ. Κανεὶς δὲ φαινόταν καὶ τὸ μαγαζὶ ἦταν ἀδειανό. Ξανάρισε τὴ δουλειά του, μὰ σὲ λίγο δὲν κρατήθηκε κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του.

Τὸ μάτι του ἔπεσε πάνω σ' ἓνα παλιὸ ρολόγι ποὺ εἶχε ἓνα κοῦκο. Στάθηκε καὶ κύτταξε. Τοῦ φάνηκε τότε πὼς ὁ κοῦκος κουνά�τας τὸ κεφάλι, τοῦ ἔλεγε:

Πρωταπριλιά

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διευθύνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ Τηλ 27-135 - 29-967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000

Τα δρώματα της καρδιάς

ΜΙΑ ΝΕΚΡΗ

Για όλο τον κόσμο είμαι μια νεκρή. Τα ληξιαρχικά βιβλία του Καν αναφέρουν, άλλωστε, το θάνατό μου με ημερομηνία 9 Δεκεμβρίου του 19... Έγώ ή ίδια έστειλα το πιστοποιητικό του θανάτου μου απ' το Μαρόκο, όπου βρισκόμουν τότε... Είναι αλήθεια πως κουράστηκα αρκετά για να το αποχτήσω. Άλλα, την ημέρα που το πήρα στα χέρια μου, ένιωσα ένα μεγάλο βάρος να φεύγει απ' το στήθος μου... Γιατί νομίζω πως το μόνο που είχα να κάνω ήταν να «πεθάνω».

Την εποχή που ήμουν ευτυχισμένη, δυο μόνον ονόματα υπήρχαν στη σκέψη μου: του Φρανσουά και της Κλαίρης. Ο Φρανσουά ήταν ο άντρας μου. Η Κλαίρη ήταν η παιδική, η μεγάλη φίλη μου, η ακχώριστη σύντροφος της ζωής μου, η αδελφή μου σχεδόν.

Συλλογίζομαι τώρα πως μια γυναίκα που παντρεύεται πρέπει να κόβει κάθε άλλο σύνδεσμο που είχε πριν και ν' αφοσιώνεται μόνο στον άνδρα της. Με μένα έγινε το αντίθετο. Άγαστα τόσο πολύ την Κλαίρη, που της έδωκα στη συζυγική μου ζωή την ίδια θέση που είχε και άλλοτε, όταν ήμουν ανύπαντρη.

Σας είπα ότι είχαμε παντρευτεί με τον Φρανσουά από αγάπη. Ναι, έπειτα από μια μεγάλη αγάπη...

Η Κλαίρη περνούσε στο σπίτι της μόνο τις νύχτες.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Η μασέλλα

Επιστολήν μοι έστειλεν γνωστόν μοι δεσποινάριον άραιο, ζουμπουλούδικον, κομψόν και καλλιπαρείον έρωτευθέν πυριφλεγώς και μετ' έπιμονής της ύπεροχου έμαυτο μεγίστης... καλλονής.

«Σας αγάπω, μοι έγγραφον, άνδρες και μεγάλε και ως κηρίον τήκομαι εξ έρωτος ή τάλαινα έρωτα γαρ φελογερόν αισθάνομαι εκ πάλαι δι' ό στεναχώ και φως ως θαλασσία... φάλαίνα Υπέφερον μεμυστικώς άνευ παρηγορίας ύφισταμένη τα δεινά μεγάλης... άπειρίας, πλην ήδη κατεφθάσατο ό κόμβος εις τό κτένιον και φοδερόν αισθάνομαι έρωτικόν... ντουζένιον. Όθεν ποιούμαι έκκλησιν έν είδει έκείσιας και όμιλούσα θαρρετώ και μετά παρησίας, σας άναμένω αύριον κατεπειγόντως λίαν εις του Φαλήρου την γνωστήν άμμόδη (παράλιαν).

Κατόπιν τούτου στολισθείς μετέδην έ (σπουδμένως και τό κοράσιον Ιδών Ιστάμενον αύ- (τόθι άνέκραξα περιχαρής και τρισευτυχι- (σμένος:

«Ήδη θα παύσουν οι καυμοί και θ' ά- (ναφθούν οι... πόθοι!»

Και πλησιάσας αύθαρεί, ήνοιξα την (άγκάλην έτοιμος ών ίνα ριφθώ εις έρωτος κρα- (πάλην

πλην εκ της συγκινήσεως, Ω! κερα- (μίες! Ω τρέλλα! έξήλθεν κι' έπεσε χαμαί ή έμαυτού... (μασέλλα!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

μου σχεδόν, χωρίς να έχω καταλάβει το παραμικρό.

— Είσαι ή καλύτερη φίλη μου, μου είπε ή Κλαίρη ανάμεσα στους λυγμούς της. Σ'υ μόνο μπορέσι να με σώσεις... Άν καταλάβη τίποτε ο πατέρας μου, — ξέρεις πόσο είνε άυστηρός, — θα με διώξη απ' το σπίτι...

— Έπρεπε, λοιπόν, να συχωρέσω εγώ. Κι' όχι μόνον αυτό. Έπρεπε να συνεργασθώ για να σκεπαστή το σκάνδαλο.

Τό αποφάσισα. Φύγαμε, σέ λίγο, απ' το Καν και πήγαμε μαζί με την Κλαίρη σ' ένα μικρό χωριό. Προσποιήθηκα πως ήμουν άρρωστη — μήπως, άλλωστε, δεν ήμουν; — και πως είχα ανάγκη απ' τον καθαρό αέρα της εξοχής για να συνέλθω. Προσποιήθηκα άκόμη πως ήμουν έγκυος...

Τί φοβερό, σ' αλήθεια! Πώς δεν έπνιξε την Κλαίρη με τα ίδια μου τα χέρια; Μια μέρα, έφερε στον κόσμο ένα παιδί. Ένα αγόρι. Με τη συνενοχή μιας αγαθής χαρικής, αυτό τό παιδάκι πέρασε στα βιβλία του μικρού χωριού όπου μέναμε σαν δικό μου.

Έπειτα ξαναγυρίσαμε στο Καν. Η Κλαίρη, εγώ και τό μωρό. — Απ' αυτή τη στιγμή άρχισε το μαρτύριό μου. Η μου σαν ξένη μέσα στο σπίτι μου. Μά για φανταστή. Ήμουν υποχρεωμένη να δέχομαι κάθε μέρα τις επισκέψεις της Κλαίρης. Πρώτα — πρώτα, γιατί δεν έπρεπε να καταλάβη κανείς τί είχε συμβή. Κι' έπειτα ήταν ανάγκη να θηλάξη τό παιδί της...

Είνε αλήθεια πως τόσο ή Κλαίρη, όσο κι' ο Φρανσουά μου φέρνονταν με μεγάλη ευγένεια και διακριτικότητα. Άλλά τί σημασία είχε; Μήπως ή συμπεριφορά τους απέναντί μου έκανε μικρότερο τό μαρτύριό μου;... Κι' έπειτα έβλεπα καθαρά πως εξακολουθούσαν πάντα ν' αγαπιούνται... Μια μέρα, μπαίνοντας, ξαφνικά, μέσα στο δωμάτιό του μωρού, τους βρήκα να φιλιώνται... Κατάλαβα τότε πως δεν είχα πια θέσι στο σπίτι μου...

Τί έπρεπε να κάνω; Τά λόγια της Κλαίρης ξαναγύριζαν πάντα στο μυαλό μου. Ν' αποφύγωμε τό σκάνδαλο... Προσποιήθηκα, λοιπόν, πως είχα να διεκδικήσω την κληρονομία ενός συγγενούς μου που είχε πεθάνει τάχα, στην 'Αφρική κι' έφυγα για το Μαρόκο... Έκει σκηνοθέτησα σέ λίγο τό «θάνατό» μου... Ένα δόθεν αυτόκινητιστικό δυστύχημα... Έτσι αναφέρει τό πιστοποιητικό που έστειλα στο ληξιαρχείο του Καν!

Μερικούς μήνες άργότερα διάβασα στις έφημερίδες πως ο Φρανσουά και ή Κλαίρη είχαν παντρευτή... Αυτό, βέβαια, ήταν τό πιο σαστό... Άς ζήσουν ευτυχισμένοι! Δεν πρόκειται να ξανακούσουν να γίνεται λόγος για μένα... Έγώ είμαι πια μία νεκρή!

ΜΙΣΕΛ ΤΡΑΜΟΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντιξο ρεπορτάζ

Η Δάφνη Σκούρα που ντεμπούταρε με την σειρά της ως Τεσία στην κωμωδία «Βολπόνε» του Βασιλικού θεάτρου έδικαίωσε καθ' ολοκληρίαν την πεποίθησή της κ. Μαρίας Κοτοπούλη.

Πράγματι άρεσε πολύ και προκάλεσε ιδιαίτερη εντύπωση για την άρρωστη, τις κινήσεις και γενικά τό παίξιμό της.

Οι άδελφές Καλουτά θα έμφανισθούν για πρώτη φορά τώρα ως θιασάρχινες.

Έτσι τά συμβόλαια τών ήθοποιών του μεγάλου μουσικού θιάσου που έτοιμάζεται για την Αίγυπτο, σαν εκπρόσωπος της 'Εταιρίας υπογράφει ή Μαρία Καλουτά.

Για την κ. Κατερίνα, που επέστρεψε από τό εξωτερικό και έτοιμάζει τό νέο καλοκαιρινό της θιάσο, λέγεται ότι πρόκειται να συνεργασθή για πρώτη φορά με τό θιασάρχη Κώστα Μουσούρη.

Η καινούργια μουσική κωμωδία του θεάτρου «Αθηνών» που γράφτηκε από τον συνάδελφο κ. Δ. Χρονόπουλο με τον τίτλο «Πάρτο στο παραπέτασμα» έχει θέμα παραπλήσιο με την υπόθεσι Πόλη.

Με μόνη την διαφορά ότι, αντί δημοσιογράφου, τό κεντρικό πρόσωπο του έργου είνε μία δημοσιογράφος που την υποδύεται ή Μαρία Κρεββάτα.

Στά θερινά θέατρα τών 'Αθηνών, προστίθεται εφέτος και ένα ακόμη της όδου 'Επιταύσου.

Τό νέο 'Αθηνάϊκό θέατρο θα έχη χίλιες θέσεις, θα έγκαινιάση δε τις παραστάσεις του με καινούργιο θιάσο.

Έπειτα από τό «Στάρ» (Οικονομίας — Μουζιάκης) ένας ακόμη 'Αθηνάϊκος κινηματογράφος, τό «Ιντάλ» έγκαινιάσε μουσικά άπογεύματα με τό συγκρότημα Σουγιούλ — Τσαϊφόρου, τη γνωστή ταχυρίστρια Ζαννίνα, που γύρισε στις 'Αθήνας έπειτα από μακρά άπουσία, και τη μικρούλα Ροζαλίντα.

Η Νινή Ζαχά, ή μικρούλα — φαινόμενο που γύρισε στις 'Αθήνας ύστερα από άπουσία τριών ετών, έσημείωσε μεγάλη έξελξι.

Παίζει τώρα με ευχέρεια όκτώ διάφορα όργανα και τραγουδά σέ 5 γλώσσες!

Σέ μία μεγάλη παράστασι που εδόθη στην 'Αγκυρα για τό όρφανό της Τουρκίας, και που την παρακολούθησε και ό πρόεδρος της Τουρκικής Δημοκρατίας Ισμετ 'Ινονού, εξέφρασε τον θαυμασμό του για τό ταλέντο της μικρής 'Ελληνίδος βεντέτας που έλαβε μέρος στην ίδια γιορτή, ευγενώς προσφερθείσα.

Στην 'Αγκυρα επίσης ένα έργοστάσιο προσέφερε στην Νινή Ζαχά διακόσιες λίρες χρυσές για να διαφημίση τα παπούτσια του, με τό όνομα της.

Την έρχόμενη εβδομάδα ή Νινή Ζαχά θα κάμη την εμφάνισή της σέ ένα από τά μεγαλύτερα κέντρα της Ρώμης άργότερα δε θα μεταβή στο Λονδίνο όπου πρόκειται να παρακολουθήση τά μαθήματα δραματικής τέχνης.

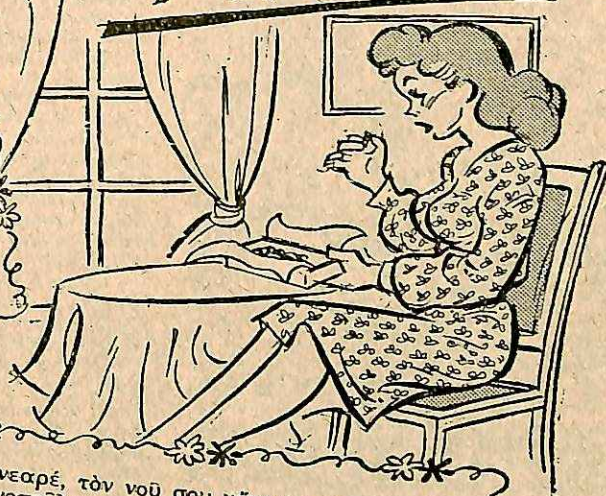
Η σύζυγος ενός μαέστρου, έπηρεασμένη, προφανώς από τά πολλά άστέρια που έπαιρναν μαθήματα στο σπίτι της, αποφάσισε να ντεμπούταρη και ή ίδια ως ντιζέξ εφέτος στην Αίγυπτο, μαζί με τον Κώστα Μανιάτακη.

Η «Νόβα» φίλμ γυρίζει μία καινούργια ελληνική ταινία με σεναριο τό μυθιστόρημα του κ. Γρ. Ξενοπούλου «Δύο πουλάκια».

Για τους δυο νεαρούς πρωταγωνιστάς του έργου αυτού θα προκηρυχθή ειδικός διαγωνισμός.

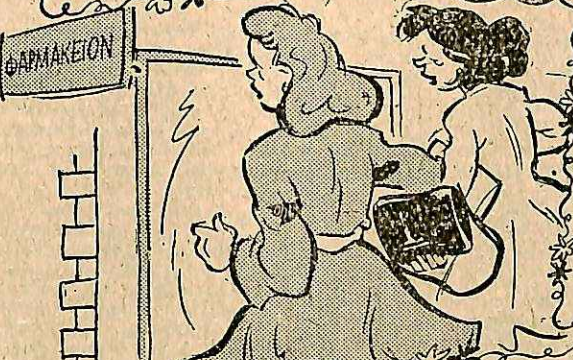
Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Πρωταπριδιάτσια ψέμματα

Άγριο, πιά, Πρωταπριλιά. Προσέξτε μην την πάθετε... Όλίγα παραδείγματα σας δίνω για να μάθετε, σαν τί σας ετοιμάζουν και οι έχθροι κι' οι φίλοι... την πρώτη του 'Απριλίου.

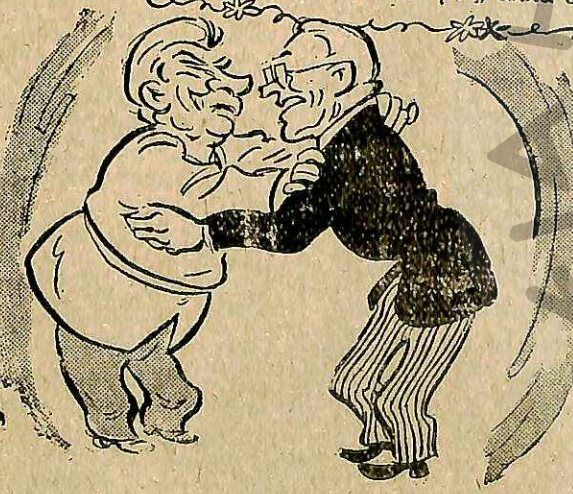
Δέν πρέπει να θυμώσετε, ούτε να 'χετε κάκια, όλίγα παραδείγματα Πρωταπριλιάς σας δίνω — αν ίσως σας προσφέρουν τυχόν σοκολατάκια που θάχουν μέσα, βέβαια, ή σκόρδο ή κινίνο! Δέν πρέπει να θυμώσετε, καλή μου δεσποινίς, εάν σας πούν πως σας κυττά, πούδς ξέρει, κάποιο βλέμμα, και δίητε ότι, δυστυχώς, δέν σας κυττά κανείς κι' είνε πρωταπριλιάτικο άστειο αυτό τό ψέμμα. Και σεις, κυρία άγαπητή και ήλικιωμένη, που πάντοτ' έπιμένετε να έχετε κι' έλπίδες, εάν σας πούνε σοβαρά, φίλοι σας ώρισμένοι, πως βρέθηκ' ένα φάρμακο που βγάξει τις ρυτίδες, και τό πουλάνε πάμφθηνα, να πούμε, στού Μπακάκου, θά είνε ψέμμα τ' 'Απριλίου... κι' αν τρέξετε, του κάκου!

Γαπητέ μου νεαρέ, τον νού σου νάχης πρέπει κι' αν ή γειτονοπούλα σου — σου πη κανένας φίλος — κι' ότι είσαι ό μόνος έρως της, ότι σε καλοδέλεει, σέ καλοδέλεει... όργυλος. Εάν σου στείλη γράμμα της, να πας σέ ραντεβού, κάθισε στο σπίτι σου και μη βιαστής. Φοβού, μήπως και σου σκαρώσουνε καμιά βρωμοδουλειά, και φας και ξύλο μπόλικο μέσ' την Πρωταπριλιά!

Γαπητοί μου, έχομε Πρωταπριλιά και πάλι. Με χίλια δυο ψέμματα μάς παίρνουν τό κεφάλι κι' ό κάθε φίλος έρχεται με μία ψευτιά για χάρι, γιατί τό έχομ' έθιμο τό ψέμμα να γιορτάζη. Εκτός της συνθηδίας μας, όπως νομίζω, ταύτης, λέγονται την Πρωταπριλιά κι' αλήθειες μερικές, και αν σας πούνε σπίτι σας, πως σας γυρεύει ό... ράφτης — τις συμβούλες μου άκούστε τις αυτές τις φιλικές — καλού κακού, μην βγαίνετε, γιατί ή αλήθεια λέγεται, σαν δέν την περιμένετε!...

Ρειάζεται επιφύλαξις σέ ότι κι' αν μάς πούνε, διότι φίλοι μας πολλοί, βεβαίως, θα βρεθούνε, που θα μάς κάνουν πονηρά να μπουíme εις τά αίματα με χίλια δυο ψέμματα. Δέν είνε διόλου άπίθανον εις τις έφημερίδες να ίδοιμε ότι έχομε για ειρήνη πάλι έλπίδες, πως παει στην Ουάσιγκτων ό Στάλιν να μιλήση, κι' ό Τρούμαν πάει στά Σοβιέτ, τον Στάλιν να φιλήση. Αύτά κι' αν μάς τά γράφουνε, θα είνε παραμύθια, μπορεί να είνε πόθοι μας, αλλά δέν θά ναι αλήθεια.

Ψέμματα τέτοια, θα μάς πούν πολλά, πάρα πολλά και θά ναι ή Πρωταπριλιά, ή μοναχή αίτια και θά μάς πη ένας φίλος μας, χωρίς καν να γελά, πως δίνουν άφειδώς κοφφέ εις τά καφεκοπτεία, ότι τ' άρνάκι έπεσε στις δέκα ή όκα, ότι τό λάδι φτήνηνε, τό βούτυρο, τό γάλα, μα όλα θά ναι ψέμματα κωμικοτραγικά, πρωταπριλιάτικα κι' αυτά μαζί με όλα τ' άλλα. Και δέν θα μάς αφήσουνε, ούτε στιγμούλα ησυχούς στον δρόμο και στο σπίτι μας καθώς και στη δουλειά, και αν τυχόν σας πώ κι' εγώ... δέν ξαναγράφω στίχους, θά είνε μάλλον ψέμματα, για την Πρωταπριλιά.

Εμειογράφησας ή Συνεργάστ.

Ανα. Γαβριήλ

Η γενναίωσηση ΧΟΥΡΡΕΜ ΣΟΥΛΤΑΝΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η φράξια Χουρρέμ γεννάει ένα αγοράκι κι' ο Πατισάχ τὸ βαπτίζει Σελίμ. Η' πονηρὴ Τσερκέ-ζα ὁμῶς βλέποντας πὼς ὁ Σουλτάνος ἐπιβαλ- λείει ἕνα σαρὸ περιποιήσεις στὸ Μεγάλο τοῦ Βεζύρη, τὸν Ἰμπραήμ Πασά, ἀποφασίζει νὰ τὸν διαβάλλῃ στὸ ἀγαπημένο τῆς γιὰ νὰ τὸν ἐξοντώ- σῃ καὶ τοῦ προτείνει νὰ σταλῇ τὸ Μ. Βεζύρη στὴν Αἴγυπτο γιὰ νὰ ἐξουαλύνῃ ἐκεῖ τὴν κατά- στασι. Πραγματικὰ ὁ Ἰμπραήμ φεύγει γιὰ τὴν Αἴγυπτο, ἐνῶ ὁ Σουλεϊμάν μὲ τὴν Χουρρέμ καὶ τὴ συνοδεία τοῦ παῆς στὸ «ἐρωτικό του ταξί- δι», στὴν Ἀδριανούπολιν. Μὲ τὴν ἀπουσία ὁμῶς τοῦ Σουλτάνου ἀπ' τὴν Πόλιν, μαδρὰ σὺννεφα ἀπειλοῦν τὸν ὀρίζοντα. Η' διοικήσις ἔχει χαλα- ρωθῇ καὶ οἱ Γενίτσαροι εἶναι ἔτοιμοι νὰ ἐξεγερ- θοῦν.

7ον Η' Χαφὰ Σουλτάνα, πού ἤξε- ρε ὅλες τὶς τραγικὲς λεπτομέρειες τῆς ἐπαναστάσεως τῶν Γενιτσα- ρῶν, πού ἔσπευσε τὴν ἐποχὴ τοῦ Σουλτάνου Βαγιαζίτ καὶ πού εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν καθάρσει καὶ ἐκθρόνισι τοῦ ἀβουλῶ ἐκείνου Σουλτάνου, ταραχθε- κε ὑπερβολικὰ ἀπὸ τὸ μῆνυμα τῶν διοικη- τῶν τῶν ταγμάτων.

Ἐσπευσε νὰ γράψῃ ἀμέσως στὸ γυιό τῆς καὶ περιγράφοντας τοῦ, μὲ τὰ πιδ ζω- ρὰ χρώματα, τὴν κρίσιμότητα τῆς καταστά- σεως, τὸν ἰκέτευε καὶ πὺν ἐξώρκει νὰ γυρί- σῃ μὴ ὥρα πιδ γρήγορα στὴν Πρωτεύουσα.

Τὸ ζήτημα τοῦ Πατισάχ

Ὁ Πατισάχ, μόλις διάβασε τὸ γράμμα τῆς μητέρας τοῦ, συλλήθε ἀπ' τὴ νάρκη ὅ- που εἶχε βυθιστῇ. Η' ἀντιπαραχρική κίνη- σι, πού, ὅπως ἔγραφε ὁ Βαλιντὲ Σουλτά- να, ἄρχισε νὰ ἐκδηλώνεται στὰ τάγματα τῶν Γενιτσαρῶν τὸν θορύβησε. Στὴ φαντα- σία τοῦ ζωντανέου τὸ τραγικὸ ἐπείσοδι τῆς ἐκθρόνισεως τοῦ παπποῦ τοῦ Βαγια- ζίτ καὶ τῆς ἀναρρήσεως στὸ θρόνο τοῦ πα- τέρα τοῦ, Γιαβοῦ Σουλτάν Σελίμ.

Καὶ ὁ Βαγιαζίτ, κατηγορήθηκε τότε, ὅ- πως κι' ὁ ἴδιος τώρα, σὰν ἀβουλὸς, καθρὸς καὶ ἀδρανής.

Ὁ Σουλτάνος Σουλεϊμάν, ἔνοιωθε τὴ σοβαρότητα τῆς καταστάσεως κι' ἄρχισε νὰ συλλογίζεται πὼς θὰ κατόρθωνε ν' ἀντι- μετωπίσῃ τὴν πραγματικότητα, πού τὴν ἔ- δλεπε νὰ ὀρθώνεται στὴν ὁδὸν τῶν μισοῦ. Ἀπ' τὴ στιγμή ἐκείνη ἡ καρδιά εἶχε σπῶσει κι' ἄρχισε πῖα νὰ λειτουργῇ καὶ νὰ κινῆται τὸ μυαλό.

Καὶ ἐνὸς διπλανε καὶ ἐξιδίπλων μὲ νευ- ρικότητα μέσα στὰ χέρια τοῦ τὸ γράμμα τῆς Βαλιντὲ Σουλτάνας, τὰ χεῖλη τοῦ πρό- φεραν ἀδίκτοκα τὴ λέξι: κα θ κ ο ν!

Ἡ τριούλλαδὴ αὐτὴ λέξι, πού χρόνια τώρα τὴν εἶχε λησμονήσει, ἄρχισε νὰ τὸν βασανί- ζῃ σὰν ἐφιάλτης.

Τὴ διανοία τοῦ καὶ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ ἴσαμε τὴν ἡμέρα κείνη, τὴν εἶχε διαδέσει γιὰ τὴν Χουρρέμ καὶ τὸν Ἰμπραήμ, γιὰ

νὰ μένουν ἱκανοποιημένοι καὶ οἱ δύο καὶ νὰ μὴ δημιουργοῦνται ἀντιζηλίεις μεταξὺ τούς. Ἀπὸ τὴ στιγμή ὁμῶς ἐκείνη ἔδλεπε ἑστέρα πῖα πὼς ἡ τακτική πού ἀκολου- θοῦσε δὲν ἦταν ὀρθή. Ἐνοιαθε πὼς γιὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὸν ἔρωτα καὶ νὰ ἐξασφαλί- σῃ τὴν ἀφροσύνη τῆς Χουρρέμ καὶ τοῦ Ἰμπραήμ, ἔδλεπε πρὶν ἀπ' ὅλα νὰ στε- ρώσῃ τὸ ὄρονο τοῦ. Κι' αὐτὸ θὰ τὸ κα- τώρηναν ἀν ἐκτελοῦσε πιστὰ τὰ καθήκοντα καὶ τὶς υποχρεώσεις τοῦ ὡς Πατισάχ.

Η' συγγὴ αὐτὴ πραγματικότητα, ὅπως τὴν ἔδλεπε, ζωντανέου στὴ φαντασία τοῦ ὁλοῦς τοῦς πιθανοῦς κινδύνους πού τὸν πε- ρίμεναν. Φαντάσθηκε γιὰ μὴ στιγμή, πὼς πραγματικὰ στασίασαν οἱ Γενίτσαροι, πὼς τὸν κατέβασαν ἀπ' τὸ ὄρονο τοῦ καὶ ἀνα- κήρυσαν Σουλτάνο τὸ μικρὸ πρίγκηπα διά- δοχο Μουσταφά, καὶ αὐτὸν ταπεινωμένο καὶ περιφρονημένο τὸν ἀπομόνωσαν χωρὶς τὴν Χουρρέμ καὶ τὸν Ἰμπραήμ σ' ἕνα σκοτεινὸ κελί.

Ὅταν λοιπὸν ἀντίκρυσσε τὸν κίνδυνο, συ- νήλθε καὶ μὲ μὴ ζωηρὴ φειρονομία ἀπομα- κρύνοντας τὴ Χουρρέμ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τοῦ, τῆς εἶπε:

— Ἀῤιο, ἀνυπερβῶς καὶ κατηγορημα- τικά, φεύγομε γιὰ τὴν Πόλιν!...

Η' ἀπότομη καὶ ἀναπάντεχη αὐτὴ ἀπό- φασι τοῦ Μονάρχη δὲν μπορούσε ν' ἀφήσῃ ἀσυγκίνητη τὴν Χουρρέμ. Ἀλλὰ ἡ γυναῖκα αὐτὴ, πού δὲν ἦταν καμιά κοῦτὴ καὶ ἀ- μυαλὴ, ἀντιλήφθηκε τὴν ψυχικὴ ἀγωνία τοῦ ἀνάγκασε τὸ Σουλτάνο νὰ τῆς φερῇ, ὅπως τῆς φέρθηκε, κείνη τὴν ὥρα. Γι' αὐτὸ ἀπέ- φυγε νὰ διαμαρτυρηθῇ καὶ ἀτάραχη τοῦ εἶ- πε χαϊδευτικά καὶ ἀπαύσια:

— Χάι, χάι, ἀσλανίμ, γκιντελίμ! Νὰ φύ- γομε, βέβαια, λεβέντη μου! Ἀφοῦ θὰ βρι- σκαίσι κοντὰ σου, γιὰ μένα ὅλα τὰ μέρη εἶνε Παράδεισοι.

Ὅπου ἔσπεῖ ἡ καταιγίδα

Ὁ Πατισάχ, μόλις ἀντίκρυσσε τὴν Πόλιν, πῆρε μὴ βαθεῖα ἀναπνοή. Οἱ φόδοι καὶ οἱ ἀνησυχίες πού τὸν βασάνιζαν ἄρχισαν νὰ διασκεδάζωνται καὶ τήρουν στάσι ἡρεμὴ καὶ ἀποφασιστική.

Σκέφθηκε πὼς δὲν τοῦ ἐπιτρεπόταν νὰ δεῖξῃ πὼς τρομοκρατήθηκε ἀπ' τὶς κινή- σεις τῶν Γενιτσαρῶν κι' ἀπ' τὴ δυσφορία τοῦ Λαοῦ. Αὐτὸ τὸν χτυποῦσε στὰ νευρά καὶ πλήγωνε τὴν ἀξιοπρέπεια καὶ τὸν ἐ- γωισμό τοῦ, σὰν Πατισάχ.

Ἀποφάσισε νὰ διασχίσῃ τοὺς δρόμους τῆς Πόλης πεζὸς γιὰ νὰ νοιώσουν ὅλοι ὅσοι θὰ τὸν ἔδλεπαν πὼς δὲν τὸν φόβιζαν οἱ ἀ- πειλές καὶ πὼς ἦταν κύριος τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ καὶ τῆς θελήσεως τοῦ. Μόλις ὁμῶς ἔ- φθασε στὰ τείχη τῆς Πόλης ἀλλάξε γνώμη

Ἡ συμφωνία

Ὁ κ. Ἀλέξανδρος Μαυραγοριτόπου- λος προσλαμβάνει ἕναν καινούργιο ὑ- πηρέτη καὶ τοῦ λέει:

— Λοιπὸν, ἀπὸ σήμερα εἶσαι στὴν ὑπηρεσία μου. Θὰ σοῦ δῶν διακόσιες χιλιάδες τὸ μῆνα καὶ θὰ σὲ ντύνω. Δέχεσαι;

— Πολὺ καλὰ, κύριε. Δέχομαι. Τὴν ἄλλή μέρα τὸ πρωτὸ, ὁ κύριος Μαυραγοριτόπουλος ἔμπνῃ, χτυπᾷ τὸ καουδὸν τῆς ὑπηρεσίας μὴ, δύο, τρεῖς φορές μὰ ὁ νέος ὑπηρετὴς δὲν φαίνε- ται. Σηκώνεται τότε, ντυνέται νευρικά καὶ τρέχει στὸ δωμάτιό τοῦ, ὅπου τὸν βρίσκει ἔμπνῃ μὲν, ἀλλὰ ἔσπλημένο ἀκόμα στὸ κρεβάτι τοῦ.

— Γιάννη, τί χάλια εἶνε αὐτὰ; τοῦ φωνάζει. Ἡ ὥρα εἶνε ὀχτῶ κι' ἐσὺ ἀ- κόμα κοιμάσαι; Δὲν ἀκούς τὸ καουδὸν; Μισὴ ὥρα χτυπᾷ.

— Δὲν κοιμοῦμαι, κύριε. Ἀκουσα τὸ καουδὸν, μὰ περιμένω ὅπως συμ- φωνήσασιν νάρθηται μὲ ντύσετε!...

Ο ΦΑΚΟΣ

καὶ ἀντὶ νὰ πάγῃ στὸ Νταούτ πασά καὶ ἀπ' ἐκεῖ νὰ βαδίσῃ πρὸς τὸ Σαράγι τοῦ Τοπκαπού, τράβηξε πρὸς τὸ Κεατχανέ καὶ ἐγκαταστάθηκε στὸ ἐξοχικὸ τοῦ Σαράγι.

Εἶχε σκοπὸ νὰ παραμείνῃ ἐκεῖ μερικὲς μέρες γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ. Ἐλπίζε πὼς τὰ τάγματα τῶν Γενιτσαρῶν, μόλις θὰ μάθει- ναν τὸ γυρισμὸ τοῦ ἀπ' τὴν Ἀδριανούπολιν, θὰ ἡσυχάζαν. Πίστευε πὼς ἡ παραμονὴ τοῦ στὸ Κεατχανέ ἔδκανε τὴν ἐντύπωσι πὼς δὲν τὸν τρομάζουν οἱ φανταστικοὶ κίνδυνοι καὶ ἡ Κοινὴ Γνώμη πού ἦταν δυσμενὴς γι' αὐ- τὸν. Ὁ ἄλλως εἶσι ἡ κινήσις καὶ ἡ ζωὴ στὴν Πρωτεύουσα θάπαιρνε τὴν προηγού- μενη ὥσι τῆς.

Οἱ ἀστοχες καὶ οἱ ἐγωιστικὲς αὐτὲς ἐ- νέργειες τοῦ Σουλτάνου καὶ οἱ ἀσκοπεῖς ἐπιδείξεις τοῦ, ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ ξεσπάσῃ ἡ ἐξέγερσι. Οἱ Γενιτσαροὶ καὶ οἱ Σπαχι- δες θεωρῶσαν τὶς ἐνέργειες αὐτὲς τοῦ Πα- τισάχ σὰν περιφρόνησι τῆς ἐνδυνάμεως καὶ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ καὶ ἄρχισαν νὰ θορυ- βοῦνε ἐπικινδύνα καὶ νὰ ζητοῦνε ἱκανοποίη- σι γιὰ τὴν προσβολὴ πού τοὺς ἔγινε.

Τὸ στράτευμα θεωροῦσε ἔνοχο, ὅχι τόσο τὸ Σουλτάνο ὅσο τοὺς Βεζύρηδες καὶ συγ- κριμένα τὸν Ἰμπραήμ πασά, πού τὸν κα- τηγοροῦσε ὅτι εἶχε διαφθείρει τὰ καλὰ καὶ χρηστὰ ἤθη τοῦ Σουλεϊμάν. Γι' αὐτὸ οἱ ἐπιβέσεις τοῦ εἶχαν γιὰ στόχο, ὅχι τὸ πρό- σωπο τοῦ Σουλτάνου, ἀλλὰ τὸν Ἰμπραήμ πασά καὶ μερικὸς ἄλλους Βεζύρηδες.

Οἱ ὀργανωτὲς τῆς ἐξεγέρσεως προσπά- θησαν νὰ φανοῦν συντηρητικοὶ καὶ διακριτι- κοί, γιὰτὶ δὲν ἤθελαν ἡ ἐπαναστάσις, πού ἀπέβλεπε σ' ἕναν ἀπλο ἐκφοβισμό, νὰ ἐξ- φύγῃ ἀπ' τὸν προορισμὸ τῆς καὶ νὰ φθά- σῃ σὲ ἀκρότητες. Εἶχαν τὴν ἀντίληψι πὼς δίνοντας ἕνα καλὸ μᾶθημα στοὺς Βεζύρη- δες, θὰ φρονιματίζαν καὶ τὸ Σουλτάνο.

Ἔτσι, ἐνῶ σὲ ἄλλες ἐξεγέρσεις οἱ ἐπα- ναστάται ζητοῦσαν τὸν ἀποκεφαλισμό τοῦ ἄλφα ἢ τοῦ βῆτα πασά, τὴ φορὰ αὐτὴ ἀπέφυγαν ν' ἀναφέρουν ὀνόματα. Ὅλη ἡ δράσις τοὺς περιορίσθηκε σὲ διαρπάγες καὶ ἐπιδρομὲς. Τὸ Σαράγι τοῦ Μεγάλου Βεζύρη Ἰμπραήμ πασά καὶ τὸ Κονάκι τῶν ἄλλων Βεζύρηδων λεηλατήθηκαν κατὰ τὸν πιδ ἄγριο τρόπο.

Η' τάξι εἶχε διασαλευθῇ σὲ ἐπικινδύνο βαθμό. Χιλιάδες Γενίτσαροι καὶ Σπαχιδες, μὲ γυνὰ σταθὰ καὶ ἄλλοι μὲ μπυλάδες καὶ ἱαχαίρια στὰ χέρια, διέτρεχαν σὰν λυσσασμένοι τοὺς δρόμους τῆς Πόλης, τρα- γουδώντας διάφορα πολεμικὰ θούρια.

Ὁ λαὸς, πού γινώριζε πὼς σκοπὸς τῆς ἐπαναστάσεως ἦταν νὰ φρονιματίζῃ τοὺς Βεζύρηδες καὶ νὰ ἐξυπνήσῃ τὸν παραλυμένο Σουλτάνο ἀπ' τὴ νάρκη, ἀν καὶ δικαίους τοὺς ἐπαναστάτες ἄρχισε ὥστόσο νὰ φο- βᾷται καὶ ν' ἀνησυχῇ. Γιατὶ ἤξερε πὼς κα- θε ἐπαναστάσι εἶνε μὴ • θεομηνία, μὴ πλημμύρα χωρὶς σταθμούς καὶ ὄρια. Ὅπως δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ περιορίσῃ τὰ νερά πού ἐξφεύγουν ἀπ' τὴν κοίτη τοῦ ποταμοῦ, ἔτσι καὶ τὶς ἀπειθάρχικες μᾶδες δὲν μπορεῖ νὰ τὶς κατευθύνῃ ἑκδοκα πρὸς ἕνα ὠρι- σμένο ἀντικειμενικὸ σκοπὸ.

Ἐκείνοι πού συνέλαβαν τὴν ἰδέα τῆς ἐ- ξεγέρσεως περιορίσθηκαν στὸ νὰ ἐξαπολύ- σουν τὰ στίφη τῶν ἐπαναστατῶν ἐνάντια στὰ κονάκια τοῦ Μεγάλου Βεζύρη, τοῦ Ἀ- γιάς πασά, τοῦ Ντεφτερδάρ Ἰσμενδέρ Τσελεμπή, πού ἀπουσίαζε μαζὶ μὲ τὸν Ἰμ- πραήμ στὴν Αἴγυπτο, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ προκαλέσουν τὴν προσοχὴ τοῦ Σαραγιού.

Οἱ Γενίτσαροι ὁμῶς καὶ οἱ Σπαχιδες δὲν περιορίσθηκαν στὴ διαρπάγῃ τῶν κονακιῶν αὐτῶν, ἀλλὰ ἐπέδραμαν καὶ στὰ Τελωνεῖα ὅπου συνέχισαν τὶς λεηλασίες καὶ τὶς διαρ- παγές.

Τρόμος καὶ φόβος κυριέουν στὰ πλήθη. Ὁ λαὸς πού μὲ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι παρα- κολουθοῦσε τὴ διαρπάγῃ τοῦ Σαραγιού τοῦ Μεγάλου Βεζύρη Ἰμπραήμ πασά καὶ τῶν Κονακιῶν τῶν ἄλλων Βεζύρηδων, σὰν ἔμα- θε τὴν ἐπιδρομὴ ἐνάντια στὴ συνοικία τῶν Ἑβραίων, ταραχθεκε ὑπερβολικὰ. Τρομα- μένοι οἱ πολῖτες τραβήχθηκαν ἀπ' τὴ στιγ- γὴ ἐκείνη στὰ σπιτία τους, κλείσθηκαν με- σα καὶ δὲν τολμοῦσαν νὰ βγοῦν στοὺς δρόμους.

Οἱ ἐπαναστάτες πού τὰ μάτια τοὺς εἶ- χαν θολώσει ἀπ' τὸ μῖσος καὶ τὴν ἐκδίκησι, δὲν ἀποκλείονταν νὰ κάνουν ἐπιδρομὴ καὶ κατὰ τοῦ Σαραγιού τοῦ Τοπκαπού κι' ἀ- φοῦ τοῦ βάλουν φωτιά, νὰ στραφθοῦνε ὑπε-

ρα πρὸς τὴν Πόλιν καὶ νὰ ἐπιδοθθοῦνε σὲ γενική σφαγὴ καὶ λεηλασία.

Τὸ φάσμα τοῦ ὀλεθροῦ καὶ τῆς κατα- στροφῆς πού πλανιόταν πᾶνω στὴν Πρω- τεύουσα, πλάκωνε σὰ βραχνὰς τὰ στήθη τοῦ πληθυσμοῦ τῆς. Τὰ καταστήματα καὶ ἡ ἀγορὰ κλείσανε, οἱ δρόμοι ἐρημώθηκαν, οἱ φωνές καὶ οἱ ἀλλαγαμοὶ τῶν ἐπανα- στατημένων Γενιτσαρῶν καὶ Σπαχιδῶν, πού σὰν δαιμονισμένοι διέτρεχαν ἀπ' τὴ μὴ ὡς τὴν ἄλλη ἄκρῃ τῆς ἐρημωμένη Πόλης, δυνά- μωσαν τὸ φόβο καὶ τὸν τρόμο τῶν φιλή- συχαν πολιτῶν. Ὅλοι τραβηγμένοι στὰ σπιτία τους παρακολουθοῦσαν πίσω ἀπ' τὰ καθιστὰ παραθύρα πού ἦταν ἐρηπι- κὰ κλεισμένα, μὲ ψυχικὴ ἀγωνία τὴν κατά- στασι.

Η' Βαλιντὲ Σουλτάνα, ἀποκλεισμένη μέ- σα στὸ Σαράγι τοῦ Τοπκαπού, περνοῦσε στιγμὲς ἀγωνίας καὶ ἀπογνώσεως. Ἡ καρ- δία τῆς χτυποῦσε δυνατὰ ἀπ' τὸν τρόπο πού τὴν κυριεῖ καὶ λιποθυμοῦσε ἀδίκτοκα. Ἀπ' τὴν ταραχὴ τῆς οὔτε ἀντελήφθη- κε τὴν κόρη τῆς Χατιζῆ Σουλτάνα, τὴ γυναῖκα τοῦ Μεγάλου Βεζύρη Ἰμπραήμ πασά, πού κατάρωσε νὰ ξεφύγῃ καὶ νὰ φθάσῃ μισόγυμνη στὸ Σαράγι τοῦ Τοπκα- πού γιὰ νὰ βοῇ ἀσυλο δίπλα στὴ μητέρα τῆς.

Η' Χαφὰ Σουλτάνα, συλλογιζόταν ἀ- δίκτοκα τὸ γυιό τῆς τὸ Σουλτάνο Σουλεῦ- μάν καὶ ἀγωνιοῦσε. Οἱ βάρκες μὲ τοὺς ἀγγελιοφόρους δίσχιζαν ἡ μὴ πίσω ἀπ' τὴν ἄλλη σὰν σάιτες, τὰ ἥρεμα νερά τοῦ Κερατίου κόλπου, γιὰ νὰ μεταδώσουν τὰ νέα στὸν Πατισάχ, πού ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ στὸ ἐξοχικὸ τοῦ Σαράγι, στὸν Κεατ- χανέ.

Η' Βαλιντὲ Σουλτάνα, στὰ μηνύματά τῆς τοῦ τόνιζε πὼς οἱ στιγμὲς αὐτὲς, οἱ πιδ κρίσιμες τῆς ζωῆς τοῦ, τοῦ ἐπέβαλλαν νὰ σταθῇ στὸ ὕψος τῆς σοβαρότητάς των καὶ τὸν ἐξώρκει νὰ γυρίσῃ τὸ γρηγορώτε- ρο στὸ Σαράγι τοῦ Τοπκαπού.

Ὅλο τὸ προσωπικὸ τοῦ Σαραγιού ὁ- πλισμένο καὶ ἡ φρουρὰ μὲ τοὺς τοξότες ταμπουράδικους στοὺς πυργίσκους πού βρι- σκόνταν πᾶνω στὰ πανώληα τείχη, ἔτοι- μοι ν' ἀντιμετωπίσουν τὰ στίφη καὶ τὶς ἐξα- γριωμένες ὁρδὲς τῶν Γενιτσαρῶν πού ἀπει- λοῦσαν νὰ ἐπιτεθοῦνε ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγ- μὴ ἐνάντια στὸ Σαράγι.

Καὶ τὴν ὥρα πού τὸ Σαράγι ἦταν ἀνα- σταταμένο, μονάχα μὴ «Καντίν», ἡ Μαχιν- τεβράν, τὸ πρῶτο αὐτὸ θῆμα τῆς ραδιούρ- γας Τσερκέζας, φυλακισμένη στὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματα τῆς, ἔνοιωθε νὰ τὴν βασανί- ζουν συλλογισμοὶ ὀλοοδιόλου διαφορετικοὶ ἀπ' τοὺς στοχασμούς καὶ τοὺς πόθους ὁ- λῶν τῶν ἄλλων αὐλικῶν.

Αὐτὴ, γονατισμένη κατὰμεσῆς στὸ κατὰ- κλειστο δωμάτιο, μὲ τὰ χέρια ἱκετευτικά ὤψωμένα πρὸς τὸν οὐρανὸ, παρακαλοῦσε τὸν Ἀλλὰχ καὶ περιέμενε μὲ λαχτάρια τὴν ἐπιδρομὴ τῶν Γενιτσαρῶν ἐνάντια στὸ Σα- ράγι.

Αἰσθανόταν πὼς ἡ ἐπιδρομὴ αὐτὴ θὰ χά- ριζε στὸ γυιό τῆς, τὸν πρίγκηπα διάδοχο Μουσταφά, τὸ ὄρονο καὶ τὴν εὐτυχία καὶ θὰ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐξουθένωσι καὶ τὴν καταστροφὴ τῆς Χουρρέμ καὶ τοῦ Σου- λεϊμάν.

Ὁ Μαχητής

Ὁ Σουλτάνος, τὴν ὥρα πού κουβέντιαζε γλυκὰ - γλυκὰ μὲ τὴν Χουρρέμ καὶ χαριεν- τίζονταν μαζὶ τῆς, ἀκούσε ἀπ' τὸ στόμα τοῦ πρώτου ἀγγελιοφόρου πού ἔφθανε στὸ Σαράγι τοῦ Κεατχανέ, τὴν ἀπαίσια καὶ συνταρακτικὴ εἰδοσι. Θορυβήθηκε ὑπερβολι- κὰ κι' ἄρχισε νὰ τρέμῃ ἀπ' τὸ φόβο πιδ δολέπιασε. Σὲ μὴ στιγμή τινάχθηκε ἀπό- τομα ἀπ' τὴ θέσι τοῦ κι' ἄρχισε βιαστικὰ νὰ φορὰ τὴν πανοπλία τοῦ. Τὴν ὥρα πού ζωνόταν τὸ σταθὶ τοῦ Βρυχόταν ἀδίκτοκα:

— Ὅποτε μὲ πέρασαν γιὰ τὸν παππού- λη μου καὶ βάλθηκαν νὰ μοῦ ψῆσουν τὸ φάρι στὰ χεῖλη! Τώρα θὰ δοῦνε πόσο πλα- νιώνται, γιὰτὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι Βαγιαζίτ, οὔ- τε καὶ πρόκειται νὰ καταντήσω τέτοιος.

Η' Χουρρέμ ἔνοιωθε πόσο κρίσιμη ἦταν ἡ κατάστασι καὶ ἔδλεπε καὶ τοὺς κινδύνους πού ἀπειλοῦσαν καὶ τὴν ἰδίαν. Γι' αὐτὸ ἀ- πέφυγε νὰ συγκρατήσῃ τὸ φίλο τῆς πού τὸν ἔδλεπε ἀποφασισμένο νὰ ἀντιμετωπίσῃ μονάχος τὸν ἕνα ὀλοκλήρο ἐπαναστατημένο στράτευμα.

Οἱ εἰδήσεις πού ἔφθαναν ἡ μὴ ὕστερα

ἀπ' τὴν ἄλλη ἀπ' τὸ Σαράγι τοῦ Τοπκα- πού δυνάμωσαν τὴν ταραχὴ καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ Σουλεϊμάν. Διτάζε ἀμέσως νὰ ἐτοι- μάσουν τὴ βάρκα πού θὰ τὸν μετέφερε στὴν ἀπέναντι παραλία, καθὼς καὶ τὶς βάρκες πού θὰ ἐπιβιβαζόταν ἡ φρουρὰ πού θὰ τὸν συνοδεύει.

Καὶ ὅταν τοῦ ἀνάγγειλαν πὼς ὅλα ἦ- ταν ἔτοιμα, πέρασε βιαστικὰ στὸ κεφάλι τοῦ τὴν πολεμικὴν τὸν περικεφαλαίαν καὶ ξε- κίνησε τρεχάτος πρὸς τὴν παραλία. Κατε- βαίνοντας τὶς σκάλες θυμήθηκε τὴν Χουρ- ρέμ. Γύρισε τὸ κεφάλι τοῦ καὶ τὴν εἶδε νὰ στέκεται στὸ πᾶνω πλατύσκαλο καὶ νὰ τὸν ἐξπροβοδίζει. Καίρῳ γιὰ ἀγκαλιάσμα- τα καὶ γι' ἄλλες διαχύσεις καὶ φιλοφρονή- σεις δὲν εἶχε. Προχωρώντας σήκωσε τὸ χέ- ρι τοῦ καὶ περιόρισε πὼς τὴν ἀποχαιρετή- σῃ μὲ τὶς ἀκόλουθες σύντομες φράσεις:

— Χοσ - τσὰ γκὰλ, γιανρούμ!... Γεῖά σου, μικρούλα μου! Μὴ στενοχωριέσαι. Πρὶν ἀκόμα βασιλεύῃ ὁ ἥλιος, θὰ σὲ μεταφέρω στὸ Σαράγι τοῦ Τοπκαπού!...

Η' Χουρρέμ, μόλις ὁ Μονάρχης μῆθε στὴ βάρκα κι' ἀπομακρύνθηκε ἀπ' τὴ πα- ραλία, τραβήχθηκε στὸ δωμάτιό τῆς καὶ ὅσο στοχαζόταν τοὺς κινδύνους πού ἀπει- λοῦσαν τόσο αὐτὴ ὅσο καὶ τὸν ἀγαπημέ- νο τῆς γυιό, ἔπρεσε χάρμ κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ τραβᾷ τὰ μαλλιά τῆς.

Στὴ φαντασία τῆς ζωντανέου ἡ τρομα- χτικὴ εἰκόνα τοῦ δημιῶ, πού τὸν ἔδλεπε ὀλοζώντανο μπροστὰ στὰ μάτια τῆς νὰ κρατᾷ στὸ ἕνα χερί γυμνὸ τὸ μαχαίρι καὶ στ' ἄλλο τὸ ματωμένο κεφάλι τοῦ παιδιοῦ τῆς.

Η' Βαλιντὲ Σουλτάνα, εἶχε εἰδοποιήσει τὸ γυιό τῆς τὸ Σουλεϊμάν, πὼς πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἀχίρ - Καπού ἦταν συγκεντρω- μένοι ἀρκετοὶ Σπαχιδες καθολάρηδες: «μπροστανδζίδες» (διοικητὲς) τῶν Γενιτσα- ρῶν, ἀφωσιωμένοι σ' αὐτὸν καὶ στὸ Σα- ράγι, πού τοὺς ἔστειλε αὐτὴ γιὰ νὰ τὸν προστατεύσουν.

Ὁ Πατισάχ, θυμήθηκε τὴν παραγγελία τῆς μητέρας τοῦ καὶ διτάζε τὶς βάρκες νὰ πλεωρῶσουν στὴν ἀποβάθρα τοῦ Ἀχίρ - Κα- πού, ὅπου κι' ἀποβιβάσθηκε.

Μόλις πάτησε τὸ πόδι τοῦ στὴν ξηρὰ καθάλλικε τ' ἄλογο τοῦ καὶ καπαζόν- τας, προχωροῦσε ἀτρόμητος πρὸς τὸ Σα- ράγι τοῦ Τοπκαπού. Παράδειξη ἡσυχία καὶ ἡρεμία βασιλεύει στὴν περιοχὴ ἐκείνη. Τὰ συγκεντρωμένα πλήθη τῶν ἔδλεπαν πε- ριέργα νὰ προχωρῇ καὶ συζητοῦσαν σιγὰ μεταξὺ τους. Ὡστόσο μ

κόσμου που παρακολουθούσε τη σκηνή, βάρταν τρομερή. Σκέφθηκε ακόμα πως μία τέτοια υποχώρηση, θα σημείωνε υποταγή στις θηλές των ταγματών των Γενισάρων και θα τον καταντούσε για πάντα αιχμάλωτο τους. Περνούσε στιγμές αγωνίας και δεν κατάρθανε να συλλάβει στο μυαλό του πως θα κατάρθανε να βγει απ' το αδιέξοδο.

Γύρισε και είδε τα πλήθη που παρακολουθούσαν τη σκηνή και απ' την έκφραση των προσώπων τους κατάλαβε πως άρχισε να κλονίζεται μέσα τους η εκτίμησή του που είχαν.

Ο Σουλτάνος Σουλεϊμάν, και την ώρα ακόμα εκείνη της τόσης ταραχής του, που έφθανε τα όρια της απληστίας, κατάρθανε ν' ανακτήσει την ψυχραιμία του. Είπε αληθεία πως τάχα ευκόλα, αλλά σε τέτοιες στιγμές γινόταν πιο ψυχρός, πιο σκληρός και πιο άκαμπτος.

Κύτταξε κατάματα τους πέντε Γενισάρους που ορθώθηκαν μπροστά του και αντιμετώπιζοντας άτρόμητα την αθάδειά τους, απάντησε:

— Οί Πατισάχ, παίρνουν λυτρά, αλλά δεν δίνουν σ' άλλους. Τραβήχτε φρόνιμα κι' ήσυχά πώς για να περάσω. Γιατί αλλοιότιχα...

— Άλλοιότιχα... τί μπορεί να γίνει; Για πές το μας να τ' ακούσουμε;

— Ή απάντησι ήθε γρήγορη και σπαθάτη: — Ιστέ μπού όλου! Νά τί γίνεται!...

Σάν βρουχπτό ακούσθηκαν να βγαίνουν απ' το στόμα του Σουλτάνου οι τρεις αυτές λέξεις, τη στιγμή που το κεφάλι του Γενισάρου που του αθαδίαζε πετιόταν μερικά βήματα πιο πέρα. Και πριν ακόμα οι άλλοι τέσσερις προφθάσουν να συνέλθουν απ' τη ταραχή και τη σαστισμάρα τους, ο Σουλεϊμάν έκανε μία σβέλτη κίνηση και το κοφτερό σπαθί του πήρε τα κεφάλια και των άλλων δυο Γενισάρων της ομάδας.

Ο Πατισάχ, θα συνέχιζε τους σπαθισμούς, αν οι άλλοι δυο απ' την ομάδα δεν τρέζαν στα πόδια.

Οι επαναστάτες που παρακολουθούσαν τη σκηνή, μόλις είδαν να πέφτει το κεφάλι του πρώτου Γενισάρου, έσπυραν τα βέλη απ' τις φαρέτρες τους, τα έβαλαν στα τόξα και σκόπευαν, έτοιμοι να τα ρίξουν ενάντια στο Σουλεϊμάν. Ή πόλη όμως και η ανδρεία που έδειξε, παίρνοντας, χωρίς να χάσει καιρό και τα κεφάλια των άλλων δυο Γενισάρων, τους βάπτισαν, τα δάχτυλά τους πάγωσαν και δεν μπόρεσαν να σύρουν τις χορδές των τόξων.

Ο Μονάρχης αντίληφθηκε την ψυχολογική τους κατάσταση. Αυτό τον βοήθησε στο να συνέλθει απ' την ταραχή του. Γύρισε και κύτταξε την μονάδα στην όποια ανήκαν τα τρία θύματα και δείχνοντας τα τρία άκεφαλα πτώματα, είπε αδιάφορα:

— Τα θέλησαν και τάπαθαν. Έκαναν παρανομία, αθαδίασαν και το αποτέλεσμα ήταν να τιμωρηθούν και να πληγώσουν και την δική μου καρδιά. Ο Άλλάχ, που είναι μεγάλος και φιλεύσπλαχνος ως συγχωρήσι το αμάρτημά τους!

Και χωρίς να περιμένη να τον επιδοκιμάσουν ή να τον αποδοκιμάσουν, τράβηξε απ' το ζωνάρι του τρεις σακκούλες με χρυσές λίρες και φλουριά και ρίχνοντάς τις στα πόδια των ανδρών της ομάδας, πρόσθεσε:

— Παϊλάσιν, γιολδασλάρ!... Μοιρασθήτε τα σύντροφοι! Ξεχωριστά θα στείλω πέντε-δέκα σακκούλες ακόμα στο «ότζάκι» (τάγμα) σας.

Και πέταξε τις σακκούλες σαν να τους έδινε έλεημοσύνη κι' όχι «μπαχσί».

Τα συγκεντρωμένα πλήθη δεν ήταν σε θέση να κρίνουν τη σημασία της χειρονομίας του Πατισάχ. Ξέχασαν τα τρία άκεφαλα πτώματα που βρισκόταν ξαπλωμένα μπροστά τους. Στήλωσαν τα μάτια τους στις τρεις σακκούλες με τις λίρες. Το κουδούνισμά τους όταν οι σακκούλες πέσανε στο πλακόστρωτο, θόλωσε το μυαλό τους και σαν άβουλες μάζες τραβήχθηκαν προς τα πίσω και άνοιξαν το δρόμο.

Ο Σουλτάνος, περήφανος και καμαρωτός πάνω σ' ένα λόγιο του, προχώρησε και μπήκε στο Σαράγι του Τοπκαπού.

Οι αλύκοι, ή φρουρά και το προσωπικό του Σαραγιού χαιρετούσαν την είσοδο του Σουλτάνου Σουλεϊμάν και τον καλωσώριζαν σαν να γύριζε από κάποια νικηφόρα εκστρατεία. Οι έσωτερικές πόρτες στην έμφανισή του άνοιξαν ή μία μετά την άλλη, σαν στοργικές άγκαλιές που ήθελαν να τον σφίξουν.

Η μητέρα του, η Βαλιντέ Σουλτάνα, τον περίμενε στο κατώφλι του χαρεμικιού, όπου στεκόταν σε παράταξι οι τριακόσιες σκλάβες και οδalisκας. Μόλις πλησίασε, ο Πατισάχ, τα τριακόσια χαριτωμένα και κομψά κεφαλάκια τους έσκυψαν φιλώντας ευλαβικά τα πόδια του.

Στο πέρασμα του Σουλεϊμάν σε κάθε γωνιά του Σαραγιού σφάζονταν κουρμπανιά και από κάθε παράθυρο ακούγονταν οι μελωδικές φωνές των πιστών που εύχαιστούσαν με τις προσευχές τους τόν Άλλάχ, γιατί τόν δίδωσκε και τόν διαφύλαζε από τα έξαγριωμένα στίφη των Γενισάρων.

Μονάχα ή δυστυχισμένη ή Μαχιντεβράν, με τα μάτια κορφωμένα στο χρυσοστόλι στο ταβάνι της φυλακής της, έκανε ποτάμι δάκρυα, ξεσπώντας σε αναφιλητά. Άνασταζόταν σύγχυση και αδιόλητα βλαστημούσε και καταριόταν τόν αφέντη της που είχε κατάρθώσει να καταπνίξει την επανάστασι, γιατί έλπιζε πως αν επικρατούσε, θα της χάριζε τη λευτεριά της και θα τη γλύτωνε απ' τα βάσανά της.

Άλλά και ο Πατισάχ δεν φαινόταν απόλυτα ευχαριστημένος απ' τα αποτελέσματα της ενέργειάς του. Τόν βασάνιζε υπερβολικά ή αθαδίασα που τόν είχαν δείξει οι Γενισάρου. Ένοιωθε πως ή νίκη δεν ήταν ολοκληρωμένη και ότι υπήρχαν ακόμα μερικά σκοτεινά σημεία.

Κλεισμένος μέσα στο γραφείο του, βημάτιζε νευρικά ως που κατέληξε στην οριστική απόφασι να ξεκαθαρίσει τα γάματα των Γενισάρων και να κάνει μεταβολές στη διοίκησή τους. Ένοιωθε πως δεν μπορούσε πια να περιστοιχίζεται από διοικητές που στάθηκαν ανίκανοι και δεν μπόρεσαν να συγκρατήσουν τις όρδεις που αθαδίασαν και που, ίσως, θα ξανάκαναν τα ίδια.

Κάλεσε άμέσως τούς άρχηγους των Γενισάρων και τόν Σπαχίδον, τόν Μουσταφά Άγα και τόν Μαχμούτ Άγα και ύστερα από μία έξουσιαστική ανάγκη που έκανε προσωπικά ο ίδιος, ανέκαλυψε τούς πρωταίτιους της εξέγερσης και διάταξε και τούς κρέμασαν σε διάφορα σημεία της Πόλης.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΔΥΝΑΜΕΩΣ

Ή μικροδία αυτή είχε μόλις 21 μηνών και κατορθώνει να σηκώνει μ' ευκολία ένα βάρος 4 κιλών. Λέγεται Καρόλ Άνν και κατοικεί στο Πάτινι της Άγγλιας. Οι ειδικοί που εξέτασαν τόν νέο «φαινόμενο» λένε πως σε ηλικία 14 ετών, θα μπορεί να βγάλει ενόκ. Αυτά και τόν πιο χειροδύναμο πρωταθλητή της πάλης.

για να παραδειγματισθούν και φρονηματισθούν οι άλλοι.

Ύστερα συνεχίζοντας την έκκαθαρίσι ανέθεσε τις διοικήσεις των ταγματών σε διάφορες άλλες έμπιστευτικές υπηρεσίες σε πρόσωπα της απόλυτης έμπιστοσύνης του. Έπειτα κάλεσε τόν φρουράρχο της Πόλης, τόν Σουττά Άγα και αναθέτοντάς του τα καθήκοντα τού ταχυδρόμου, τόν διάταξε να φύγει άμέσως για την Αίγυπτο να είδοποιήσει τόν Μεγάλο Βεζύρ η' Ιμπραήμ πασά να γυρίσει στην Πόλη και να τόν συνοδεύσει στο γυρισμό του.

Άφου τελείωσε όλες αυτές τις υποθέσεις που ήταν σχετικές με τη ρύθμισι της διοικήσεως της Χώρας, θυμήθηκε την Χουρρέμ και διάταξε να τη φέρουν από τόν έξοχικό Σαράγι τού Κεάτ - Χανέ όπου την είχε αφήσει, στο Σαράγι τού Τοπκαπού. Δεν την είχε λησμονήσει. Άλλά ή εξέγερσι των Γενισάρων ήταν μία σκληρή άφύπνισι γι' αυτόν. Τώρα περισσότερο από κάθε άλλη φορά ένοιωθε την ανάγκη να δημιουργήσει στην Κοινή Γνώμη την εντύπωσι πως ρυθμίζει ο ίδιος τις υποθέσεις της Αυτοκρατορίας και πως αυτός είναι τόν μάτι που τα βλέπει και τ' αΐτι που τ' ακούει όλα.

Παρά τις άσχολιές του, όταν εύρισκε καιρό και ιδιαίτερα όταν τραβιόταν στο δωμάτιό του για ν' αναπαυθεί, ο νους του γύριζε αδιάκοπα στην Χουρρέμ. Και τότε τις άρες που αναπαύονταν, τις διέθετε στο να γράφει στίχους, έξυμώντας τα κάλλη και τις χάρες της.

Μόλις άνοιξε ή πόρτα τού δωματίου και την αντίκρυσε να δραπεδεύει τόν κατώφλι του, τινάχθηκε απ' τόν καθισμά του και την υποδέχθηκε, λέγοντάς της:

— Έλα, Χουρρέμ. Έλα κοντά μου χρυσή μου! Χθες αντίκρυστα σου θ' απολαύσω, σήμερα στο πλάγι σου θ' απολαύσω τη ζωή και θα ευχαριστήσω την καρδιά μου.

Την πήρε ύστερα στα γόνατά του και άρχισε να της απαγγέλλει τούς στίχους που είχε γράψει γι' αυτήν.

Ή έκστρατεία κατευναστικό μέτρο

Ο Ίμπραήμ πασάς, όταν έμαθε την εξέγερσι των Γενισάρων, σύννεμα λυπής πλάκωσαν την καρδιά του και ξεκίνησε άμέσως απ' τόν Κάιρο για την Πόλη ντυμένος πένθιμα, για να δείξει τη θλίψι του. Τά στήθη του φούσκωναν από μίσος και έκδίκησι κατά των στασιαστών.

Διέσχισε όλη την Άνατολή από τη μιάν άκρη ως την άλλη κι' απ' όπου περνούσε, προσπαθούσε ν' αφήνει τα ίχνη της δύναμews και τού μεγαλείου του.

Όταν πλησίαζε στην Πόλη, περίμενε πως ό αφέντης του θα τόν προϋπαντούσε. Άλλ' ό Πατισάχ τη φορά αυτή, έδειξε σύνησι και φρόνησι κι' απέφυγε την ταπεινώσι που θα πάθαινε ξανά, αν πήγαινε να προϋπαντήσει τόν δούλο και σκλάβο του.

Φρόντισε όμως, παραβιάζοντας τις παραδόσεις και τούς κανόνες της έθιμοτυπίας τού Σαραγιού, να στείλει την Άνατορική Φρουρά και λόχους Γενισάρων, να τόν προϋπαντήσουν και να τόν συνοδεύσουν τιμητικά στην Πόλη. Και σαν να μη έφθανε αυτό διάταξε και έτοιμασαν ένα απ' τα καλύτερα άλογα των Αυτοκρατορικών σταύλων και άφου τού έβαλαν μία σέλα που κόστιζε διακόσιες χιλιάδες λίρες, τόν ώδηγησαν στο Μπαχτσέ Καπίσι.

Ο Ίμπραήμ πασάς καβάλλα σ' άλογο τού Σουλτάνου και ακολουθούμενος από την Άνατορική Φρουρά και την πολυπληθή συνοδεία του, διέσχισε τούς δρόμους της Πόλης και έφθασε στο Σαράγι Τοπκαπού.

Την ώρα που παρουσιάσθηκε μπροστά στόν Πατισάχ κι' έσκυψε για ν' φιλήσει τα πόδια του, ό Σουλεϊμάν, σαν να ήθελε να τού δικαιολογηθή που δεν πήγε να τόν προϋπαντήσει, τού είπε:

— Έκτός από σένα, Ίμπραήμ, περίμενα και κάποιον άλλο ταξιδιώτη. Έκείνος καθυστέρησε. Μπορεί τόν ποδαρικό σου νάνε «γουαρίδικος» και σήμερα - αύριο νάρθει κι' αυτός.

Και έτσι, αναγγέλλοντάς του, πως ή Χουρρέμ πρόκειται να γίνει για δεύτερη φορά μητέρα, ήθελε να τού δώσει να καταλάβη πως δεν πήγε να τόν προϋπαντήσει, γιατί δεν μπορούσε ν' αφήσει μονάχη την

Χουρρέμ που από στιγμή σε στιγμή θα γεννούσε.

Ο έξυπνος Βεζύρης, κατάλαβε τα λόγια τού Πατισάχ κι' έπεσε άμέσως στα πόδια του για να τόν προσκυνήσει για δεύτερη φορά και να τόν ευχαριστήσει. Ύστερα άρχισε να τού δίνει άναφορά για τις ενέργειές του και για τα μέτρα που είχε λάβει για ν' αποκαταστήσει την τάξι στην Αίγυπτο.

Όταν τελείωσε ό Ίμπραήμ, ό Σουλτάνος άπομένει λίγα λεπτά σιωπηλός. Ύστερα σήκωσε τόν κεφάλι του και κυττάζοντας τόν καταμάτα, τού είπε:

— Καλά όλα αυτά, Ίμπραήμ! Άλλά πρέπει να ξέρεις πως οι «ότζακσιδες» και τ' άλλα γάματα των Γενισάρων δεν μας βλέπουν με καλό μάτι. Στις τάξεις τους παρατηρείται μία δυσφορία και γογγύζουν εναντίον μας. Όσο κι' αν πήραν τόν μάθημά τους στην τελευταία τους εξέγερσι, θα θελήσουν σε πρώτη ευκαιρία να μας έκδικηθούν. Δεν έχουν κι' άδικο. Τριανταδυό μήνες τώρα, ύστερα απ' την έκστρατεία της Ρόδου, μένουν ακίνητοι και περιωρισμένοι μέσα στούς στρατώνες τους, χωρίς καμμία δράσι. Αυτοί όπως ξέρεις, είναι γεννημένοι για πολέμους και θένε αδιάκοπα έκστρατείες και πολεμικές περιπέτειες. Γι' αυτό πριν ξεκινούσαντες φρόντισε να έτοιμάσεις κάποια έκστρατεία, για όπου συ θα κρίνεις σκόπιμο. Δεν μ' ενδιαφέρει αν θάνε προς την Άνατολή ή προς τη Δύσι. Για να τούς Ικανοποιήσω και για να τούς ευχαριστήσω, θα αναλάβω ό ίδιος την ήγεσία τους και θα μ' επί κεφαλής τού στρατεύματος. Άλλοιότιχα τα πράγματα είναι πολύ σκούρα.

Ο πλεονέκτης και φιλόδοξος Βεζύρης εύρισκε την ευκαιρία κατάλληλη για τις βλέψεις και τα όνειρά του. Τις ήθελε κι' αυτός τις έκστρατείες. Για να πραγματοποιήσει τα σατανικά του σχέδια, σκέφθηκε πως θαπρέπει να έμποδισή τόν Σουλτάνο να πάρη μέρος στην έκστρατεία. Στοχαζόταν πως αν απέτρεπε τόν Σουλτάνο, ή δόξα της νίκης θα ανήκε αποκλειστικά στόν ίδιο κι' απ' την άλλη μεριά θα μπορούσε κατά την άπουσία τού Σουλτάνου, να προεταίριασθή τούς Γενισάρους για να τούς εξέγειρη έκ νέου εναντίον του. Έχοντας αυτά μέσα στο μυαλό του, είπε στό Σουλτάνο:

— Είναι ανάγκη να την κάνουμε την έκστρατεία αυτή. Θά σας την πρότεινα κι' εγώ, Άλλά δεν τόν βρισκό σωστό να βγίτε και σεις μαζί με τούς «ότζακσιδες» και τούς Γενισάρους, πριν τούς σφρονίσουμε. Δεν αποκλείεται τις κακουχίες της έκστρατείας και την ένδεχομένη άποτυχία της να τις φορτώσουν στη ράχι σας, όπως έγινε με τούς προκατόχους σας. Γι' αυτό επιτρέψτε μου ν' αναλάβω εγώ την έκστρατεία και να θυσιασθώ για τόν αφέντη μου. Και όταν ξεκαθαρίσω τόν στρατεύμα απ' τα άτίθασσα στοιχεία, τότε τόν άλλο χρόνο ξεκινάτε και σεις παί παίρνετε μέρος στην έκστρατεία.

Ο Ίμπραήμ, όταν είδε πως όλα τα επιχειρήματά του στάθηκαν άνισχυρά να πείσουν τόν Σουλτάνο, που εξακολουθούσε να επιμένει να ήγηθι αυτός της στρατίας που θα εξέστράτευε εναντίον της Ούγγαρίας, σκέφθηκε, με την πονηρία που τόν διέκρινε, να διεγείρη τα έρωτικά του αισθήματα και να ζυγνήσει τις νεκρωμένες αισθήσεις του. Έτσι θα τόν κατάφερνε να μη τόν κουνήσει απ' την Πόλη.

Είπατε, Μεγαλειότατε, πως περιμένετε και κάποιον άλλο ταξιδιώτη. Τότε δεν είναι σωστό ν' αφήσετε την «Καντιν έφέντη» μονάχη στη δύσκολη θέση που βρίσκεται σήμερα. Ή πίκρα που θα δοκιμάσει όταν θα σας αποχωρισθί, μπορεί να γίνει άφορημη ν' άρρωστήσει και τότε θα στενοχωρηθήτε.

Ο Σουλεϊμάν, αν κι' εύρισκε σωστή την παρατήρησι τού Ίμπραήμ, δεν ένοιούσε να ξεφύγει απ' την άπόφασι που είχε να συνδυάσι τις έρωτικές άπολαύσεις με τόν καθήκον.

Και για να τού αποδείξει πως δεν έχει σκοπό να αναθεωρήσει την άπόφασί του, πρόσθεσε:

— Καλά τά λές, Ίμπραήμ. Εγώ όμως επιθυμώ να ταπεινώσω τούς «ότζακσιδες» καθώς κι' όλους τούς άνδρες των ταγμάτων

των Γενισάρων. Με καθήγρησαν πως άφωσιώθηκα στις άπολαύσεις. Γι' αυτό θέλω, εκεί, στο πεδίο των μαχών να τούς αποδείξω πως είμαι πιο όρμητικός και πιο μαχητικός απ' αυτούς όλους. Και έτσι δεν θα τολμήσουν στο έξης να αθαδίασουν. Γι' αυτό θα πάμε μαζί στην έκστρατεία. Για τόν ταξιδιώτη που μου θυμисες, σήμερα - αύριο θα φθάσει κι' αυτός και πριν ξεκινήσουμε θ' άρχισι να βυζαίνει τη μητέρα του και θα την διασκεδάσει στις άρες της μοναξιάς της.

Ο Ίμπραήμ πασάς, ύστερα απ' όλα αυτά, έβλεπε πως δεν μπορούσε να επιμένει και πρόσθεσε:

— Οι δούλοι άρκούνται στο να πούνε τη γνώμη τους. Διαταγές δίνει μονάχα ό αφέντης μου!...

Οι έρωματιςμοί τού δούλου!

Ο Ίμπραήμ, μ' όλες τις δυσκολίες που συναντούσε, δεν απελπιόταν κι' αδιάκοπα βασάνιζε τόν μυαλό του με τις λεπτομέρειες τού σατανικού προγράμματος που είχε χαράξει. Άναζητούσε τα μέσα που θα τού δίδαν την εύχρησι να επιτύχθι την ευμένεια των Γενισάρων, για να τούς στρέψι και πάλι ενάντια στο Σουλτάνο.

Τη στιγμή εκείνη ξεδιπλώνονταν μέσα στη φαντασία του σελίδα προς σελίδα όλη ή Ιστορία των Βυζαντινών Αυτοκρατόρων, που στοχαζόταν να τούς μιμηθή. Θυμήθηκε τόν Νικηφόρο Φωκά, που αναγορεύθηκε Αυτοκράτορας, χωρίς στην εύνοια των στρατευμάτων του. Στη μνήμη τού ανέηξε ό Αυτοκράτορας Ήράκλειος, που με την υποστήριξι τού Στρατού κατάρθωσε να έκβρονισι τόν Νικηφόρο Φωκά και ν' ανέβη κι' αυτός στο Θρόνο.

Θυμήθηκε ακόμα τούς Άρμενίους στρατηγούς Βαρτάν και Λεόν, τούς Βυζαντινούς Κεκεμέ Μιχαήλ (Μιχαήλ τόν Β' τόν Τραυλό, που πέτυχε να δολοφονήσι τόν Λεόντα Ε' και ν' ανέβη στο Θρόνο), τόν Βασίλειο τόν Βουλγαροκτόνο, που όλοι ανέβηκαν τις βαθμίδες τού Θρόνου των Βυζαντινών με τη δύναμι των στρατευμάτων που διοικούσαν.

Κάποτε γύρισε κι' είδε τόν Πατισάχ να τόν κυττάει χαμογελώντας, σαν να μάντευε τις σκέψεις που απασχολούσαν τόν μυαλό του. Ή στάσι τού Σουλεϊμάν, τόν ανάγκασε να συνέλθει. Συγκεντρώθηκε στόν εαυτό του και πρόσθεσε με άποφασιστικότητα:

— Αν επιθυμώ, Μεγαλειότατε, τόν βραδάκι που θα συναντηθώμε συζητώντας τις λεπτομέρειες της έκστρατείας. Να ψυχά-

σετε τώρα, αφέντη μου Κι' εγώ θά φροντίσω ν' αλλάξω και θά πάω στην Ύψηλη Πύλη, για να αναλάβω τόν καθήκοντα τού Μεγάλου Βεζύρη.

Ύστερα απ' τη συνάντησι αυτή, Σουλτάνος και δούλος, ξαναρχίσαν πάλι την παληά τους ζωή. Την ήμερα τούς απασχολούσαν οι υποθέσεις τού Κράτους και τις νυχτές κλεινόταν πάλι μόνοι τους στα ιδιαίτερα διαμερίσματα τού Σουλτάνου και συνέχιζαν τα γλέντια τους.

Στις 14 τού Σεπτεμβρίου 1525, ενώ ό Σουλεϊμάν και ό Μέγας Βεζύρης τού Ίμπραήμ, κατέστρωναν τα σχέδια και ώριων τις λεπτομέρειες της έκστρατείας εναντίον της Ούγγαρίας, ή Χουρρέμ γεννήσε τόν δεύτερο παιδί της. Ήταν κι' αυτό αγόρι.

Ή αγονία πως τά παιδιά της κάποια μέρα θα τα παραδίδαν κάτω απ' τόν κοφτερό μαχαίρι τού δήμιου, έπαυσε να την βασανίζει. Τώρα πια θεωρούσε τόν εαυτό της και τά παιδιά της σε άπόλυτη ασφάλεια, γιατί είχε πάρει όλα τα μέτρα που χρειαζόνταν για την προστασία της ζωής τους.

Ο Πατισάχ, βλέποντας πως ή Χουρρέμ έπαψε να ζηλεύει και να μισή τόν γιό της Μαχιντεβράν, τόν πρίγκηπα Μουσταφά, φαινόταν ένδοξισαμένος. Ή Χουρρέμ με τη στάσι της δεν τούδινε πια άφορη νά ασχολήται με τούς κινδύνους που αναζούσαν στη φαντασία του κάθε φορά που γεννιόταν ένας πρίγκηπας.

Για την όνομασία τού νέου πρίγκηπα, σκέφθηκε να κάνει λαχνούς για να δοκιμάσει αν θάταν τυχερός και σε ποιά βαθμό. Έγραψε τέσσερες λαχνούς με τά όνόματα των τέσσάρων παπουληδών του: Όσμάν, Όρχάν, Μουράτ και Βαγιαζίτ.

Τά αποτελέσματα βγήκαν έντελώς αντίθετα από κείνα που περίμενε. Στο λαχνό που τράβηξαν ήταν γραμμένο τόν όνομα τού Βαγιαζίτ.

Τόν Σουλτάνο Βαγιαζίτ δεν τόν έκτιμούσε, άλλ' ούτε και ένοιωθε συμπάθεια γι' αυτόν. Στην εποχή του, σ' όλη την Αυτοκρατορία βασίλευε ή άναρχία, που είχε ως αποτέλεσμα να τόν έκβρονισι ό γιός του και ν' ανέβη αυτός στο Θρόνο. Παρ' όλα αυτά αισθανόταν πως ήταν υποχρεωμένος να σεβασθή τ' αποτελέσματα τού λαχνού και για να διασκεδάσει την αντιπαθητική εντύπωσι που τού προξένουσε τόν όνομα Βαγιαζίτ, κάλεσε τη Βαλιντέ Σουλτάνα, τόν Ίμπραήμ πασά και την Χουρρέμ και τούς είπε:

— Στο νεοφερμένο πρίγκηπα έδωσα τόν όνομα Βαγιαζίτ. Τόν όνομα αυτό δεν είναι

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΕΣ

— Έσπασε ή καύμενολλα ένα πιάτο και στενοχωρήθηκε πολύ... Γι' αυτό την πήρα στα γόνατά μου!...

τοῦ παπποῦλη μου Σουλτάνου Βαγιαζίτ.
Εἶπε το ὄνομα τοῦ προσπάππου μου, τοῦ
Γιλιτρίμι Σουλτάν Βαγιαζίτ. Ἄλλ', ἐπειδὴ
ὁ «Γιλιτρίμι» (κεραυνός) χρησιμεύει γιὰ
ἐπίθετο γι' αὐτὸ θα φωνάζατε μὲ τὸ
μικρὸ ὄνομα τοῦ προσπάππου μου, ἀλλὰ
βαθαιε πάντα στὸ νοῦ σας πὼς ὁ μικρὸς
αὐτὸς Βαγιαζίτ εἶνε ἕνας Γιλιτρίμι!...

Ο χειμώνας τη χρονιά εκείνη πέρασε με απόλυτη ησυχία. Οι Γενίτσарοι όσο έδλεπαν τις προετοιμασίες για την έκστρατεια, σταμάτησαν τις αντιπεπιθαρχικές κινήσεις τους και περίμεναν ήρεμοι την ώρα που θα ξεκινούσαν για νέες περιπέτειες και νέα λάφυρα.

Ο Μονάρχης φαινόταν ικανοποιημένος, γιατί κατώρθωσε να καθυποτάξει τους Γενιτσαρούς.

Ἡ Χούρρέμ, ἦταν ὀλο χαρά, γιατί ἐνοίωσε πὼς ἡ παρουσία τοῦ δευτέρου γιου τοῦ, τοῦ Βαγιαζίτ, στερένε πτότερο τῆ θέσι τοῦ μέσα στο Σαραγί. Ξανάβρισκε το χαμένο θάρρος τοῦ καὶ δόθηκε με περισσό- το ἔλλο στὶς μηχανορραφίες γιὰ νὰ ὀλο- κληρωθῇ τὰ σχέδια τοῦ κατὰ τρωμε γιὰ τὴν ἐξόντωση τῶν ἀντιπάλων τοῦ.

Ὁ Ἰσραήμ πασάς, ἐπηρεαζόμενος ἀπὸ τὰ ὄνειρα ποὺ ἔτρεφε γιὰ τὸ καταλάβει τὸ Θρόνο, συμπλήρωνε κι' αὐτὸς ἀπ' τὴν ἀλλομερῆ τὰ δικά του σχέδια, καὶ καθώριζε τίς λεπτομέρειες τῶν ἐνεργειῶν του, χάρις στὶς ὁποῖες θὰ κατάρθωνε ν' ἀνακηρυχθῇ Ἀυτοκράτορας!

Στο μεταξύ έφθασε ή πρόσχαρη έποχή της άνοιξης. Τά χιόνια έλυσαν, οί κάμποι πρασίνισαν και άρχισαν οί συγκοινωνίες πού είχαν σταματήσει τόν χειμώνα, γιατί οί δρόμοι ήταν άποκλεισμένοι απ' τά χιόνια και άδιάβατοι.

Ὁ Σουλτάνος Σουλεϊμάν ἀνακήρυξε τὸ Μέγα Βεζύρη του, τὸν «μπράτη» πασά σὲ Σερασκέρη καὶ τὸν ἀνέθεσε τὴν γενικὴ διοίκηση τῆς στρατίας. Τὴν ἐπομένη ἔβγαλε «φερμάνι» κί ὄχιση ἀμέσως ἡ ἐκστρατεία ἐναντίον τῆς Ὀυγγαρίας.

Τὴν ἡμέρα τοῦ «Χιντιρλέξ» (1) χιλιάδες Γενίταριοι, Σπαχίδες, καὶ περὶ ἑξήκοντα ἄλλοι ἄνθρωποι ἐκ τῆς ἑκκλησίας ἐκίνησαν ἀπὸ τοὺς στρατώνες τοὺς καὶ συγκεντρώθηκαν στὸ στρατόπεδο τοῦ Νταούτ-πασά, ἐξῶ ἀπὸ τὴν Πόλην. Κανεὶς ἀπ' τοὺς βαθυφρόνους καὶ τοὺς ἄνδρες τῆς στρατιάς δὲν ἤξερε ἴσαμε τὴ στιγμή ἐκείνη τοὺς ἀντικειμενικοὺς σκοποὺς τῆς ἐκστρατείας αὐτῆς ποῦ μῆνες τώρα τὴν προπαρασκεύαζαν ὁ Σουλτάνος Σουλεῦμαν καὶ ὁ Μέγας Βεζύρης τοῦ Ἰμπραήμ πασά.

Όταν τα στρατεύματα συγκεντρώθηκαν στο στρατόπεδο του Νταού-πασά, ο πλεονέκτης και φιλόδοξος Μέγας Βεζύρης θεώρησε κατάλληλη τη στιγμή να βάλει σ' ενέργεια τα μεγαλειώδη σχέδιά του. Σκέφθηκε άμεσως να προσεταιρισθεί τους Γενισάρους και για να κερδίση την ευνοϊκή τους μοίρασε στους «διοικητές των ταγμάτων αυτοκρατορικά «μπαζίσις» και στους «οτζακτίδες» και στους άνδρες, έκτος απ' τα «μπαζίσις», τους μοίρασε και λεπτά.

Ο Μονάρχης, αντίθετα, έσφιξε γερὰ τὴν σακκούλα του, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ κάνῃ γενναιοδωρίες, ὅταν θὰ τελείωνε ἡ ἐκστρατεία.

Ἡ Χουρρέμ, κατασκοπέυε ἀδιόκοπα καὶ παρακολουθοῦσε ἀπὸ μακριὰ κάθε ἐνέργεια καὶ κάθε κίνηση τοῦ Μεγάλου Βεζύρη πού στὴ συνειδήσή της τὸν εἶχε καταδικάσει σὲ ἐξόντωσι καὶ τὸν εἶχε προ- γράψει. Κατόρθωσε καὶ μάλιστα τὶς τελευταῖες ἐνέργειές του καὶ σκέρθηκε πὺς δὲν θά-

πρεπε να της διαφύγη ή εύκαιρία, που την εύρισκε τώρα κατάλληλη για να τονώσει τις υπόνοιες του Σουλτάνου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

(1) Σημ. Μεταφρ.: «Χιντερλές» ἡ ἡμέρα τῆς 23ης Ἀπριλίου, ποὺ οἱ Μωαμεθανοὶ τιμοῦν γιορτάζουσι σάν πρώτη μέρα τῆς ἀνοιξῆς μετὰ τὴν μαδικὴ ἐξοδο στὶς ἐξογές καὶ στοὺς κάμπους.

Γάμος

Εἰς τοὺς τελέσαντας τοὺς γάμους τῶν
τῇ 6ῃ Μαρτίου ἐ. ἐ. Ἀλέκον Καζαντζῆν
Διευθυντὴν τοῦ Ἑθνικοῦ Ὁδείου Θεσ/νίκης
μετὰ τῆς Δδος Σμάρως Παπαδοπούλου
σύνομοις καὶ εὐχρίαις καὶ εὐνοίαις.

ΟΙΚΟΥΓΕΝΕΙΑ Β. ΘΕΟΧΑΡΗ

Ημερᾶν ἀρχάν
 τῆς ΕΒΛ ΛΑΒΑΝΙΕΡ

Ἡ ἡθοποιὸς ποὺ ἔγινε καλόγρηα

Λίγον καιρό πριν από την έναρξη του πολέμου του 1914 - 18, οι κοσμικοί κύκλοι της γαλλικής πρωτεύουσας μάθαιναν κατάπληκτοι πως η Εύα Λαδολιέρ, η περίφημη ηθοποιός των «Βαρσιέτ» και της «Γαλλικής Κωμωδίας» είχε φύγει κρυφά από το Παρίσι κι είχε πάει στην Τυγγί, ένα μικρό χωριό της Τουραίνης, όπου έγινε μοναχή.

Ἐκεῖνον πού φάνηκε σ' ὅλους παράξενος ἦταν πρῶτος, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ Εὐὰ Λαβανλὶερ βρισκόταν στὸν κολωφωνα τῆς δοξολογίας καὶ τὰν καλλιτεχνικῶν θριάμβων της. Ἦταν, ἐξ ἄλλου, νέα, ὁμορφὴ καὶ πλουσία. Τί τὴν εἶχε σπρώξει λοιπόν, ν' ἀφήσῃ τὴν καλλιτεχνικὴ τῆς σταδιοδρομίᾳ καὶ τὴν πρῶταρχα ῥῆτὴ τοῦ Παρισιῦ, γιὰ νὰ πᾶν νὰ κλεισθῇ πίσω ἀπὸ τοὺς τοίχους ἑνὸς μικροῦ μοναστηρίου, στὸ βάθος μιᾶς ἀγρίας κι' ἐρημικῆς τοποθεσίας; Ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσις; Ὅχι ἀκριβῶς. Ἀλλ' ἕνα ἄτυχο αἰσθημα, πού ἦταν κυνηγημένο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ καταδικασμένο ἀπὸ τὴν κοινωνία.

Προτού μιλήσωμε γι' αυτό, ὅμως, ἄς
ρίξωμε μιὰ ματιά στὴν προηγούμενη ζωὴ
της.

Τὸ ἀληθινὸ της ὄνομα ἦταν Εὐγενία Φενόλιο. Εἶχε γεννηθῇ στὸ Περγίναν ἀπὸ γονεῖς ἰταλικῆς καταγωγῆς κ' εἶχε περάσει τὰ παιδικὰ της χρόνια μέσα στὴ φτώχεια καὶ τῇ δυστυχίᾳ. Γιατὶ ὁ πατέρας της ἦταν μέθυσος καὶ ᾤδευε τὰ λεφτά του κερδίζοντάς το ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα του— ἦταν μπαλματῆς — στὸ πιότο. Εὐλοκοπούσε ἀγρία, ἐξ ἄλλου, τὴ γυναῖκα καὶ τὴν κόρη του, ἔτσι ποὺ ἡ ζωὴ τους κοντά του εἶχε καταντήσει μαρτυρική. Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν, ξαφνικά, ἔξπα-
σε τὸ δράμα.

«Ένα βράδυ, ο πατέρας Φενόλιο γύρισε, όπως πάντα, μεθυσμένος στο σπίτι του καί, ακούγοντας τις παρατηρήσεις που του έκανε η γυναίκα του, άρπαξε ένα τσεκούρι που βρέθηκε μπροστά του και της άνοιξε το κεφάλι στα δύο.

Τὴν ἰδίαν τύχην θὰ εἶχε ἴσως καὶ ἡ κόρη του. Ἀλλ' ἡ Εὐγενία πρόφθασε νὰ πηδήσῃ ἀπὸ ἑνα παράθυρο καὶ ἔφυγε τρέχοντας.

Τὸ θέαμα τῆς νεκρῆς γυναίκας τοῦ ἔ-
καμε, ὥστόσο, τὸν Φενόλιο νὰ μεταμην-
θῇ γιὰ τὴν πράξι του. Πῆρε τότε ἕνα σχοι-
νὶ κί, ἔφυγε κί αὐτὸς ἀπὸ τὸ σπίτι. Τὸ
ἄλλο πρωῒ, τὸν βρῆκαν κρεμασμένον ἀπὸ
ἕνα δέντρο, στὸ γειτονικὸ δάσος.

Ἡ Εὐγένια ἦταν τότε 18 χρόνων καὶ εἶχε μείνει, ξαφνικά, ὀρφανὴ ἀπὸ πατέρα καὶ μητέρα. Ἀναγκάστηκε, λοιπόν, νὰ ζητήσει δουλειὰ σ' ἕνα μωδιστράδικο. Ἀλλ' ἕνας θεῖος τῆς ποὺ ἔμενε στὴ Νίκαια τὴν προσκάλεσε νὰ πάη ἐκεῖ. Ἡ νέα ἐκίνησε ἀπὸ τὸ Περγινιάν, ἀλλὰ, βλέποντας πὼς

τὰ χρήματα πού της είχε στείλει ὁ θεὸς της, ἦταν περισσότερα ἀπὸ ὅσα της χρειαζόταν, σταμάτησε στὸ Μοντελλι κι' ἔμεινε ἐκεῖ τρεῖς μέρες. Τέλος ἐφθασε τὸ μεσημέρι της τέταρτης ἡμέρας στὴ Νικαία. Ὁ θεὸς της ὅμως εἶπε ἔξω φρενὸν γι' αὐτὴν τὴν ἀργοπορία της καὶ τὴν ἐδίωξε κακὴν κακῶς ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ.

Πού θά πήγαμε τώρα; Ὁ Εὐγενία δὲν δίστασε. Πῆρε ἀμέσως τὸ τραίνο κι' ἐξήγαγε γιὰ τὸ Παρίσι. Ἐκεῖ ἐπαίξε στὴν ἀρχὴ σὲ μερικά θεάτρα ποικιλιῶν. Ἐπειτα ἔκαμε τὸ γύρο τῆς Γαλλίας μ' ἕνα θίασο ἀπερίττας καὶ στὴν ἐπιστροφή της ντεμπουτάρισε στὸ «Βαριετέ». Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ, ἄλλως τ' ὀνομά της κι' ἀπὸ Εὐγενία Φενελιὸ ἐγίνε Εὐα Λαβαλιέρ. Μὲ τ' ὄνομα αὐτὸ ἐγίνε γρήγορ διασημ.

Στην περίοδο αυτή των μεγάλων θριάμβων της, ο έρως μπήκε, ξαφνικά στη ζωή της με μία ασυνήθιστη ορμή. Ο άνθρωπος που αγάπησε ήταν ο βαρβάρων Γεωργιος φόν Λούκιους, πρώτος γραμματέας της Γερμανικής πρεσβείας στο Παρίσι. Ο Γερμανός διπλωμάτης την αγάπησε με όχι μικρότερη θερμότητα. Οί δυο έρωτευμένοι δοσμένοι ολόκληρα στο πάθος τους, δεν έπαιρναν καμμία προφύλαξη για να κρύψουν την αγάπη τους και σε λίγο όλο το Παρίσι μιλούσε για το ειδυλλίο τους.

«Άλλ' η καταγίδια δεν ἄργησε να ξεσπάσει. Ὁ φόν Λούκιους ἦταν παντρεμένος καὶ πατέρας δυο παιδιών. Ἡ γυναίκα του κατέφυγε, λοιπόν, στὸν Κάιζερ Γουλιέλμο τὸ Β', παρακαλώντας τον νὰ μεταβίβει τὸν ἄντρα της ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Ο Γερμανός αυτοκράτωρ δὲν δίστασε οὔτε στιγμή. Κι' ἔστειλε τὸ φόν Λουκιούς στὴν Πετροῦπολι, ἐνῶ ταυτόχρονα φρόντισε νὰ μὴν ἐπιτραπῇ ἡ ἐίσσδος τῆς Εὐασε τὸ ρωσικὸ ἔδαφος.

Ὁ χωρισμός τῶν δύο ἐρωτευμένων κράτησε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ 1909 ὡς τὰ τέλη τοῦ 1911. Τρία ὁλόκληρα χρόνια!

Τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1911, τέλος, ἡ Εὐὰ κατάρθωσε νὰ πάη στὴν Πετροῦπολι. Ἀλλὰ, μερικoὺς μῆνες ἀργότερα μιὰ νέα διαταγή ἐστέλενε τὸν φόν Λουκιόσι στὴν Ἀλβανία.

Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ μετὰθεσίς τοῦ ἰσοδυναμοῦσε μὲ ὑποβιβασμό. Γιατὶ ἡ Ἀλβανία ἦταν ἓνα ἀσχημάτιστο κρατίδιο, ὅπου οἱ ἄλλες χώρες διατηροῦσαν μόνο προεδρικοὺς ὑπαλλήλους.

Ὁ φὸν Λούκιους δὲν δίστασε, ὥστόσο, νὰ πάη στὴ νέα του θέσι. Ἡ Εὐὰ δὲν μποροῦσε, ὅμως, νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ἐκεῖ.

Καί, κατὰ τὸ διάστημα τῶν δυὸ ἐπομέ-
νων ἐτῶν, οἱ δυὸ ἀγαπημένοι συναντήθη-
καν μόνο τρεῖς φορές σὲ ἐλβετικὸ ἔδαφος.

Αλλ' αὐτές οἱ συναντήσεις δὲν ἀργή-
σαν ἀνὰ φθάσους στ' αὐτιά τοῦ Γουλιέλ-
μου Β', πού, μὲ μιὰ νέα διαταγή τοῦ
ἔστειλε τὸν φόν Λούκιους στὴ Στοκκόλμη.

Ο Γερμανός διπλωμάτης είχε εξεγερθή γι' αυτή τη λυσσαλέα καταδίωξη και σ' ένα γράμμα του στην Εύα της έγραφε ότι ήταν αποφασισμένος να παραιτηθεί, για να έλθει στο μέλλον μαζί της.

Η Εύα, παίρνοντας αυτό τὸ γράμμα, βρέθηκε μπροστὰ σ' ἓνα τρομερὸ δῖλημα. "Ἐπρεπε ν' ἀφήσῃ τὸν ἀγαπημένο της νὰ καταστρέψῃ τὴ σταδιοδρομίᾳ του; "Ἡ ἔπρεπε νὰ θυσιάσῃ τὸν ἔρωτά της;

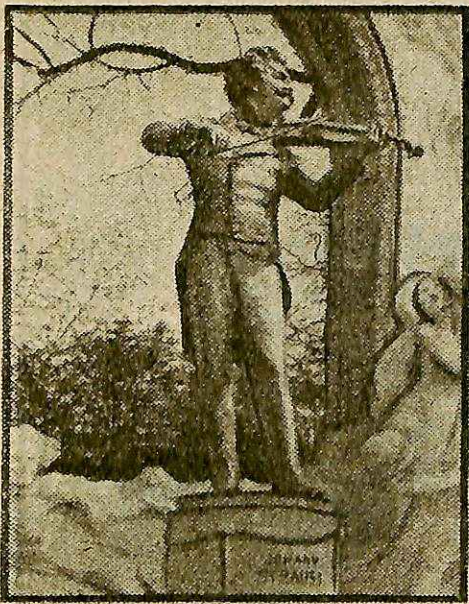
Στὸ τέλος, πρότιμσε τὸ δεύτερο. Καί, γιὰ νὰ κάμῃ ἀδύνατη στὸ φόν Λούκιους τὴν πραγματοποίησι τῆς ἀποφάσεως του, ἔφυγε βιαστικά ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ πῆγε

στην Τυγίερ, για να ντυθεί το ράσο της μοναχής. Μ' αυτή την πράξι της έκοβε κάθε δεσμό με τον κόσμο και ξαναδινε την ελευθερία του στον άνθρωπο που αγα-
πούσε.

ποῦσε.
 Ὁ φὸν Λούκιους ἦταν ἀποφασισμένος
 ὥστος νὰ τρέξῃ στὴ Γαλλία νὰ τὴν πάρῃ
 ἀπὸ τὸ μοναστήρι. Ἀλλὰ, ξαφνικά, ξέ-
 στασε ὁ πόλεμος. Κάθε ἐπικοινωνία με-
 τὰ τὺς τοὺς ἔγινε πιά ἀδύνατη.

Το Γερμανό διπλωμάτη δεν μπόρεσε να ξαναγυρίσει στη Γαλλία πριν από το 1921. Στο μεταξύ, η Εύα είχε πεθάνει, χωρίς να πάψει ως την τελευταία της στιγμή να προφέρει τ' όνομα του μόνου ανθρώπου που είχε αγαπήσει φλογερά στη ζωή της...

Ο Πίος Στράτος, ο πολυαγαπημένος μουσικός των Βιεννέζων που ξεσκούρδωνε να λατρεύουν τα μεθυστικά βάζα του.

ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΙΣ στην ποληά Βιέννη

Δημοσιογραφικές άναμνήσεις του
συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Ένας φίλος που επέστρεψε τελευταία από τη Βιέννη μου περιέγραψε με μαύρα χρώματα τα σημερινά χάλια της. Φτώχεια αφάνταστη και δυστυχία δένει τους κατοίκους της. Από τα πάμπολλα κτίρια της που έρειπώθηκαν στον πόλεμο δεν ξανακτίσθηκε ούτε ένα. Δουλειές δεν υπάρχουν. Έν τούτοις τα θέατρα λειτουργούν τακτικά και η μουσική δεν λείπει από τα καφενεία. Οι Βιεννέζοι μπορεί να μην έχουν να φάνε, αλλά είναι αδύνατο να ζήσουν χωρίς μουσική.

Όταν το 1934 επισκέφθηκα για πρώτη φορά τη Βιέννη, σε μία εποχή που δεν υπήρχε ζήτημα «Αναλούς», ούτε ανησυχίες για τη χιτλερική κατάκτηση, ή παλιά πρωτεύουσα της Αυτοκρατορίας των Αψβούργων μου έδωσε την εντύπωση ξεπεσμένης αρχοντίσσας της Ευρώπης. Ήταν η μεγάλη κυρία της μικρής τότε Δημοκρατίας. Ζούσε με την ανάμνηση του παλιού μεγαλείου της, που το παρουσίαζε με συντριβή στον επίκεντρό της. Η σκιά της κραταιάς Αυτοκρατορίας προστάτευε τότε ακόμη τη μελαγχολική ζωή της. Ανάκτορα, Μουσεία, παμπάλαια πριγκιπικά μέγαρα, θέατρα, κατόμαυρες από το πέρασμα των αιώνων εκκλησίες, στρατώνες, κτίρια πελώρια, όλα όσα εμυβόλιζαν άλλοτε την ατράνταχτη δύναμη του Κράτους, παρέμεναν βουβά και αθρόα σαν ανώνυμες της Ιστορίας.

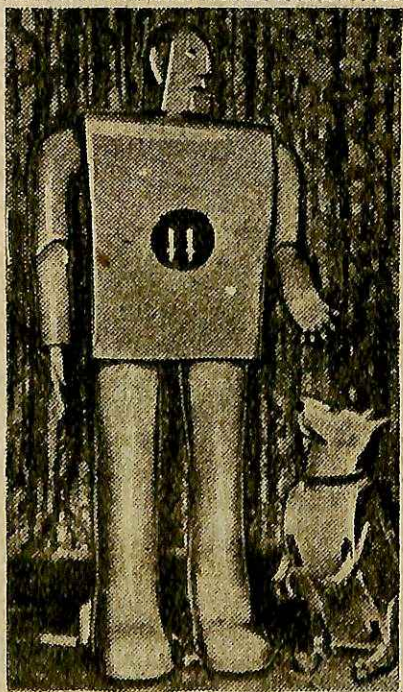
Δεν ξέρω σε τί χάλια βρίσκονται τώρα. Δεν ξέρω αν στα προαύλια των Ανακτόρων που κυκλοφορούσαν μία φορά κι έναν καιρό γεμάτοι ζωή και διάθεσι γλεντιού και σκανδάλων οι κομμοί χρυσοντυμένοι ούσαροι των Καίσαροβασιλείων, πλανώνται τώρα μελαγχολικές σιλουέτες μαυροντυμένων κλητήρων και φυλάκων, παπαγαλίζοντας στους περαστικούς επισκέπτες την ιστορία παλαιών μεγαλείων, όπως έκαναν το 1934 όταν πρωτογνώρισα τη Βιέννη.

Παρ' όλες τις φτώχειες της, η Βιέννη διατήρησε την εποχή εκείνη τον τίτλο της ως πρωτεύουσα του γλεντιού. Είχε δημιουργημένη και στερεωμένη την παράδοσι του κεφιού, των ωραίων κοριτσιών, της χαρούμενης μουσικής. Τα μεγαλοπρεπή καφενεία της αριστοκρατικής συνοικίας Ρίγκ ήταν το χρηματιστήριο του έρωτος και των αισθημάτων. Κάτω από τους τόνους της χαρούμενης τσιγγάνικης μουσικής, τα βλέμματα παζάρωναν τη φιλία και το αίσθημα. Η Βιεννέζα τοποθετούσε κάθε μέρα στην καρδιά της και μία νέα περιπέτεια.

Έκει όμως που η αισθηματική περιπέτεια διατηρούσε στο μέγεθος της ήταν η συνοικία της Βιέννης, ή τα δημόσια πάρκα, στα παγκάκια των οποίων ήταν παραταγμένη όλες τις ώρες της ημέρας και της νύχτας η φλογισμένη νεότης. Μαζί με τις δακτυλογράφους και τις φοιτήτριες, έδλεπες να συνωθήσαι εκεί και η ξεπεσμένη αριστοκρατία. Γυναίκες με ένδοξα ονόματα και τίτλους. Αριστοκρατίσες που είχαν τοποθετήσει στο ενεχυροδανειτήριο και το τελευταίο διαμαντικό. Νοίκιαζαν ένα κάθισμα — μία δεκάρα — και απελάμβαναν εκεί δωρεάν την ευτυχία της ζωής υπό τη νέα της μορφή. Δροσιά δωρεάν, μουσική δωρεάν, ρωμάντζα δωρεάν. Ένας περίπατος, λίγη κουβέντα, μία πορτοκαλάδα από τον πλανόδιο πωλητή δροσιτικών, ανταλλαγή άσπασμων κάτω από την προστατευτική σκιά ενός δέντρου ή πίσω από το αρειόγαλκινο άγαλμα καπνιστή παλαιού Αψβούργου. Ίδου η περιπέτεια της Βιεννέζας του 1934. Οι αξιώσεις της δεν ξεπερνούσαν ωρισμένα όρια που είχε θέσει η ίδια στη ζωή της σύμφωνα με την οικονομική της κατάσταση.

Η μεγάλη φτώχεια ήταν το πρώτο πράγμα που γινόταν αισθητό από τον ξένο επισκέπτη της Βιέννης. Την έδλεπε στις φουσιγονιές των κατασφραγισμένων ανθρώπων, στην πληθώρα των ζητιάνων που περιέφεραν τη δυστυχία τους στους δρόμους, χωρίς να ενοχλούν τους διαβάτες, στην ανεργία των εργοστασίων, στην ερημιά των αριστοκρατικών κέντρων, στην περιορισμένη κίνηση των μεγάλων ξενοδοχείων του Ρίγκ. Μόνον τα θέατρα δεν πρόδιδαν τη μεγάλη έκταση της φτώχειας. Οι Βιεννέζοι θυσίαζαν και το ψωμί τους προκειμένου να προμηθευτούν ένα εισιτήριο θεατρικής παραστάσεως ή συναυλίας.

Παρακολούθησα ένα βράδυ την «Τραβιάτα» στη Λαϊκή Όπερα του Γίόζεφστατ. Κατά τα τέσσερα πέμπτα οι θεαταί ήταν εργάτες. Πολλοί απ' αυτούς θα μπορούσαν ασφαλώς να διαθέσουν πολύ πρακτικώτερα τα δυο ή τρία σελλίνια που δόδευαν για την προμήθεια του εισιτηρίου. Έν τούτοις το θέατρο ήταν κατεμεστο από εργάτες, εργάτριες, γυναίκες του λαού, φτωχικές φοιτήτριες. Όλο αυτό το πλήθος, με την πλούσια καλλιτεχνική διαπαιδαγώγηση, παρακολούθουσε με θρησκευτική ευλάβεια

ΚΑΙ ΖΩΑ ΡΟΜΠΟΤ

Τα ρομπότ τελειοποιούνται διαρκώς. Τελευταίως, εκτός απ' τις υπηρεσίες που άρχισαν να προσφέρουν, απέκτησαν κι αυτά τετραπόδες συναδέλφους. Άνωτέρω ο «Ελέκτρο, ένα απ' τα τελευταία ρομπότ που κατασκευάστηκε μέχρι σήμερα, απέπνεε ένα πιστό σύντροφο: το σκυλό-ρομπότ Σπάρκο, που τον ακολουθεί παντού και ξέρει να κινή και σώζει.

την έκτέλεσι του έργου κι' άφηνε τον ενθουσιασμό του να ξεσπάσει άκράτητος από τέλος κάθε πράξεως.

Ένα πράγμα που είχε υποκύψει στη φρικαλέα δικτατορία της φτώχειας ήταν η παράδοσις της επιστημότητος. Παλαιό Βιεννέζοι μου έλεγαν ότι την εποχή των μεγαλείων της Αυτοκρατορίας και κατά την πρώτη περίοδο μετά τον πόλεμο 1914-1918, η είσοδος ενός θεατού χωρίς φράκο στα μεγάλα θέατρα της Βιέννης — την Κρατική Όπερα ή το Δημοτικό Θέατρο — έθωροίτο σκάνδαλον. Η επιστημότης αυτή υπεχώρησε κανονικά με τον καιρό. Την έφαγε η φτώχεια.

Εκείνο που διεσώθη επάνω απ' όλες τις περιπέτειες της Βιέννης είναι η μουσική. Μιλώ για τη μουσική που προσφέρεται δωρεάν στο λαό παντού και πάντοτε. Θυμούνται πως την εποχή που πρωτοεπισκέφθηκα τη Βιέννη δεν υπήρχε πλατεία στην οποία να μην παίζει, μία τουλάχιστον φορά την ημέρα, μία οιαδήποτε ορχήστρα: του δήμου, του στρατού, της αστυνομίας, της πυροσβεστικής υπηρεσίας, των πάσης φύσεως σωματείων και συνδέσμων. Η ρωμαντική διάθεσις των Βιεννέζων κράτησε σε περιωπή ακμής τα παλιά βάζα του Στράους, του Κάλλμαν, του Λέχαρ, αλλά και όλα τα γεμάτα αίσθημα και τρυφερότητα παλιά μουσικά κομμάτια που εξέδρεψαν τις παλαιότερες αισθηματικές γενέες και έτονωναν τον ρωμαντισμό των πατέρων και των παππούδων μας. Τη ρωμαντική διάθεσι των πρό του πολέμου και πρό της χιτλερικής κατακτήσεως Βιεννέζων την διεπίστανε κανείς παντού, αλλά κυρίως στις εργατικές συνοικίες του Όκαριν, από τις οποίες απουσίαζε ή επίδειξις της πολυτελείας. Ήσυχοι δρόμοι με ευπρεπέστατες πολυκατοικίες, μέσα στις οποίες περνούσε την ταλαιπωρία της ή εργασία. Και μία ατμόσφαιρα πλημμυρισμένη από τόνους μουσικής.

Τι απόγιναν όλα αυτά; Ο φίλος μου που ήλθε τελευταία από τη Βιέννη μου λέγει ότι ρημάχτηκαν τα πάντα. Η φτώχεια και η δυστυχία δεν έχουν όρια. Αλλά εγώ ακόμα ή παράδοσις της μουσικής.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Τò φάρμακο νix τους τρελλούς

Πρό 3 ετών, είχε ανακαλυφθή από «Άγγλους επιστήμονες» ένα νέο φάρμακο, ή «μυανεσίνη», παράγωγον της γλυκερίνης, και ωφέλιμο σε περιπτώσεις πολυμοχλιδος ή άλλων ασθενειών. Η μυανεσίνη έχει την ιδιότητα να χαλαρώνη τους μυς και συνεπώς να εξουδετερώνη τις συσπάσεις που προκαλούν οι νευρικές ανωμαλίες. Οι 59 ασθενείς, στους οποίους δοκιμάσθηκε αρχικά, παρουσίασαν σημαντική βελτίωσι. Άνθρωποι που ήταν παράλυτοι από 4-7 χρόνια, ξαναπέκτησαν έν μέρει την ικανότητα να κινούν τα χέρια και τα πόδια τους, 10-20 λεπτά έπειτα απ' τις ενέσεις μυανεσίνης.

Τò φάρμακο αυτό άρχισε να κατασκευάζεται κατόπιν στην Αμερική, με τò όνομα «τολσερόλ». Δοκιμάζοντάς τα σε περιπτώσεις παραλύσεως, οι επιστήμονες παρέτηρησαν ότι προκαλούσε ένα συναισθημα θερμότητος και χαλαρώσεως, χωρίς να παραδλάπτη τις πνευματικές ικανότητες των άρρώστων. Έξακριβώσαν ακόμη ότι ενεργεί ως καταπραυντικό σ' ένα τιμήμα του έγκεφάλου, που περιλαμβάνει και τον «θάλαμο», την έδρα των συγκινήσεων.

Οι νευροχειρουργοί είχαν ήδη καλλιτερέψει την κατάσταση διαφόρων ψυχοπαθών, διακαπνώντας τη σύνδεσι του «θάλαμου» με διάφορα άλλα μέρη του εγκεφάλου.

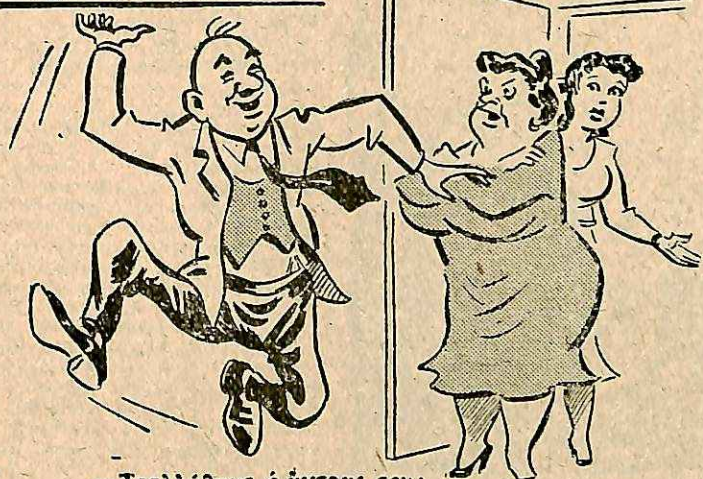
Συνδυάζοντας όλα αυτά τα δεδομένα, οι Αμερικανοί γιατροί σκέφθηκαν να μεταχειρισθούν τò «τολσερόλ» για τήν θεραπεία ώρισμένων μορφών τρέλλας. Και τὰ αποτελέσματα των προσβάτων αυτών πειραμάτων ήταν ικανοποιητικώτατα σε περιπτώσεις σχιζοφρενίας. Τώρα τὰ πειράματα προκειται να επεκταθούν και σ' άλλες κατηγορίες ψυχοπαθών, στο νοσηρόμειο του Πανεπιστημίου της Πενσυλβανίας.

Οι Αμερικανοί γιατροί ελπίζουν ότι και στα νέα τους πειράματα, τὰ αποτελέσματα θα είναι εξ ίσου ικανοποιητικά. Έτσι οι ψυχοπαθείς θα λιγοστέψουν σιγά-σιγά τòν κόσμο.

ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ... του κ. Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

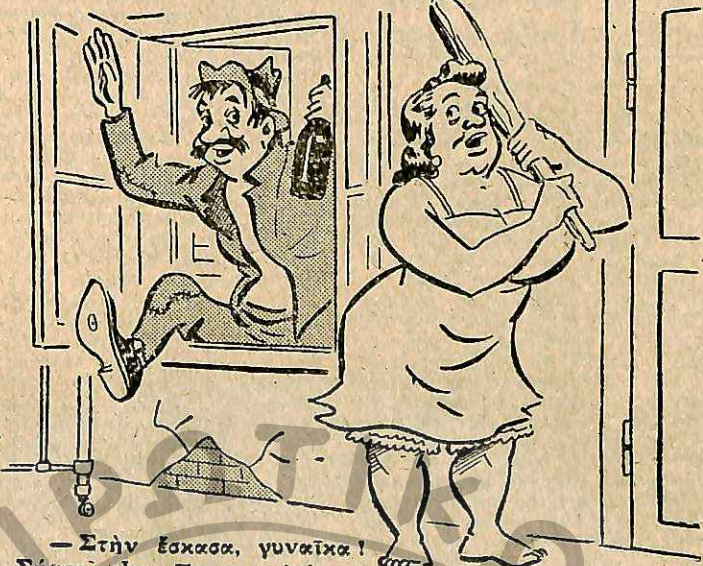
— «Ήθελα νάξερα, τι σκοπό είχε ή Μαίρη που μούδωσε τò πρώτο της ραντεβού έδώ πέρα, σήμερα!...

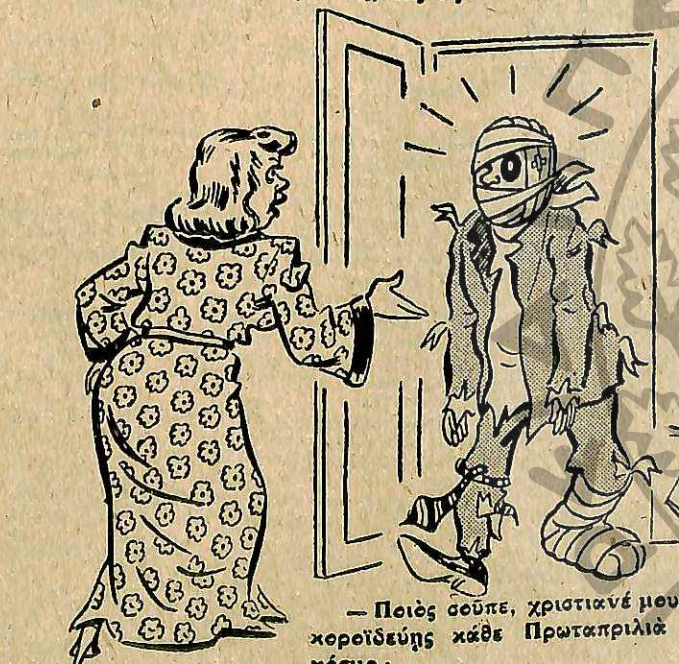
— Τρελλάθηκε ό άντρας σου; — Όχι! Τού είπα, μαμά, για τò καλό του χρόνου, τò ψέμμα, πώς έπαδες συγκοπή!...

— Δεσποινίς Άρσινόν, σάς αγαπώ!...

— Στην έσκασα, γυναίκα! Σήμερα είναι Πρωταπριλιά και μπαίνω απ' τò παράθυρο!...

— Ποιός σούπε, χριστιανέ μου, να χοροιδεύης κάθε Πρωταπριλιά τόν κόσμο;

— Ο σύζυγος: Θέλαμε να σου κάνουμε ένα άστείο, αγάπη μου, πούναι Πρωταπριλιά!...

Η Έλληνίδα στη δουλειά: Χωρικές της Κερκύρας.

Η ΚΥΡΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ και η γυναίκεϊα ψήφος

Της συνεργατίδός μας
κ. ΕΛΛΗΣ ΠΟΛΙΤΗ

Στόν καθημερινό τύπο φούντωσε ξαφνικά — ίσως σέ άκατάλληλη στιγμή — ή συζήτηση περί του άν πρέπει νά ψηφίζουν ή όχι οι Έλληνίδες. Μίλησαν σχετικά κυρίες της έπιστημονικής και πνευματικής τάξεως, αλλά δέν άκούστηκε ή φωνή της γυναίκας που βιοπαλαίει, της έργοτριας, της υπαλλήλου, της έμποροειτεχνίδος, της Έλληνίδος της υπαίθρου που βασανίζεται κάθε μέρα στά χωράφια γιά νά έξοικονομήσθ τό ψωμί της οικογενείας της. Δέν άκούστηκε ή γνώμη της νοσοκόμου που άφιρώνει σήμερα τίς ώρες της περιβάλλοντες τραυματίες, της γυναίκας που σφαχολείται μέ τό ανταρτοπληκτα παιδικία, της νοικοκυράς πολυμελεστάτης οικογενείας, ούτε της Έλληνίδος που άγωνίστηκε κατά του κατακτητή του έποχή της Κατοχής.

Πώς νά μήν έχουν γνώμη οι χωρικές που σάσιζαν στίς γερμανικές ή στίς Ιταλικές φυλακές ή έκείνες που «γεγόνασιν άνδρες» στά μαύρα χρόνια της σκλαβιάς κάνοντας τά πιό σκληρά έπαγγέλματα γιά νά βοηθήσουν την οικογένειά τους;

Στίς κυρίες, λοιπόν, που συζητούν γιά τό ζήτημα της ψήφου, θα παραδώσω έναν αντιπροσωπευτικό τύπο της γυναικεϊας δραστηριότητος. Κι' άς μου πουν ότι δέν δικαιούται νά γίνη άρχηγίνα γυναικείου πολιτικού Κόμματος, ή τουλάχιστον Δήμαρχος...

Ονομάζεται κυρά Παρασκευή. Κατάγεται από ένα χωριό της Θεσσαλίας και άσκει επί 25 περίπου χρόνια τώρα ένα έμπόριο δικής της έμπνεύσεως. Είνε ό θηλυκός πραγματευτής της Θεσσαλίας της Εύβοίας και της Στερεάς. Στά παλαιότερα χρόνια, όταν άκόμα οι χωρικές μας περιώριζαν τίς κατακτήσεις τους στό νά τραβούν τό σχοινί του γαϊδάρου ό όποιος είχε την τιμή νά σηκώνη την έπισημότητα... του ή γεμόνος συζύγου, ή κυρά Παρασκευή γυρνούσε στά χωριά και τίς πολίτιες της ανατολικής Ελλάδος και μετέφερε τά κατά καιρούς δείγματα του υλικού πολιτισμού: τίς μεταξωτή κάλτσες, τό ραδιόφωνο, την κουνοπιέρα, την άσπρίνη, τό ρούζ, τό ηλεκτρικό φανάρι, τό γραμμόφωνο. Στίς πολίτιες, πάλι μετέφερε τίς

λιχουδιές του κάμπου και του βουνού: γαλόπουλα, βούτυρα, γουρουνόπουλα. Τό κληρίγγι, πρίν ύπάρξη ως έπίσημο έμπορικό σύστημα μεταξύ των Κρατών, καθιερώθηκε ως μέσον συναλλαγής από την κυρά Παρασκευή.

Αυτά παλαιότερα. Τά χρόνια της Κατοχής την άναγκασαν νά προσαρμόσθ τό έμπόριό της στούς κανόνες της έποχής. Έγινε μαυραγορίτισσα, αλλά κατά τό δυνατόν... εύπρεπής και όχι άξία άγχονης. Δέν άπεκόμισε κέρδη. Η κυρά Παρασκευή έψαυσε άπλώς τόν μαυραγοριτισμό μέχρι του σημείου πού νά θεωρηθί ως ένα είδος ευεργετίας γιά τους πεινώντας συνανθρώπους της. Μά ήταν κι' ό καλλίτερος ταχυδρόμος στά μαύρα εκείνα χρόνια. Μαζί με τά φάρμακα και άλλα είδη πρώτης ανάγκης, έφωδίαζε τά χωριά μέ πολεμικά νέα, μέ τά παράνομα έντυπα, μέ έλπίδες και θάρρος. Έφεύρισκε ένα σωρό τρόπους γιά νά έξαπατά τίς άρχές Κατοχής και νά περνά από τά μπλόκα τίς παράνομες έφημεριδούλες και προκηρύξεις.

Έκανα, λίγους μήνες μετά την άπελευθέρωση, τί γυναιμία της μέσα σ' ένα βενζινόπλοιο, άπ' αυτά πού ήταν τότε τά σπουδαιότερα μέσα ταξιδιωτικών και έμπορικών μεταφορών. Ήταν μία μεσοκόμη γυναίκα μέ άφθονες ρυτίδες πού τίς είχαν άποθέσει στό πρόσωπό της ό ήλιος, ό αέρας, ή βροχή και τά χιόνια. Ένας τύπος μέ άσταλένια νεύρα από τί διαρκή κίνηση. Μία πλατειά καρδιά μέ άθονο κέφι. Έστρωσε σέ μία γωνία του βενζινοπλοίου την κουβέρτα της, άράδιασε τά κεφτεδάκια της κι' έφαγε μέ μεγάλη όρεξη τί στιγμή πού όλοι οι επιβάτες είχαν γίνει σουδάρια από τί θαλασσοταραχή.

Ή ύπαρξίς της ήταν συνυφασμένη μέ την αδιακόπη κίνηση. Ταξιδιώτισσα χωρίς άνάπαυσι. Μοναδική της κομφορ ήσαν δυο κουβέρτες, ένα μαξιλάρι, ένα καλάθι, κι' ένα κανάτι μέ νερό. Τό σπίτι της ήταν μία πολυτέλεια πού την άπελάμβανε τίς έπίσημες ημέρες του χρόνου. Ό άντρας της φρόντιζε γιά τό νοικοκυριό κι' έφτασε νά τά καταφέρνη καλλίτερα από κάθε γυναίκα.

Μά είνε πολύ λίγοι από τούς άνδρες πού έχουν κατανοήσει τό βαθύτερο νόημα της φιλοσοφίας του συζύγου της κυρά Παρασκευής. Αύτον, λοιπόν, τόν αντιπροσωπευτικό τύπο της εργαζομένης γυναίκας της έπαρχίας τόν παραδίδω στίς κυρίες πού συζητούν πάνω στό ζήτημα της ψήφου. Και χωρίς νά θέλω νά μτώ στην ουσία της συζητήσεως, νομίζω πως δταν θάρθ ή ώρα νά μελετηθί σοβαρώτερα τό ζήτημα της άναμείξεως της Έλληνίδος στην πολιτική, θα πρέπει νά ζητηθ ή γνώμη των γυναικών πού εργαζονται, μοχθούν, σκάβουν τά χωράφια, δουλεύουν στά εργοστάσια, είνε πωλήτριες σέ καταστήματα. Έχουν κι' αυτές ίσα δικαιώματα μέ τίς κυρίες της έπιστημονικής και πνευματικής τάξεως. Έγώ τουλάχιστον θα ψηφίσω εύχαρίστως την κυρά Παρασκευή γιά Κοινοτάρχη αν έμένα στό χωριό της...

ΕΛΛΗ Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Ή γιγιά - αθλήτρια

Ή κ. Μπέντσεν, μία Δανίδα 72 ετών, κέρδισε τό μετάλλιο της αθλητικής αποδόσεως. Γιατί έτρεξε 100 μέτρα σέ 32 δευτερόλεπτα, πού ίηλάτησε σέ άπόσταση 20 χιλιομέτρων σέ 57 λεπτά κι' έρίξε άκόντιο στά 18 μέτρα. Τό έκπληκτικώτερο δέ είνε ότι ή καλή γιγιά μόνο τελευταίως άρχισε ν' άσφαλτάι μέ τόν άθλητισμό!

Χιούμορ

Ζήτημα ύπομενής

— Έπί είκοσι χρόνια εργαζόμαι υπό τας διαταγάς του ίδιου προϊσταμένου.

— Αυτό δέν είνε τίποτα. Έγώ την έρχομένη έβδομάδα γιορτάζω τούς άργυρούς γάμους μου.

★

Δυό άνθρωποι των γραμμάτων συζητούν:

— Ξέρεις τί φούρκα έχω, λέει ό ένας. Μιά έφημερίδα πού μέ έπαινει κάθε μέρα δέν έχει ούτε ένα κατό άναγνώστη.

— Άμ, έχω τί νά πώ τότε; άπαντά ό άλλος. Δυό έφημερίδες πού μέ βρίζουν κάθε μέρα έχουν την πρώτη κυκλοφορία!

★

— Γιατρέ, δέν ξέρω πως νά σας εύχαριστήσω γιά την τελευταία σας συνταγή.

— Την χρησιμοποίησα; δμώς ό θεός μου. Και ξέρετε, τόν... κληρονόμησα.

★

Δυό φίλοι συζητούν:

— Έπαθεσ ποτέ κανένα σιδηροδρομικό δυστύχημα;
— Ναι, την ώρα πού περνούσε τό τραίνο από ένα τούνελ, φίλησα κατά λάθος την πεθερά μου!

★

— Μόλις άρρώστησε, ξέρεis, ή πεθερά μου και πάω νά φωνάξω δυό γιατρούς.

— Γιατί δυό;

— Μά ό ένας μόνο, μπορεί νά την κάνει καλά...

★

— Άκούς εκεί τόν παληάνθρωπο τό γαμπρό μου!

— Τί σού έκανε;

— Έφαγε μέσα σέ μία δδομάδα την προίκα πού του έδωσα.

— Και τί προίκα του είχες δώσει;

— Έξη άρνιά και τρείς κόττες...

★

Ό Τάκης δλέπει τό Γιώργο μέ τό κεφάλι δαμένο.

— Μά... κι' έχω πού νόμιζα πως είχες κάνει άνακωχή μέ τη γυναίκα σου! τού λέει.

— Ναι, κλαίγεται ό άλλος, είχαμε κάνει προσωρινή άνακωχή. Άνέλαβε καινούργια έπίθεσι μόλις έλαβε ένισχύσεις άπ' την πεθερά μου!...

★

Ό Γιώργος είνε άπαρηγόρητος. Πάνε τρείς ημέρες πού πέθανε ή γυναίκα του και μένει προς τό παρόν μαζί μέ την πεθερά του, πού τού λέει:

— Γιώργο, νά έτοιμάσουμε τό σταυρό της συχωρεμένης. Άλλά αν πεθάνω κι' έχω σύντομα τί θα γράψης άπάνω;

— Έπί τέλους μόνος!

★

— Ποιό τό πάς αυτό τό μπουκέτο, αγαπητέ μου;

— Στή γυναίκα μου. Έχει σήμερα τά γενέθλιά της.

— Νά ζήση! Και πόσων ετών είνε, αν έπιτρέπεται;

— Έκλεισε τά τριάντα... γιά δωδεκάτη φορά!

★

Ένας μπεκρής έξομολογείται σ' ένα φίλο του:

— Δέν μπορείς νά φαντασθής αυτό πού παθαίνω, αγαπητέ μου!

— Τί παθαίνεις, φίλε μου;

— Πίνω γιά νά ξεχνά πως μέ δέρνει ή γυναίκα μου μέ τό σκουπόξυλο, τά βλέπω τότε όλα διπλά... κι' έτσι, όταν γυρίζω στό σπίτι, βλέπω δυό σκουπόξυλα άντι γιά ένα!

★

Σέ μία συναναστροφή, ένας κύριος προσφέρει τσιγάρο στό διπλανό του προς τά δεξιά.

— Εύχαριστώ δέν καννίζω, τού λέει αυτός.

Προσφέρει έπειτα στόν άριστερό του. Άλλά κι' αυτός δέν καννίζει.

— Δέν θα προσφέρης και στόν αντικρινό σου; τού φιθυρίζει ή γυναίκα του.

— Ά, όχι! Αυτός καννίζει!

★

— Μου ζήτησες πρίν από λίγο καιρό 50 χιλιάδες δανεικές και μου έλεες ότι δέν τίς ήθελες γιά πολύν καιρό.

— Σού είπα την αλήθεια, φίλε μου. Τίς ξόδεψα την ίδια μέρα κι' όλες.

★

— Γιατί μάθατε τόν παπαγάλο σας νά λήγ τσες βλαστήμιες;

— Δέν τόν έμάθαμε έμεις. Έτυχε νά βρίσκειται τό κλουβί του κοντά στό τηλέφωνό μας...

★

Μάργκαρετ Ο' Μπράιεν

Νέα και περιέργα ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

★ Η Μάργκαρετ Ο' Μπράιεν γνώρισε την πρώτη έρωτική άπογοήτευσή της (και είνε μόνο δέκα τεσσάρων χρόνων!) Ό νεαρός Γκάρι Γκράιν, πού ήταν ως τώρα τό νεανικό της φλέρι, έξεδήλωσε καθαρά την προτίμησή του γιά μιάν άλλη μικρούλα — δώδεκα χρόνων — τη Ντάρια Μάσσεϋ. Η μικρή, αλλά διάσημη ήθοποιός, φαίνεται άπαρηγόρητη γι' αυτή την έγκατάλειψι.

★ Ό Τσάρλς Λάτον θα έπισκεφθί προσεχώς στην Ίταλία, προκειμένου νά γυρίσθ τή ζωή του Γαλιλαίου, γιά λογαριασμό μιας Ιταλικής κινηματογραφικής εταιρίας.

★ Τό Χόλλυγουντ άπόχτησε ένα νέο άστέρι πρώτου μεγέθους. Πρόκειται γιά τί Χάζελ Μπρούκς, πού πρωταγωνιστεί στην ταινία «Ψυχή και σώμα».

Η νέα βεντέττα πέρασε από την άφάνεια στή δόξα χωρίς στό θάρρος και την επιμονή της. Έργαζόταν πρίν σ' ένα γραφείο και έπαιρνε μόνο μερικά δολλάρια τή βδομάδα. Μία μέρα, έπεσε στά χέρια της μία επιθεώρησης, πού είχε στό έξωφυλλό της την εικόνα ενός μοντέλου του μεγάλου οίκου μόδας Χάρρυ Κόνσνερ. Η Χάζελ έκοψε αυτή την εικόνα, την έβαλε μέσα σ' ένα φάκελλο μαζί μέ μία δική της φωτογραφία και τίς έστειλε στόν Κόνσνερ. Σ' ένα έσώκληστο σημείωμα τού έγραψε: «Κάμετε τί συγκρισι. Είμαι ωραιότερη άπ' αυτή τή νέα». Ο Κόνσνερ δέν δυσκολεύθηκε νά συμφωνήσθ μαζί της και προσέφερε στή Χάζελ μία θέσι μονκεν. Λίγο καιρό αργότερα, την έπισκέφθηκε ό σκηνοθέτης Σέντρικ Γκιμπς και τίς προσέφερε ένα ρόλο τετάρτης σειράς στό έργο «Η Ντυμπάρν». Η Χάζελ άρνήθηκε. «Δέν θα άρχισω από τό τελευταίο σκαλοπάτι, άπάντησε, άλλ' από τό πρώτο. Άντιπόν σάι πρωταγωνίστρια θα έμφανισθ στην κινηματογράφο». Ό Γκιμπς, όχι μόνο τίς έδωκε τό ρόλο της πρωταγωνίστριας σέ μία άλλη ταινία πού γύρισε έπειτα από λίγο καιρό, αλλά την έκο με επίσης γυναίκα του.

★ Η Χάζελ Μπρούκς θεωρείται σήμερα σάν μία από τίς καλύτερες δραματικές ήθοποιούς τού Χόλλυγουντ.

★ Οι γιατροί έχουν πάντοτε πέρασι στό Χόλλυγουντ. Μιά άκόμη ήθοποιός, ή Τζούν Χάβερ, άφού χώρισε μέ τόν πρώτο σύζυγό της, πού ήταν διευθυντής ορχήστρας, πρόκειται νά παντρευθί τό γιατρό Τζόν Ντούσις.

Γιατρούς έχουν επίσης παντρευθί ή Ίρέν Ντάν, ή Κλωντ Κολμπέρ και ή Ίγκριντ Μπέργκμαν.

Μέ την εύκαιρία άξίζει νά ύπομνησθ ότι και ό Κόρνελ Γουάιλντ είνε γιατρός. Ό δημοφιλής ήθοποιός έσπούδασε ταυτόχρονα Ιατρική και δραματική τέχνη. Είνε επίσης άριστος ξιφομάχος και άγωνίσθηκε τό 1936 στούς Όλυμπιακούς άγώνες τού Βερολίνου ως μέλος της άμερικανικής ομάδος ξιφασκίας.

★ Η Ένωσις των άμερικανών καλλιτεχνών άπένειμε στή μεζικάνα βεντέττα Μαρία Φελίξ τόν τίτλο της ωραιότερης ήθοποιού του κόσμου.

Η Μαρία ντε Λός Άντζελες Φελίξ — όπως είνε όλόκληρο τ' όνομά της — βγήκε στόν κινηματογράφο χωρίς νά τό έπιδιώξθ. Οι γονείς της την είχαν παντρεύει σέ μικρή ηλικία, αλλά δέν στάθηκε εύτυχισμένη στό γάμο της. Πήγε τότε στην πρωτεύουσα τού Μεξικού γιά νά φροντίσθ νά πάρη τό διαζύγιο.

Μία μέρα ένας καλοντυμένος κύριος την πλησίασε στό δρόμο και την ρώτησε αν θέλη νά παίξθ στόν κινηματογράφο: «Δέν τό σκέφτηκα ποτέ ως σήμερα», άπάντησε ή Μαρία. Ό άγνωστος της έδωκε τότε τίς κάρτα του, λέγοντάς της ότι θα ήταν πολύ εύτυχής νά την ίδι τού γραφείο του γιά νά συζητήσουν γι' αυτό τό ζήτημα. Η Μαρία παρεξήγησε όμως τίς προθέσεις του και τού φωνάξε μέ θυμό ότι ήταν άναίδης και άνάγωγος. Άλλ' όταν άπομακρύνθηκε, έρίξε μία ματιά στην κάρτα πού κρατούσε στά χέρια της και είδε ότι ό άνθρωπος πού της είχε μιλήσει ήταν ό Παλάσιος, ό μεγαλύτερος σκηνοθέτης τού Μεξικού. Έτρεξε νοθέτης τού γραφείο του και τότε στό γραφείο του και τού ζήτησε συγγνώμη. Προτού φύγν ήθοποιός χωρίς νά τό καταλάβθ.

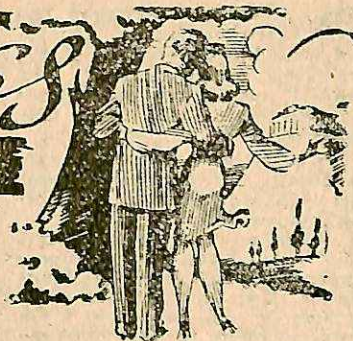
★ Η χαριτωμένη Γαλλίς ήθοποιός Ζοζέτ Νταί πρόκειται νά γυρίσθ τέσσερες ταινίες μέ τόν περίφημο Άγγλο σκηνοθέτη Άλέξανδρο Κόρντα.

★ Ό Όρσον Ουέλλες άποφάσισε νά υποβληθί σέ θεραπεία άπισχνάνσεως. Συγίζει σήμερα 102 κιλά, πράγμα πού είνε υπερβολικό γιά έναν ήθοποιό.

Οι γαλλικές έφημερίδες μιλούν, έξ άλλου, γιά ένα καινούργιο είδύλλιο του μέ μία γαλλία ήθοποιό, τί Σουζάννα Μπέρναρ, ηλικίας σήμερα δέκα έννια χρόνων. Η Σουζάννα έδήλωσε άγαπάει τόν περίφημο ήθοποιό, άλλ' ότι δέν πρόκειται νά άν παντρευθί γιάτί τόν φοβάται...

★ Η Τζιούν Άλυσον, ή σύζυγος τού Ντικ Πάουελ, περνάει δυό ώρες την ημέρα στόν κήπο της έπαυλώς της, καλλιεργώντας τά λουλούδια της. Ό κήπος της θεωρείται σάν ό καλύτερος τού Χόλλυγουντ.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ ΨΕΓΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Παθολόγος κλπ.

Είχα κάτι ζαλάδες, λίγο πονοκέφαλο και κάτι άλλες μικροενοχλήσεις. Μικροπράματα, είπα.

— Μικροπράματα; λέει ό συνάδελφός μου ό Άριστέιδης. Άπό τά μικροπράματα αρχίζουν τά σοβαρά. Νά πäs σ' ένα γιατρό νά σε κυττάξθ, πρίν νά είνε αογά! Και μάλιστα θα σε στείλω σ' ένα γνωστό μου γιατρό, πού είνε σπουδαίος έπιστήμων! Διάγνωσι δάνα. Θα σου δώσω μία κάρτα μου νά πäs συστημένος.

Έπληξ, συστημένος. Μία κομψή έπιγραφή στην πόρτα: «Ίπποκράτης Άντιεμπρίνης, παθολόγος, 4-7 μ.μ.». Χτυπάω τό κουδούνι, βρίσκομαι στην αίθουσα άναμονής. Ψυχή. Είμαι μόνος. Περιμένα κάπου ένα τέταρτο της ώρας. Άνοίγει ή πόρτα τού γραφείου και βλέπω ένα σοβαρό μούτρο μέ γυαλιά.

— Ποιός έχει σειρά παρακαλώ;

— Ποιός άλλος μπορούσε νά έχθ;

Πέρασα, κάθησα σέ μία πολυθρόνα. Άπέναντί μου τό σοβαρό Ιατρικό πρόσωπο. Τού δίνω τί σύστασι.

— Μάλιστα, μου λέει. Τί έχεις;

Τού διηγούμαι τίς ζαλάδες μου και τίς μικροενοχλήσεις.

— Γδύσου!

Μισογδύνωμαι και παίρνω μετάθεσι στό ντιβάνι. Ό γιατρός βγάξει τά ακουστικά του. «Άνάπνευσε, μην άναπνέης, βήξε, μη βήξης, άσε την κοιλιά σου έλεύθερη». Άκούσε την πλάτη, άκούσε την καρδιά, πασπάτωσε τό στομάχι μου. «Πονάς έδώ, πονάς εκεί, όχι» και τά λοιπά.

— Ντύσου!

— Τί έχω γιατρέ;

— Άκόμα δέν μπορώ νά σου

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

πώ. Κάτι πρέπει νά είνε βέβαια. Χρειάζεται όμως νά έχω μία μικροβιολογική εξέταση. Πάρε αυτή τί σημείωσι και πήγαινε στό μικροβιολογικό εργαστήριο πού σου γράφω. Και θα μου φέρης την άπάντησι.

Έπληρα τί σημείωσι: «Έγραφε αγενική ούρων». Και τό πρωί, κρατώντας μία κομψή μπτολίλα στό χέρι πήγα και την παράδωσα στό μικροβιολογικό εργαστήριο. Πήρα την άπάντησι τ' άπόγεμα και την πήγα στόν Ίπποκράτη. Αυτός τή μελέτησε και είπτε:

— Τίποτα τό σοβαρό από δώ. Είνε μερικά όξαιικά, άλλ' αυτό δέν έχει σημασία.

— Λοιπόν, τί έχω γιατρέ μου;

— Δέν μπορώ νά σού πώ

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...πάλι, π' από το έντερο σ'...
στη... Και πρέπει να το εξα-
κριδίσουμε. Θα π'ας να σ'ε ίδη
κι' ένας στομαχολόγος. Θα
π'ας σ' αυτόν που σου γράφω
και θαρής να μου φέρης την
απάντησι.

Ναμ'αι στο στομαχολόγο.
Διαβάει την εντέλη, μου κά-
νει λ'ακρίσι, μου πασπατεύει
την κοιλιά.

— Λοιπόν, χρειαζόμαστε
δυο τινά. Πρώτον μια μικρο-
βιολογική εξέταση για άμοι-
βάδες. Και δεύτερον μια άκτι-
νολογική εξέταση για άμοι-
βάδες. Μετά δυο μέρες, ξανά
στον μικροβιολόγο, για να μου
γράψω σ' αυτόν τον
ακτινολόγο.

— Τους ξέρω. Είνε οί 'ίδιοι
που μ' έστειλε ο κ. Άντεμπρί-
νης.

Ξανά στο μικροβιολογικό έρ-
γαστήριο για να κάνω την αν-
τιβιοτική εξέταση για άμοι-
βάδες. Μετά δυο μέρες, ξανά
στον ακτινολόγο, για να μου
φωτογραφίσω το στομάχι.

Παίρνω την απάντησι και
την καινούργια φωτογραφία
και ξανά στο στομαχολόγο.

— Από μένα είσαι εν τάξει
δεν έχεις τίποτα.

Μου γράφει τη διάγνωσί του.
παίρνω το σημείωμα και πα-
ρουσιάζομαι στον 'Ιπποκράτη
μου. Τον βλέπω πολύ ευχαρι-
στημένο.

— Τί έχω, λοιπόν, γιατρέ
μου;

— Έφ' όσον αποκλείσαμε
την πιθανότητα να προέρχων-
ται οι ζαλάδες από το στο-
μάχι, από τα δυο τινά μ'ας μέ-
νει το άλλο: Να ιδούμε τη νευ-
ρολογική άποψι. Θα π'ας, λοι-
πόν, στο νευρολόγο που σου
γράψω και θα σ'ε κυττάξω. Έλ-
πίζω να μην έχουμε κι' από
κεί τίποτα.

Τού δίνω για το νευρολόγο.
Μου κάνει κι' αυτός την άνα-
κρισί του, μου παίρνει την πίε-
σι, μου χτυπάει μ' ένα σφυρί
τα γόνατα, με ρωτάει αν είχε
τέτοιες ζαλάδες και ή γιαγιά
μου, του λέω πως δεν θυμού-
μαι, μου λέει να τη ρωτήσω,
του λέω πως έχει πεθάνει εδώ
κι' είκοσι χρόνια, μου λέει αν
κάνενας άλλος στην οικογένειά
μου έχει παρόμοιες ενοχλήσεις,
του λέω όλοι σιδερένιοι δόξα
σοι ό Θεός και μου γράφει την
απάντησί του.

Πάλι στον 'Ιπποκράτη μου.
Πολύ ευχαριστημένος και τώ-
ρα.

— Ούδεν από το νευρολογι-
κόν.

— Τί έχω, λοιπόν, γιατρέ
μου;

— Μη βιάζεσαι.

— Ό τα δυο τινά τελείω-
σαν.

— Έχουμε και κάτι άλλα
τινά. Πρέπει να ιδούμε και τα
νεφρά. Μπορεί εκείνα τα λίγα
όξελικά να σημαίνουν κάτι.
— Λοιπόν θα πάω σ' ουρο-
λόγο;

— 'Αί. Πάσε αυτή τη ση-
μειώσι και π'αγίνε.

Ναμ'αι και στον ουρολόγο.
Νέα άνάκρισι Γδύσου. Πο-
νός εδώ. Όχι. Πονός εκεί.
Όχι. Σ'ού πιάνεται ή μέση
καμιά φορά. Νάί. Ίταν περ-
πατάω πολύ.

— Θα κάνω μια άνάλυσι
ούρων.

— Ένω κάνει, γιατρέ μου
Την έχω μάλιστα μαζί μου.
Ο γιατρός ρίχνει μια πρό-
χειρη ματιά στο χαρτί και
μου τό πετάει:

— Αυτή δεν μου χρειάζεται.
Θα γίνη ειδική εξέταση. Θα

π'ας σ' αυτόν το μικροβιολόγο.
Φυσικά είναι ό 'ίδιος ό μι-
κροβιολόγος. Ή απάντησι δεν
δείχνει τίποτα τό σοβαρό.
— Κάτι όξελικά βλέπω.
Γιά να είμαστε όμωσ σίγουροι
άπ' τα νεφρά, πρέπει να κά-
νουμε και μία άκτινογραφία.
Ίσως νάχουμε κανένα λιθα-
ράκι.

— Καλημέρα, γιατρέ μου.
Ήρθα να φωτογραφίσουμε
και τα νεφρά.

Δεν ήταν τόσο άπλη ιστο-
ρία. Γιά να φωτογραφίσω
νεφρά, δεν άρκει να σταθής
μπροστά στο φακό κα' να σου
τραβήξουν πλάκα. Πρέπει να
κάνης δίαιτα λίγες μέρες, πρέ-
πει να μασήσης κάρβουνα,
πρέπει το στομάχι να είναι ά-
δειο, πρέπει να μην πihς ούτε
νερό, πρέπει πολλά πρέπει.
Τέλος, τα φωτογράφησα κι' αυ-
τά. Παίρνω τη φωτογραφία
και πάω στον ουρολόγο. Ούτε
λιθαράκι, ούτε τίποτα.

— Όμωσ έχουμε αυτό το
πίσιμο της μέσης.

— Νάί, αυτό τόχουμε.

— Πιθανόν να γίνεται καμ-
ιά άποροφάσις από τις ά-
μυγδαλές. Θα π'ας σ' αυτόν
τον ωτορινολαρυγγολόγο να
τι κυττάξω και θαρής πάλι
σέ μένα.

Πάω και στον ωτορινολα-
ρυγγολόγο. Τί πολυσύνθε-
τη λέξι! Γιά να την προφέρης
μονορούφι, άδύνατον να μη σου
πιαστή ό λάρυγγας.

Αυτός μου βάλε το κουτάλι
στο λαιμό, έκανα «άααα» και
τίποτα κι' από κεί. Ξαναπάω
στον ουρολόγο.

— Είμαστε εν τάξει, από το
λάρυγγα. Μένουν τα δόντια.
Έχεις χαλασμένα δόντια;

— Εύτυχός τάχω όλα γερά.
Δόντια που θα τό ζήλευε και
μουλάρι.

— Αυτό δ'αν θα πih τίποτα.
Μπορεί να φαίνονται γερά,
άλλα νάχουν κάτι ό ρίζες και
να γίνονται από κεί άποροφ-
φίσεις. Θα π'ας, λοιπόν, στον
όδοντοίατρό που σου γράφω
για να σ'ε κυττάξω. Κι' θαρ-
ής πάλι σέ μένα.

Ο όδοντοίατρός τα βρήκε έ-
πιφανειακά εν τάξει. Έπειδή
όμωσ δεν μπορούσε κι' αυτός
να μαντέψη τί συμβαίνει πιο
μέσα, μ' έστειλε στον άκτινο-
λόγο να φωτογραφίσω τις όι-
ζες. Εύτυχός και τό άπομέρα
των δοντιών μου ταν όπως τ'
απόδω τους. Και μετά τον ό-
δοντοίατρό έπιστρέφω στον
ουρολόγο.

— Αποκλείονται και οι ά-
ποροφίσεις, μου λέει. Από
τα νεφρά, λοιπόν, τίποτα.

— Όραία! Λέει ό 'Ιπποκρά-
της μου. Το πεδιόν των έρευ-
νών μας περιορίζεται. Τώρα
πρέπει να ιδούμε και την καρ-
διά. Θα π'ας, λοιπόν, στον καρ-
διολόγο που σου γράφω, να σ'ε
κυττάξω και να μου φέρης το
καρδιογράφημα.

Πέσσα κι' άπ' αυτόν τον
κύριο και πήρα ένα χαρτί με
σχέδια, που ήθελαν τάχα να
παράστησουν τις κινήσεις της
καρδιάς μου.

— Όραία! Λέει ό 'Ιπποκρά-
της μου. Τίποτα κι' άπ' την
καρδιά. Τώρα πρέπει να κυτ-
τάξουμε και κάτι άλλο.

— Μήπως τους κάλους μου
γιατρέ; Αυτόι μονάχα άπόμει-
ναν.

— Μη βιάζεσαι. Θα σ'ε στεί-
λω σ' έναν σεξολόγο!

— Τί σ'εί π'ας, είναι πάλι
αυτός;

— Είναι νέα ειδικότης της
ιατρικής. Σεξολόγος, προέρ-
χεται από το «σεξ» που θα πih
«φύλον». Κι' αυτοί οί έπιστή-
μονες άσχολούνται με τα πα-
ρασκήνια της έρωτικής ζωής
τού ανθρώπου.

— Δεν έχω και πολλά πρά-
ματα να διηγηθώ, γι' αυτό τό
ζητήνα, γιατρέ μου. Λίγα και
νοικοκυρεμένα. Να σ'τα πώ έσέ-
να να τελειώνουμε, μία που
συνδεθήκαμε κι' όλας;

— Όχι. Θέλω νάχω πιό ύ-
πεύθυνη γνώμη.

Ο σεξολόγος μου έκανε κι'
αυτός εξαντλητική εξέταση.
Μην περιμένετε λεπτομέρειες.
Ο σεξολόγος μ' έστειλε πάλι
στο μικροβιολόγο. Μου ψάξα-
νε το αίμα κλπ. και ξαναγύρι-
σα. Το ποινικό μου μητρώον
λευκό. Έμενε όμωσ και μία ά-
νάκρισι. Με παιδεψε μία ώρα,
με τις «ό άδιάρκτες έρωτή-
σε-ς. Πότε έρωτεύθηκα για
πρώτη φορά, αν αισθάνωμαι
καμιά ταραχή όταν βλέπω ώ-
ραίες γυναίκες, αν τρέμουν τα
γόνατά μου όταν περιμένω καμ-
ιά μικρούλα στο ραντεβού,
και άλλα παρόμοια και χειρό-
τερα. Κατάληξε στο συμπέρας-
μα πως κι' άπ' τη δική του
ειδικότητα ήμουν εν τάξει.

Έγραψε μία σημείωσι στον
'Ιπποκράτη και πρόσθεσε:
«Νομίζω ότι πρέπει να εξετα-
σθ κι' υπό χειρουργού».

— Από που κι' ώ; πού να
με ίδη χειρουργός; ρώτησα
τον 'Ιπποκράτη μου.

— Έχει δίκιο. Αυτή ή κο-
μάρα στη μέση από τί μπορεί
να προέρχεται, έφ' όσον απο-
κλείονται οι άλλες ύποψίες
μας; Πιθανόν να έν- και-
μιά μετατόπισι σπονδυλίου.

Ο χειρουργός μ' έβαλε κά-
τω κι' άοχισέ να ψάχνω την
πλάτη, μέχρι την ούρα.

— Βλέπω κάτι έξω, λέει,
άλλα δεν είμαι βέβαιος. Πρέ-
πει να κάνουμε μία άκτινογρα-
φία της σπονδυλικής στήλης.

Κι' έτσι ξαναείδα τον ά-
κτινολόγο, που μου φωτογρά-
φησε την πλάτη ξαναγύρισα
στο χειρουργό.

— Τίποτα, άπάντα.
— Και τί έχω τότε, γιατρέ;

— Ό σου πih ό κ. Άντεμ-
πρίνης.

— Άλλά ό 'Ιπποκράτης μου
δεν μου είπε άκόμα. Τον είδα
σκεπτικό και στενοχωρημένο
να με κυττάη στα μάτια. Ξα-
φνικά με ρώτησε:

— Μήπως αισθάνεσαι φα-
γούρες καμιά φορά;

— Καμιά φορά, νάί.

— Άς σ'ε ίδη κι' ένας δερ-
ματολόγος!

Με είδε κι' ένας δερματο-
λόγος. Και δερματολογικός
τίποτα.

Με είδε κι' ένας όφθαλμία-
τρος, μήπως είχαν τίποτα τό
μάτια μου. Τίποτα. Και δυο
μήνες είχα παρατήσει κάθε
μου δουλειά και είχα πάρει
μπάλα τους γιατρούς. Πότε
δεν φαίνεται όμωσ πως ή ια-
τρική είχε προσδεφί τόσo πο-
λύ, ώστε κάθε όργανο του σώ-
ματος νάχη και τό γιατρό
του. Και πως όταν σου πονάη
τό κεφάλι, πρέπει να εξετάσης
τό σπυκτό, όταν σου πονάη τό
σπυκτό πρέπει να σου φωτο-
γραφίσουν την πλάτη, όταν σ'
ένοχη ή πλάτη πρέπει να σου
κυττάξουν τα πόδια, κι' όταν
σου πονάη τό πόδια, πρέπει

να εξετάσουν τον έξερφό σου!

— Ξέρεις κάτι, γιατρέ μου;
είπα την τελευταία φορά στον
'Ιπποκράτη μου.

— Τί άγαπήτη μου;
— Όλους τους ειδικούς τους
γυρίσαμε. Σ' ένα μονάχα δεν
μ' έστειλε και άπορώ πως τό
παράλειψες.

— Σε ποιόν.

— Σ' ένα μαγειτήρα!
Ο 'Ιπποκράτης μου φάνηκε
στενοχωρημένος που δεν ήταν
δυνατό να με στείλη συστή-
μένο κα' σ' έναν τέτοιο. Ό-
μωσ αυτή την τελευταία φορά
έμαθα τί είχα. Δεν είχα τίπο-
τα.

— Και οι ζαλάδες; ρώτησα.

— Είναι συμπτωματικές. Τέ-
τοιες ζαλάδες κι' έγω τις έχω.
Και μένα μου πιάνεται ή μέση
όταν περπατάω πολύ. Παίρνε
καμιά άσπιρίνη και θα σου
περνάνε.

— Καλά, γιατρέ μου, παρα-
τήρησα, ήταν άνάγκη να πάω
όλον αυτόν τον παιδεμό για νό-
μο πih στο φινάλε να πάω
άσπιρίνη;

— Έτσι είναι, άγαπητέ. Γιέ
να σου πώ πως έχεις κάτι
φάνει πολλές φορές μία εξέ-
τασι. Για να σου πώ όμωσ πω
δεν έχεις τίποτα.

— ... Πρέπει να περιοδεύ-
σω όλο τον ιατρικό σύλλογο,
συμπληρώσα.

Ο 'Ιπποκράτης μου με χτύ-
πησε χαϊδευτικά στην πλάτη,
ένώ με ξεπροβόδιζε ως την πόρ-
τα και μου είπε:

— Στο καλό, άγαπητέ μου.
Είσαι σιδερένιος. Μακάρι να
ήσουν κι' έγω τόσο ύνις.

— Λοιπόν; με ρώτησε ό φι-
λος που με είχε συστήσει στον
'Αντεμπρίνη.

— Δεν έχω τίποτα! είπα.
— Δεν σ'άλεγα έγω; «Ασ-
σος στη διάγνωσι!»

— Άσος στη διάγνωσι. Άλ-
λά έγω τ' γίνομαι; Σκέπτομαι
να δώσω τις μικροβιολογικές
εξετάσεις σέ τόμο. Και να κορ-
νίζω τις άκτινογραφίες μου.

Έχω κρεμασμένες στο σπύτι
μία σειρά από φωτογραφίες σ'
όλα τα στάδια της ηλικίας
μου. Από μωρό μέχρι γυναι-
σιόπαις και από κληρωτός μέ-
χρι σήμερα. Γιατί να μην έχω
και τίς φωτογραφίες του έσω-
τερικού μου; Γιατί όσοι μου
κάνουν την εύχαρίστησι κι' έρ-
χοντα στο σπύτι μου να βλέ-
πουν μόνο τον έξωτερικό μου
εαυτό κι' όχι και τον έσωτερι-
κό; Θα τις κορνίζω, λοιπόν.

— Θα τις κρεμάσω. Και θα
γράψω κάτω από κάθε μία: Ο
στόμαχός μου. Οι νεφροί μου.
Η σπονδυλική μου στήλη. Η
χολή μου. Η καρδιά μου. Οι
πνεύμονές μου. Ο έγκέφαλός
μου. Θα είναι μία πρωτοτυπία
πρώτης γραμμής, πih θα πλου-
τίση την καλλιτεχνική μου πι-
σκαθήκη.

Τώρα καταλαβαίνω γιατί
ρεαίζονται όλοι αυτοί οί για-
τροί που έχουν χωρίστη σέ έ-
ξηνα ειδικότητες κι' άν π'ας
σ' έναν άπ' αυτούς θα σ'ε στεί-
λη περιοδεία σέ άλλους πεινή-
τα έννιά. Για να τό μάθω αυ-
τό τό πράγνι έδωσα τα ύψη-
λιά της κεφαλής μου. Πούλησα

— Είνε καιρός να τό πώ — ένο-
οικόπεδο που είχα κληρονομή.
Όμωσ είμαι εύχαριστημένος
που πληροφορήθηκα πως δεν έ-
χω άπολύτως τίποτα. Ούτε οι-
κόπεδο.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Αθηναϊκά Εθίκαιρα

Είκοσιένα

Σ' όσα δημοσιεύθηκαν για τό «Είκοσιένα»
τά λόγια του πρωθυπουργού ήταν συγκεκριμένα
όχι γιατί είνε δέβαια καλός ιστορικός
μα ξέρει την κατάσταση
γιατί στην Έπανάστασι
μετείχε και ό Προεδρος θαρρώ... προσωπικώς!

Μετανάσται
Είς την άμερικάνικη, που λέτε, τη Βουλή
ένεκριναν οι βουλευτάι — και με χαρά πολλή
να πάν έφέτος Έλληνες πενήντα δυο χιλιάδες
να τους δεχτούν με φανούς, με δώρα, με λαμπάδες.
Τό μέτρο είνε άριστό
κι' είνε πολύ εύχαριστο,
μόνο που αντί να μεταδούν πενήντα δυο χιλιάδες
φοβάμαι πως θα θέλουν... να φύγουν δυο Έλλάδες!

Άποκλεισμός
Του Βερολίνου τό γνωστό σ' όλους άποκλεισμό
οί Ρώσοι — όπως γράφτηκε — πρόκειται να τον
(άρουν
κι' οί πάντες, λείι, χάρηκαν και μ' ένθουσιασμό
άηγγειλαν πως τρόφιμα πιό άφθονα θα πάρουν.

Κι' ή Νέα Υόρκη χαιρετά, χαιρετά κι' ή Άθήνα
που δεν θα ύποφέρουν οι Γερμανοί άπ' την πείνα
γιατί κι' αυτοί μας έδιναν... τό π'αν με καλωσύνη
και τους χρωστάμε φυσικά... μεγάλη εύγνωμοσύνη!!

Σινεμά
Όμιλών προχθές ό Πάπας, κατεδίκασεν ώμά
ως άνήθικον για κάθε, Χριστιανό τό σινεμά
που όπως ειπε διαφθείρει
κι' ένστικτα καταραμένα στους ανθρώπους διεγείρει.

Κατεψυγμένο
Τό μεταδίδω κι' έκπληκτος αυτή την ώρα μένω:
Στους ύπαλλήλους θα δοθή κρέας κατεψυγμένο!
Θα πάρουν, λέει, μία όκά
— μετά κοκκάων φυσικά —
κι' ύστερα λέν οι κύριοι ότ' είν' τό Κράτος άπονο-
... κι' έχουνε και παράπονο!

Ενώ μ'ι' άλήθεια βλέπουμε, μεγάλη και σωστή
πως κρέας τους παρέχεται... και τη Σαρακοστή!
ΕΨΙΛΩΝ

Πανεπιστημιακά
Τό Πανεπιστήμιό μας της Θεσσαλονίκης κλείνει
κι' άν μ' αυτό, τό ζήτημά του όπωσδήποτε δε λύει
έχει πάντως μέγα δίκιο, άφού πράγματι έσχάτως
την έπιχορήγησι του, του την έκοψε τό Κράτος!

Κι' οί άρμόδιοι δηλώσεις κάνουν όλοι και συσκέφει
— «Θα ύπάρξη κάποια λύσις», «έχει γίνει κά-
(ποια σκέψις)» —
κι' άλλος πάει σέ ταξίδι, άλλος πάει σέ τραπέζι
κι' έτσι... ή Παιδεία παίζει!

Ο πιανίστας Κάτσιεν
Άδυναμία φαίνεται σέ μ'ας έχει μεγάλη
κι' άν κι' ήρθε τέσσερες φορές θα μ'ας ξανάρθη πάλι
Κι' οί τόσες του θαυμαστρίες μ' ειλικρινή χαρά
θερμά θα τον ύποδεχθουν και κάτι παραπάνω
και ίσως και τ'ά... καλάντα του ψάλλον ζωηρά:
— Κάτσιεν να φάς, κάτσιεν να πihς, κάτσιεν να
(παίξης πιάνο!...
Γ. ΓΙΑΝ.

Νειάτα

Στην Έθνική μας Έορτή, χαρήκαμε τα νειάτα.
κορίτσια καμαρώσαμε, κομψά και δροσερά,
πέρασαν κι' Έλληνόπουλα, με λεβεντιά γεμάτο
και γεμίσαν τα στήθη μας, καμάρι και χαρά.

Άν οί σταγόνες της δροσιάς τα δέντρα τα όμορφαί-
(νουν
χιλιάδες ήλιοι λάμπανε κι' ός ήταν συννεφιά
κι' έλεγαν όσοι βλέπανε, τα νειάτα να διαβαίνουν
πως στην Έλλάδ' άθάνατη θα είνε ή όμορφιά!

ΔΗΜ. ΓΙΑΝ

Η γυναικεία ψήφος

Της ψήφου τό δικαίωμα τό είχαν οί γυναίκες
σε έκλογες δημοτικές και παραμένει πάντα.
Μα ό νόμος δεν επέτρεπε την ψήφο στις μπεμπέκες
και είχαν τό δικαίωμα οί άπάντα άπ' τα τριάντα.
Μα τώρα άνοίγεται πλατεία των έκλογών ό δρόμος
Διότι καταρτίζεται, ως άηγγέληθη, νόμος
που δίδει τό δικαίωμα της ψήφου αυτής προσέτι
και σ' όσες συμπληρώσανε τα είκοσι πέντε έτη.
Κι' άφού ή ψήφος δίδεται και στις είκοσιπεντάρες
θα σπεύσουν τώρα να γραφούν ευθύς οί... εξηντάρες!

Μακαρόνια

Τό ύπουργείον τό σοφόν του Έφοδισμο
που μ'ας έξυπνέτησε πολύ αυτά τα χρόνια
έδηλωσε πως κατ' αυτές χάριν του πληθυσμού
θα διανεμή μια όκά, σ' έκαστον μακαρόνια!
Τό ύπουργείο τα τρόφιμα τ' άλλα δεν τα κυττάει.
Και μακαρόνια διαρκώς στον πληθυσμό μοιράζει
κι' έμεις, που όπως είν' γνωστό, δεν είμαστε φαγά-
(δες
θα γίνωμε όπως φαίνεται όλοι... μακαρόναδες!
ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Επί τέλους...

Τό σχέδιον ύδρευσεως θα τελειώση όντως,
ανακοινού τό αρμόδιον των Έργων ύπουργείον,
διότι στον Ραυτοπούλον άνέθεσε έπειγόντως,
να κάνει την επένδυσι των πολλών ύδραγωγείων.

Κατόπιιν τούτου έλπίζουμε να λείψη καθ' έμπόδιον
κι' αίσίως προς τό πέρας του τό έργον να βαδίση,
γιατί έφ' όσον έχουμε... Ραυτοπούλον αρμόδιο
ύδραγωγεία μύρια μπορεί να... επενδύση!

Τό μένο μας παρ'απνο

Ραδιόφωνα και Τύπος κι' άλλα μέσα συναφή
διατυμπανίζουν, μέρες, την «Ατομική την πόλι»
και μ' αυτά που είπωθήκαν και μ' αυτά πούχουν
μένει έκθαμβος ό κόσμος και τα μάτια τρέχουν
(όλοι.

Μ' όλα ταύτα κάποιος Έλλην, ράτσα φιλοσοφική
είπε σ' ένα σχολίο του καθαρώς ελληνικό:
— Κύττα που οί Άμερικανοί έχου... πόλι άτομική
και πολλοί Ρωμηοί δεν έχου ούτε σπύτι... άτομικό!

Σοβαρά θέματα

Η Βουλή των Κοινοτήτων σέ μία συνεδρίασι της
άφίερωσε στα ζώα όλη τη συζήτησί της
κι' ήσυχόθη — μεταδίδουν πρακτορεία σοβαρά —
πως περίπου πρέπει νάνε των άλόγων ή ούρα!

Εικάζω ως έκ τούτου, άναγνώστα άγαπητέ,
ότι παμπόλοια πιστοί τους, ή άπλοι άκροατάι
θα προέβησαν στο τέλος σ' έκδηλώσεις φανερά
κι' άσφαλώς αντί για «ούρα» θα φωνάζανε... ούρά!

Λαχτάρες

Η κατάσταση προβάλλει άρκετά συγκεχυμένη
και τον κόσμο, τελευταίως, τό Άμμαν άπασχολεί
που ή κατάστασις του είνε, τό πρωί βελτιωμένη
κι' άπειλεί τό μεσημέρι να μ'ας σπάση τη χολή.

Έγνοεί πρωί και δρόδυ να σ' άφήνη έννεό
κι' εφορμώκεται ό μύθος — με τη στάσι του Άμμαν —
ότι, δηλαδή, μία ώρα, λέμε: Δόξα τώ Θεώ,
και την άλλη ώρα λέμε: Παναγία μου... άμάν!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Η τελευταία απογοήτευση

Μάτια περίμενε κι αυτή τη φορά. Στις έφτα είχαν πη, κι ήταν όχτω περασμένες τώρα. Προς τι να περίμενε άκομα; Η Κάτια δεν θαχόταν, όπως δεν ηρθε και στο άλλο ραντεβού και σε τόσα άλλα. Ναι, τώρα τελευταία ήταν πολύ αλλοιωτική. Κι όταν έρχονταν ακόμα ήταν πάντα διασπαστική. Έμενε λίγο κι έφευγε, βρίσκοντας μια πρόφαση. Κάπου την περιμέναν, κάποιος δικός της ήταν άρρωστος, ή θαχε πονοκέφαλο κι έπρεπε να φύγει. Όλα αυτά όμως ήταν προφάσεις, ο Χρήστος το καταλάβαινε, το αισθανόταν, όσο κι αν ήθελε να ξεγελάσει τον εαυτό του, δεν μπορούσε. Σε λίγες μέρες θα του έλεγε η Κάτια πως τελείωναν όλα. Και πόσο την αγαπούσε, πόσο την ήθελε. Όμως τί μπορούσε να κάνει;

Με κόπο άφησε τη γωνία του ζαχαροπλαστέιου και βγήκε. Αισθανόταν την ανάγκη ν' αναπνεύσει καθαρό αέρα, να σύρει τα κουρασμένα του όπλα και την απογοήτευσή του σ' έναν άσκοπο περίπλοτο.

Νύχτωνε. Τα φώτα των δρόμων και των μαγαζιών, έδιναν έναν χαρούμενο τόνο στην πόλη, έρχονταν σε αντίθεση με την ψυχική του μελαγχολία. Πού θα πήγαινε; Μπροστά του στάθηκε ένα λωφορείο. Άκαδημία - Φόληρο. Ένας περπατώντας κατά τη θάλασσα θα τούκανε καλό.

Κατέθηκε μια στάσι πριν από το τέταρτο και ακολούθησε τον παραλιακό δρόμο. Εβόδιζε άργα, κρατώντας το καπέλλο στο χέρι κι αφήνοντας το βραδυό αεράκι να παίξει με τα μαλλιά του. Έλαφρά τα κυματάκια, ξεψυχούσαν με το ζεστό μπουρμουνιό τους στην αμμουδιά. Ζευγαράκια ήταν καθισμένα στα παγκάκια κι είχαν παραδοθεί στα όνειρά τους. Κι αυτός να είναι μόνος!

Πόσο λαχταρούσε ναχε κοντά του την Κάτια, ναχε περασμένο το χέρι του στη μέση της και να περπατούν μαζί, όπως τόσες φορές, φλυαρώντας για χίλια δυο ασήμαντα πραγματάκια της ζωής. Πού να ήταν άποψε;

Μ' αυτή τη σκέψη έφτασε ως το κατάφωτο παραλιακό κέντρο. Νά, σ' εκείνο το τραπέζι θα καθόταν, θα πρόσφερε ένα γέλιο στον εαυτό του και...

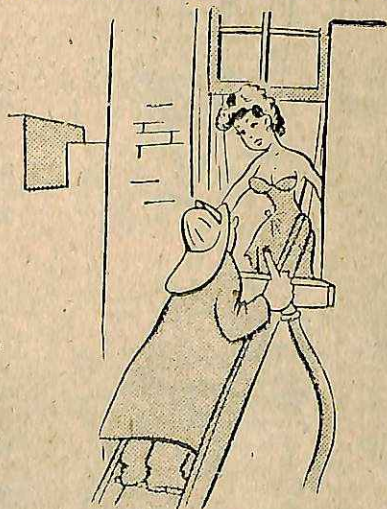
Ξαφνικά στέκεται. Ναι, αυτή είναι. Η Κάτια. Μά δεν είναι μόνι. Είναι κι ένας νέος μαζί της. Η καρδιά του σφίγγεται. Πηγαίνει πίσω από μια ταμαρία για να ιβη καλύτερα. Εκεί βλέπει, χωρίς να τον βλέπουν. Ναι, βλέπει το νεαρό να της χαϊδεύει το χέρι και να της μιλά, σκυμμένος κοντά της. Εκείνη ακούει, γελάει πότε - πότε και φαίνεται τόσο εύτυχισμένη. Το κορσολάνιο γέλιο της φτάνει ως τ' αυτιά του. Νιώθει λύσσα, αγανάκτηση.

πόνο κι' απελπισία μαζί. Για μια στιγμή του περνάει από το νου να πάει κοντά και να ξεπεταχτεί μπροστά της. "Εδώ είσαι, λοιπόν; Αυτός είναι ο πονοκέφαλος! Νά πάη... Κι' ύστερα; Τι θα γίνει ύστερα; Βλέπει τον εαυτό του να γελοιοποιείται. "Οχι, καλύτερα να φύγω. Είδε, κατάλαβε. Η Κάτια είχε φύγει πια..."

Και καθώς γύριζε για να φύγει, ένας μεγάλος καθρέπτης βρέθηκε απέναντί του. "Αθελω πληρώσει ακόμα και κυτταίς τον εαυτό μου. Είδε τα μαλλιά του που είχαν άρχειν ν' άσπρίζουν, αντίκρισε το κουρασμένο του πρόσωπο και θυμήθηκε. Κοντεύει τα σαράντα πέντε. Ναι, δεν τα δείχνει όλα αυτά τα χρόνια, στέκεται περίφημα. Μά όπως και να το πάρης, πάει στα σαράντα πέντε κι' εκείνη είναι μόλις είκοσι δύο. Τι είχε να περιμένει; Ξαναγύρισε το κεφάλι του και είδε τον καινούργιο σύντροφο της Κάτιας. Ήταν ένας νεαρός, συμπαθητικός κι' εύθυμος τύπος — όπως έδειχνε — με το αφρόντιστο ύφος της νεότητος. Καταλάβαινε, πως βέβαιοντας και μη, έπρεπε να του κάνει τόπο. Κι' έφυγε από την άλλη πόρτα, για να μη τον δει η Κάτια.

Ξαναβρέθηκε στον παραλιακό δρόμο, με την απογοήτευσή στην ψυχή. Ένοιωσε τόσο μόνος αυτό το βράδυ. Και τώρα, με τι θα γεμίσει τη ζωή του; Η χαρά, που του έδινε τόσον καιρό τώρα αυτή η ιστορία, είχε πετάξει για πάντα. Μπήκε στο λωφορείο για να γυρίσει. "Ίσως ο θόρυβος κι' η κίνηση της πόλεως να τούκανε καλό. Είναι μια συντροφιά κι' αυτή, στις άρες της μοναξιάς. Κάθισε σ' ένα καμικάκι μπόν, παράγγειλε κονιάκ. Γυρίζει ασημένια τα μάτια του γύρω, για να ιδεί τον κόσμο. Ένα γνωστό πρόσωπο τον κυττάζει και του χαμογελά. Είναι μια κυρία που δείχνει πως κεντεύει τα τριάντα πέντε. Κοιμά και σοβαρά ντυμένη, εύγενικό πρόσωπο, καλοκάμηλο. Μπροστά της ένα ποτήρι με κονιάκ.

Σηκώνεται και πάει κοντά της: — Ντόρα! Τι εύτυχης σύμπτωσης! — Αληθινά εύτυχης, Κώστα. Έπειτα από τόσα χρόνια!... Γιατί δεν κάθασαι; — Μήπως περπατάς κανένα; — Οχι... Κανένα! Είπε η κυρία και το βλέμμα της μελαγχολήσε. Κάθισε κοντά της. — Αληθινά, πόσα χρόνια έχουμε να ιδωθούμε; Είπε ο Κώστας. — Από την τελευταία φορά που συναντηθήκαμε στο δρόμο, θάχουν περάσει τέσσερα χρόνια. Αλλά να βρεθούμε έτσι όπως είμαστε τώρα, είναι περισσότερο, πολύ περισσότερο, Κώστα. Είναι μια ολοκληρωτική. Από τότε... — Από τότε... ψιθύρισε κι' ο Κώστας. Ξαναγύρισαν σ' αυτά τα περασμένα χρόνια και ξαναβρήκαν τους εαυτούς τους

ΑΝΑΙΔΕΙΑ!

— Δεν υπάρχει πυρκαγιά... Έχασα απλώς το κλειδί της εξόπορτας!...

εύτυχισμένους κι' έρωτευμένους. Ώα είναι δεκαπέντε χρόνια. Αγαπήθηκαν, έζησαν έντατα την αγάπη τους, κι' ύστερα χώρισαν. Χωρίς μεγάλο πόνο στην καρδιά. Ήταν νέοι κι' οι δύο τους κι' η ζωή τους χαμογελούσε γεμάτη γλυκές υποσχέσεις. Τώρα μπορούσαν ν' ανοίξουν την καρδιά τους σαν δυο καλοί φίλοι. Ο Κώστας διηγήθηκε την αποψινή του απογοήτευσή. — Νάξερεις τι καλό μου κάνεις, που σε είδα! Είπε στο τέλος.

Το ίδιο θα σου πω κι' εγώ, Κώστα. Έμένα η απογοήτευσή μου δεν είναι αποψινή. Είναι τώρα τέσσερις μήνες που δοκιμάσα τον πόνο της εγκατάλειψης. Και ζω σε μια φριχτή μοναξιά. Και τα χρόνια περάσαν, Κώστα. Δεν είμαστε πια άμεριμνοι κι' αίσιοδοξοι νέοι, όπως τότε, που νομίζαμε πως τα νεύματα κι' οι χαρές είναι ατέλειωτα.

Και όμως κρατιέσαι περίφημα. Ντόρα. — Κι' εσύ το ίδιο, Κώστα. Μά η καρδιά είναι κουρασμένη. Μπορεί να μην έχει ανάγκη από δυνατές συγκινήσεις, όμως της χρειάζεται λίγη φιλία, λίγη στοργή, ένα ζεστό ενδιαφέρον μαζί μ' έναν ήμεμο κι' απλό έρωτα. Και πού θα τα βρούμε τάχα; Αν παντρευόμαστε τότε... — Κι' ο Κώστας θυμήθηκε: Λίγο έλειψε να παντρευτούν, μα κατά βάθος δεν τώδελε κανείς τους. Να θυσιάζαν την ελευθερία τους τόσο νέοι!

— Αν παντρευόμαστε! Είπε ο Κώστας. "Ίσως θα είχαμε χαρίσει. Ίσως θα ήμασταν μαζί και θα γκρινιάζαμε... — Και ίσως να είχαμε αυτή την ήρεμη αγάπη, μαζί με τη φιλία, τη στοργή και τη θερμή της συζυγικής ζωής. Και να μη νοιάζαμε το σίσημα της ορφάνειας, που μας βραίνει τώρα τις ώρες μας. — Έτσι κουβεντιάζοντας, πέρασε αρκετή ώρα. Η Ντόρα κυττάζε το ρολόι της. — Όρα να πηγαίνω, είπε. — Τη συνάδωψε ως την όδον 'Ηρώδου του 'Αττικού. Εκεί θα χωριόταν. Η νύχτα ήταν γλυκιά και υποβλητική, με το φεγγάρι που άσπλωνε τα δέντρα και το δρόμο.

Καληνύχτα, είπε η Ντόρα, δίνοντας το χέρι της. — Ο Κώστας το πήρε στο δικό του. Κάτι ξέσπασε μέσα του. Και είπε: — Ντόρα, είπες πριν αν παντρευόμαστε τότε. Κι' αν παντρευόμαστε τώρα; — Η Ντόρα έμεινε συγκινημένη και σιωπηλή. — Αν παντρευόμαστε τώρα; ψιθύρισε. — Ναι, Ντόρα. Είμαστε δυο άνθρωποι που κάποτε αγαπήθηκαν. Ξέρουμε ο ένας τον άλλο. Όλα αυτά τα χρόνια που πέρασαν μας πλούτισαν με πείρα. Τώρα είμαστε έρμιοι κι' οι δύο, μέσα στη μοναξιά μας. Αν παντρευόμαστε, τάχα δεν θα βρίσκαμε τη φιλία, τη στοργή και την ήρεμη αγάπη που διψάμε; — Και την εύτυχία ίσως, είπε η Ντόρα και δυο δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της. — Ο Κώστας τύλιξε το χέρι του γύρω από τη μέση της. Κι' έτσι αγκαλιασμένοι χάθηκαν στην πυκνή δενδροστοιχία.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Κρίσις υπηρετριών

Η κρίσις των υπηρετριών έχει φθάσει στις μεγάλες αμερικανικές πόλεις στο άπροχώρητο. Στις εφημερίδες δημοσιεύονται συχνά αγγελίες όπως οι κατωτέρω: «Ζητείται υπηρετρία για ν' αναλάβει άμέσως εργασία. Ίδιαίτερο λουτρό, πολυτελές υπνοδωμάτιο με ραδιόφωνο, ιδιαίτερο σαλόνι με θέα στον κήπο.» — Η: «Παρέχεται έγγγυσις ότι οι προσκαλεσμένοι δεν θα ξεπερνούν τους δυο την εβδομάδα.» — Η ακόμη: «Το σπίτι είναι πολύ ήσυχο. Τα παιδιά παίζουν μόνα τους σε χωριστό δωμάτιο. Ο κύριος και η κυρία απουσιάζουν όλη την ημέρα.» — Ο μισθός μιας υπηρετριάς στην 'Αμερική κυμαίνεται μεταξύ 40 - 80 δολλαρίων το μήνα. Οι «μαίτρ» ζητούν, εξ άλλου, πάνω από 90 δολλάρια το μήνα.

Μιά ιστορία ζηλειας μ τραγικές συνέπειες

Εί κύκλοι της αμερικανικής κινηματογραφουπόλεως παηγυρίζουν εδώ και λίγο καιρό την επιστροφή στα σκηνότιο μιας κι' έζησαν στάρ του τραγουδιού και του χορού, της Τζούντυ Γκάρλαντ, της συμπαθέστατης Τζούντυ, που έλειψε από τα σκηνότιο περισσότερο από ένα χρόνο.

Όσοι πληροφορούνται τώρα το γεγονός, άφου στο μεταξύ η Γκάρλαντ ξαναγύρισε και έτοιμασε κι' όλες μέσας σ' έξη μήνες δυο καινούργιες ταινίες, δικαίως διερωτώνται: — Μά γιατί έλειψε και πού ήταν όλο αυτόν τον καιρό;

Για ν' απαντήσουμε στα έρωτήματα αυτά, πρέπει να ανατρέξουμε πολλούς μήνες πίσω, άφου προηγουμένως υπενθυμίσουμε ότι η γοητευτική, η μπριόζα αυτή στάρ, είναι παντρεμένη από το 1945 με τον ιταλικής καταγωγής σκηνοθέτη Βιτσέντε Μινέλλι και ότι το 1946 έφερε στον κόσμο μια χαριτωμένη κόρη, τη Λίζα, που πρε κιάλας το βάπτισμα της άθωνες ως λιλιπούτεια ήθοποιός...

Από τον γάμο αυτό άρχίζει η ιστορία της άναγκαστικής απομακρύνσεως της Τζούντυ από την όδον. Στα μέσα του 1946 στα σκηνότιο της Μέτρο άρχισε το γύρισμα του έγχρωμου μουσικοθεαματικού φίλμ «Ο

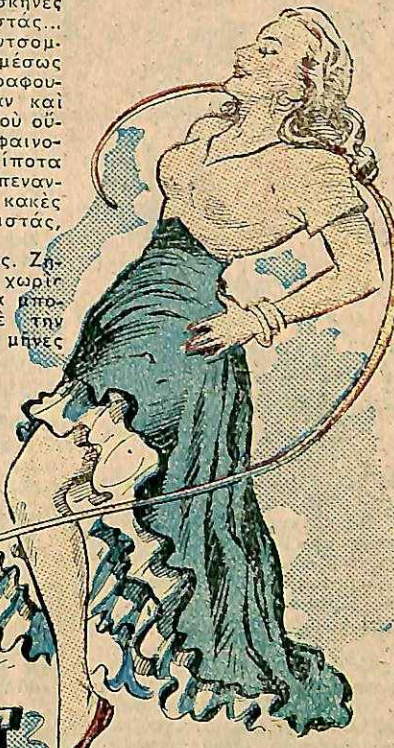
«έρωτικές σκηνές» της ταινίας μεταξύ των δυο πρωταγωνιστών, τα πράγματα άλλαξαν ξαφνικά. Ο Μινέλλι έπεσε σε μια άνεξηγητη μελαγχολία και νευρικότητα, άστε να ζητήσει ή την αντικατάστασι του Κέλλυ ή την άπαλλαγή του από την διεύθυνσι της ταινίας...

Μά γιατί, αγάπη μου, τί σου συμβαίνει; ρωτούσε τον άνδρα της η Τζούντυ τακτικά, χωρίς όμως να παίρνει συγκεκριμένη άπαντησι.

Κανείς δεν ήταν σε θέσι να λύσι αυτό το μυστήριο. Πολύ περισσότερο η Τζούντυ, που από τη στενωχρία της είχε γίνει εξαιρετικά νευρική. Όπου μια ημέρα, μια ήθοποιός των σκηνότιο, από αυτές που ρημιζόνταν για την κακογλωσσία τους, ήρθε να το διαφωτίσι:

Ο Βιτσέντε Μινέλλι, έδηλωσε σοβαρά, ζηλεύει τρομερά τη γυναίκα του, την Τζούντυ, όταν οι άναγκες του φίλμ την υποχρεώνουν να πέφτι στην αγκαλιά του Κέλλυ... Άς όψεται ο σενάριστας του «Πειρατή», που έγραψε

τόσες πολλές έρωτικές σκηνές για τους δυο πρωταγωνιστάς... Τα λόγια αυτά της κουτσμπόλας ήθοποιού έκαναν άμέσως το γύρο της κινηματογραφουπόλεως. Φυσικά, έφθασαν και στ' αυτιά του συζύγου, που όυτε θυμώσε, έστω και φαινομενικά, όυτε έκανε και τίποτα για να τα διαψέυσι. Άπεναντίας, αν πιστέψουμε τις κακές γλώσσες ή τους διαφημιστάς, νά, τί είπε ο Μινέλλι: — Αυτό είναι ακριβώς. Ζηλεύω, Ζηλεύω, τρομερά, χωρίς να το θέλω και χωρίς να πτώρω να αντιδράσω. Με την Τζούντυ είμαστε 16 μήνες παντρεμένοι και τώρα αισθανόμαι ότι την αγαπά άκομη περισσότερο από πράρτα. Την λατρεύω και μου έρχεται σαν τρέλλα όταν μπροστά στα μάτια μου πέφτει στην αγκαλιά του Κέλλυ και τον

γεμίζει φιλία... Τί να κάνω δεν ξέρω. Πως να θεραπευθώ από το φοβερό αυτό πάθος της ζηλειας; Καταλαβαίνω

ότι αυτό που κάνει η Τζούντυ είναι επαγγελματική υποχρέωσις. Αλλά και να άδιαφορήσω, να το ξεχάσω, δεν μπορώ... Έτσι άρχισαν οι προστριβές μεταξύ του ζευγαριού. Μία μέρα, μάλιστα, ο Μινέλλι, έσω φρενών από τη ζηλία του, έθεσε το ζήτημα καθαρά στην Τζούντυ, σύμφωνα πάντα με όσα διηγούνται αυτοί που ξέρουν τα πράγματα:

— Τρείς λύσεις υπάρχουν για μένα: "Η θα διακόψης το γύρισμα του φίλμ, ή θα φύγω ο Κέλλυ, ή θα χωρίσουμε..."

Φύσει νευρική κοπέλλα, η Τζούντυ άρχισε να υποφέρει πολύ από τις συχνές αυτές σκηνές. Έχασε τη διάθεσί της, άδυνατίσε, κι' όμως είχε το κουράγιο να διπλοασήσει τις προσπάθειες της για να τελειώσει γρηγορότερα το γύρισμα της ταινίας. Δεν πρόφτασε όμως να χαρή γιατι άμέσως άρρώστησε. Υπερκόπωσης και όξεια νευρική κατάστασις, ως το σημείο που να επιβάλλεται η μεταφορά της σε σανατόριο νευρολογικών παθήσεων...

Έτσι και έγινε. Το Νοέμβριο του 1946 η Τζούντυ Γκάρλαντ μεταφέρθη σε μια νευρολογική κλινική, σ' ένα βουνό της δυτικής Καλιφόρνιας, όπου και εγκατεστάθη για να συνέλθι και να αναλάβει ψυχικάς.

Εύτυχώς τώρα όλα αυτά πέρασαν. Με την κατάλληλη θεραπεία, αλλά πρ πάντων με την μέχρι αυτοθυσίας άφράσισι του άντρός της, η Τζούντυ άνέλαβε γρήγορα και τον Δεκέμβριο του 1947, βγήκε από το σανατόριο τελείως καλά. Η εύτυχία ξαναγύρισε στη χαριτωμένη βέλλα του ζεύγους Γκάρλαντ - Μινέλλι. Κι' όχι μόνο αυτό. Η Τζούντυ ξαναγύρισε στα σκηνότιο φρεσκιή και ζοή, όπως ήταν όταν έφευγε. Από τότε γύρισε δυο νεότερες ταινίες, τη χωματιστή «Παχαλινη παρελάσι» και την «Λόγια και Μουσική».

Πως δεν ζηλεύει πάλι τη γυναίκα σου; ρωτά καμιά φορά κανένας στενός φίλος του το Μινέλλι.

Αυτός χαμογελά και άπαντά: — Γιατί τώρα δεν είμαι πια τρελλός. Τα παθήματα γίνονται μαθήματα.

Μία ζηλευτή άρμονία βασιλεύει σήμερα στο σπίτι αυτό που κάποτε κόντεψε να τινάχτι στον άέρα. Μετά τη θύελλα, ή γαλήνη.

Η γοητευτική Τζούντυ...

Π. ΒΙΛΛΙΕ

ΜΙΚΡΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ για την ὀμορφιά σας

Τὸ στόμα σας πέφτει πρὸς τὰ κάτω;

Νὰ τρεῖς τρόποι γιὰ νὰ διορθώσετε αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα:

1. Θὰ κάνετε κάθε πρωὶ ἕνα μασάζ μετὰ τὰ δάκτυλα, ἀνταναλώνοντας ἀπὸ τὴν ἄκρη τῶν χειρῶν πρὸς τὰ μέση κι' ἐπειτα πρὸς τὰ ἔξω. Ἡ ἀσκηση θὰ ἐπαναληφθῇ πέντε φορές πρὸς τὴν κάθε διευθύνση.

2. Ὄταν εἴσατε μόνη τεντώνετε πρὸς τὰ ἔμπροσθέν σας, σὰν νὰ πρόκειται νὰ σφυρίξετε. Αὕτη ἡ ἀσκηση τὸνώνει ἐπίσης τοὺς μύες τῶν παρεών.

3. Χαμογελάτε ὅσο συχνότερα μπορεῖτε. Αὕτη ἡ ἀσκηση θὰ ἐπαναφέρῃ τὰ χεῖλη σας στὴν κανονικὴν τοὺς θέσι κι' ἐπὶ πλέον θὰ τυνώσει τὸ ἡλικιό σας.

Ἡ περμανάντ σας δὲν διατηρεῖται;

Αὐτὸ συμβαίνει σὲ πολλὰς γυναῖκες, ὅπως σὲ ἄλλες δὲν «κρατᾷ» ἡ πούδρα ποὺ βάζουν σὸ πρόσωπό τους. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πηγαίνετε κάθε μέρα στὸν κουρέα σας. Νὰ, λοιπόν, ἕνα πρακτικὸ μέσον γιὰ ν' ἀναζωογονήσετε τὴν περμανάντ σας:

Βουρτίστε τὰ μαλλιά σας καὶ ἀλείψτε τα μετὰ καθαροὺς λάδι. Θὰ φροντίσετε ὥστε τὸ λάδι νὰ φθάσῃ ὡς τὴν ρίζαν. Κατόπιν θὰ καθίσετε σ' ἕνα χαμηλὸ κάθισμα μπροστὰ, στὴ σινιάδα τοῦ σιδερώματος καὶ θ' ἀπλώσετε πάνω σ' αὐτὴ τὰ μαλλιά σας. Θὰ τὰ σκεπάσετε τότε μ' ἕνα πανί καὶ θὰ παρακαλέσετε μιὰ φίλη σας νὰ σὰς τὸ σιδερώσῃ μ' ἕνα σίδερο ποὺ θὰ τὸ ἔχετε ζεσταίνει πάνω σὲ κάρβουνα ἢ μιὰ πετρελαιομηχανή κτλ. (Μὴν χρησιμοποιήτε ποτὲ γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, ηλεκτρικὸ σίδερο, εἶναι επικίνδυνον). Ἡ ζέστη τοῦ σιδήρου κάνει τὸ λάδι νὰ εἰσχωρῇ στὰ μαλλιά σας, ποὺ ξαναπαίρνουν τότε τὸ κατάρωμά τους καὶ φρεσκάρονται.

Ἔχετε χοντροὺς ἀστράγαλους;

Οἱ χοντροὶ ἀστράγαλοι «βαρύνουν» καὶ τὴν πρὶο κομὴ σιλουέττα. Νὰ πῶς θὰ διορθώσετε αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα:

1. Βεβαιώθηκε ὅτι ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος γίνεται κανονικά. Θὰ συμβουλευθῇ σχετικὰ τὸν γιαντὸ σας.

2. Στὸν ὕπνο σας πρέπει νὰ βάλετε ἕνα μαξιλάρι ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν γάμπαν σας, ἔτσι ποὺ νὰ κοιμώσαστε μετὰ τὰ ἄκρα τῶν ποδιῶν ἐλαφρὰ ἀνυψωμένα.

3) Κάνετε κάθε πρωὶ τὴν ἀκόλουθη ἀσκηση:

Ἐπαλωθῇ στὴ ράχη μετὰ τὰ πόδια ψηλά. Κατεβᾶστε κατὰ τὴν τὰ πόδια σας ἀργὰ καὶ ἀ-

νασηκώστε τα μετὰ τὸν ἴδιο ρυθμό. Ἡ ἀσκηση θὰ ἐπαναληφθῇ δέκα φορές. Ὑστερὰ θὰ περιστρέψετε ὅσο μπορεῖτε περισσότερο τὰ ἄκρα τῶν ποδιῶν γύρω στὸν ἀστρογάλο, πρῶτα πρὸς τὰ μέσα κι' ἐπειτα πρὸς τὰ ἔξω. Ἡ ἀσκηση θὰ ἐπαναληφθῇ πέντε φορές πρὸς τὴν κάθε διευθύνση.

Πῶς θὰ φρεσκάρете τὸ πρόσωπό σας

Νὰ ἕνα μικρὸ «τρὺκ» ποὺ χρησιμοποιοῦν συχνὰ οἱ βενετέτες τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου.

Ἀνακατώστε μιὰ ἐλαχίστη ποσότητα ἀπὸ τὸ ροῦζ σας μέσα στὸ «φὸν - ντε - τέν», ποὺ χρησιμοποιεῖτε καὶ περάστε μ' αὐτὸ τὸ πρόσωπό σας, ὅπως συνηθίζετε νὰ κάνετε συνήθως. Τὸ πρόσωπό σας θὰ πάρῃ ὁμορφίαν καὶ ὁμορφίαν καὶ δροσρῇ.

Οἱ ἄκρες τῶν βλεφάρων σας κοκκινίζουν;

Θὰ τὰ πλύνετε μετὰ λίγο χλιαρὸ ἀλατισμένο νερὸ (μισὴ κουταλιά τοῦ γλυκοῦ μέσας σ' ἕνα ποτήρι). Ἀν αὐτὸ σας συμβαίνει πολὺ συχνά, μπορεῖτε νὰ βάλετε μερικά ἐπιθέματα μετὰ μιὰ θερμὴ διάλυσι βορικοῦ ὀξέος.

Γιὰ νὰ γυαλίζουν τὰ φρύδια σας

Θὰ τὰ περνάτε κάθε πρωὶ μετὰ μιὰ μικρὴ βούρτσα, ποὺ θὰ τὴν βουτᾶτε μέσα σὲ μιὰ διάλυσι ἀπὸ ἴσα μέρη νεροῦ καὶ ὕδατος κολωνίας.

Τί δὲν πρέπει νὰ κάνετε

1) Τὸ ροῦζ μέσα σὲ μιὰ λακουβίτσα τὴν μεγαλώνει. Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα ἔχει καὶ στὰ βαθυλωμένα μάγουλα. Ἐκείνες ποὺ ἔχουν παρόμοια μάγουλα πρέπει, λοιπόν, νὰ βάζουν λίγο ροῦζ στὰ μάλα καὶ νὰ τὸ σβύνουν πρὸς τὰ ἑπάνω ἀλλὰ ποτὲ πρὸς τὰ κάτω.

2) Τὸ ροῦζ, ὅταν ἀπλώνεται πρὸς τὰ αὐτιά, πλαταίνει τὸ πρόσωπο. Ἐκείνες ποὺ ἔχουν πρόσωπα στρογγυλά καὶ φαρδεῖα πρέπει νὰ μακιγάρωνται ὡς ἔξης: ροῦζ ἀκριβῶς πάνω στὸ κέντρο τῶν μιλῶν, σβύσιμο πρὸς τὸ μέρος τῆς μύτης.

3) Μιὰ λευκὴ ἀπόστασις μεταξὺ τοῦ ροῦζ ποὺ ἔχετε στὰ μάγουλά σας καὶ τῶν ματιῶν σας κάνει νὰ φαίνωσαστε σὰν «ζωγραφισὰ» καὶ σὰς γεράνει. Γι' αὐτὸ τὸ ροῦζ σας πρέπει νὰ σβύνῃ βαθμιαία πρὸς τὸ μέρος τῶν κάτω βλεφάρων.

4) Μὴν βάλετε ποτὲ ροῦζ - μπλε στὰ χεῖλη σας καὶ ροῦζ - ζῶν στὰ μάγουλά σας. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο δὲν θὰ κάνετε τίποτα ἄλλο παρὰ νὰ μασκαρευθῇτε. Τὸ ροῦζ ποὺ χρησιμοποιεῖτε γιὰ τὰ χεῖλη σας καὶ ἐκεῖνο ποὺ βάλετε στὰ μάγουλά σας πρέπει νὰ ἐναρμονίζονται μετὰ τὰς τοὺς. Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ συμβαίνει καὶ τὴν πούδρα σας. Πρέπει νὰ ἔχῃ αὐτὴ τὸν ἴδιο χρωματικὸ τόνο.

Γιὰ νὰ ἔχετε καλὸ δέρμα

Νὰ μιὰ συνταγή, ποὺ τὴν συνιστᾷ ἡ Λορέττα Γιουνγκ. Ἐπὶ μιὰ βδομάδα κάθε ἡμέρα, θὰ πίνετε κάθε πρωὶ μιὰ κουταλιά τοῦ γλυκοῦ, ἀπὸ τὴν κατωτέρω διάλυσι:

Θεικὸ νάτριο 5 γραμ.
Φωσφορικὸ νάτριο 4 »
Σοδα 2 »

Αὐτὸ τὸ κουταλάκι θὰ τὸ διαλύσετε μέσα σ' ἕνα ποτήρι μετὰ χλιαρὸ νερὸ.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 218

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Πόλις τῆς Φθιώτιδος. — Ὁ ἀρχηγὸς κάθε οἰκογενείας.

2) Ἐδωσε τὸ ὄνομά της σὲ μιὰ ἱστορικὴ ναυμαχία. — Ἀνδρικό ὄνομα.

3) Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία (ἀνεστραμμένη). — Τροφὴ ζῶν. — Φυμίζεται γιὰ τὰ λουκούμια της. — Σύμφωνον.

4) Ἀρθρο. — Ἡ βάσις ἐνὸς ὀ-

κωνύμια. — Θεὸς τῶν ἀρχαίων.

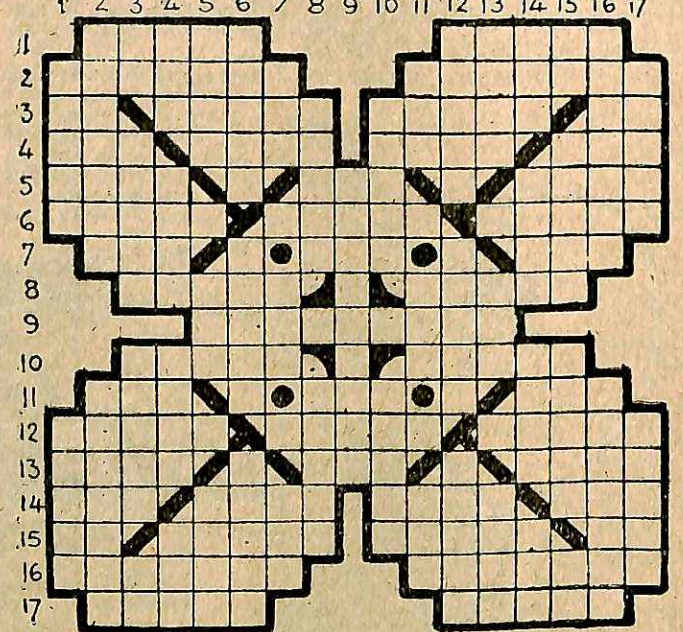
5) Κερδόν. — Ἀρθρο. — Κάτι ποὺ πίνωμε εὐχαρίστας.

6) Βουδὸ τῆς Κεφαλληνίας. — Γιὰ νὰ σχηματιστῇ χρειάζονται πολλὰ περιδικά. — Ἀπαγορεύτηκε στὰ κέντρα διασκεδάσεως.

7) Νότα. — Χρονικὸς οὐδέσμος. — Κτητικὴ ἀντωνυμία.

8) Τρικυμία. — Βρίσκεται κοντὰ στὸ Θεό.

9) Τελειωτικός.

ποδήματος (δημ.). — Ὁμοιωματικὸ μόριο. — Ὑποθετικόν.

5) Ἐναντιωματικὸς οὐδέσμος. — Ἰσπανικὸ ἄρθρο ἢ νότα ἀνεστραμμένη. — Καυσίμος ὕλη (πληθυντ.).

6) Διάσημος μουσουργός. — Τρώγονται συνήθως βραστά. — Ἡ εἶναι πολὺτιμος, ἢ δὲν ἔχει καμμιὰ ἀξία.

7) Ράτσα. — Θὰ τὸ βρῆτε σὲ πολλὰς ἐπιγραφές. — Χρονικὸ ἐπίρρημα.

8) Φτιάχνεται ἀπὸ τὴν ἀράχνη. — Σύνολο ἀπὸ ὅκτω πράγματα.

9) Παραβάτης τῶν νόμων τοῦ Θεοῦ.

10) Ἀσὸρ συνήθως χρήματα. — Χρονικὸ διάστημα.

11) Ὁ καθένας. — Μέτρον βάρους. — Προστακτικὴ τῶν παραπομπῶν.

12) Εἶναι πάντοτε μαῦρο (καθ.). — Ρυθμίζουν τὰ ἔξω. — Τὸ θράσος στὰ γαλλικά.

13) Βγαίνει ἀπ' τὴ θάλασσα. — Ἔχουν κοινὴς διαστάσεις. — Τὸ ἐπώνυμο τοῦ «Λωποδύτη - Φάντασμα».

14) Προσωπικὴ ἀντωνυμία (ἀ' πρό.). — Ποσοτικὸ ἐρωτηματικὸ ἐπίρρημα (δημ.). — Ἀέριο χρησιμοποιούμενο στὶς φωτεινὲς διαφημίσεις. — Κατοικίδιο ζῶν.

15) Νότα. — Τρύπα, ἀλλά καὶ εἰσοδόν. — Δίκασε τὸν Χριστό. — Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία.

16) Τέτοιος εἶναι ὁ Θεός. — Κι-νείται καὶ ἀπὸ.

17) Ἀνθρώπος ἀδικημένος ἀπ' τὴ φύσιν. — Ἦρως τῆς ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Δημοτικὸν. — Κλωστή.

2) Ἡ δουλειὰ του εἶναι νὰ βγάξῃ πέτρες ἢ μάρμαρα. — Ὑπάρχει ἕνα τέτοιο Φάληρον.

3) Νότα (ἀνεστραμμένη). — Φρέσκα. — Τίτλος στὴν Τουρκία. — Ζεῶτης τῶν Αἰγυπτίων.

4) Προσωπικὴ ἀντωνυμία. — Καὶ ἄλλη προσωπικὴ ἀντωνυμία (β' πρό. πληθ.). — Ἀναφορικὴ ἀν-

10) Ὁρῶς. — Πόλις τῆς Τουρκίας, στὴν Κιλικία.

11) Ἐχθρὸς τοῦ ἡ γάτα. — Ὁλόκληρη. — Ἀριθμητικόν.

12) Τυρρικτὸ νόμισμα. — Χρονικὸ ἐπίρρημα. — Προξενεῖ ἀνυπόφορο πόνο.

13) Ἐπαναλαμβανόμενος σημαίνει ἀμέσως καὶ βιαστικά. — Κι' αὐτὸ ἐπαναλαμβανόμενον μᾶς δίνει μιὰ τρομερὴ μοῖρα. — Πηγὴ ὕδατος.

14) Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία. — Τέτοια εἶναι τὰ λεμόνια. — Ἀκρωτήριο τῆς Πελοποννήσου. — Σκῶρος.

15) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (θηλ.). — Ἰσως. — Δὲν φταίνει κανεὶς εὐκολὰ σ' αὐτά. — Σύμφωνον.

16) Εὐλο πού... ἐμπνέει σεβασμό. — Ζητιάς (αἰτ.).

17) Στ' αὐτὸν χρῶσθε τὴν Ἀκαδημία σας. — Τραδῆγμα.

ΚΩΣΤΑΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ

Σ. Θ.: Τὸ σταυρολεξὸς τῆς περασμένης ἐβδομάδος (25ης Μαρτίου) ἦταν ἀποστολὴ τοῦ κ. ΠΑΝ. ΕΜΜ. ΓΑΛΗΝΟΥ.

Ἡ λύσις τοῦ 217ου

στὴ σελ. 76

ΘΘ

Τὰ οὐδετερόνια θερα-

πεύουν τὸν κερκινόν

Πειράματα ποὺ ἔγιναν στὸ βιολογικὸ ἴνστιτούτο τῆς Βαλτιμόρης πᾶν σὲ ζῶα ἀπέδειξαν ὅτι τὰ οὐδετερόνια μποροῦν σὲ ὀρι-

σμένες περιπτώσεις νὰ θεραπεύ-

σουν τὸν κερκινόν, ἐνὸς σὲ ἄλλες περιπτώσεις τὸν προκαλοῦν. Τὰ

οὐδετερόνια προκαλοῦν ἐπίσης ἐγκαύματα τοῦ τύπου ἐκείνων ποὺ

ὀφείλονται στὶς ἀκτίνες «γάμμα» τοῦ ραδίου, στοιμαχικές διαταρα-

χές κτλ.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες με-

λετοῦν τὸ δυνατόν τῆς χρησιμο-

ποιήσεως τῶν οὐδετερόνων γιὰ θεραπευτικὸς σκοποῦς. Μέχρι τῆς στιγμῆς, ὅμως, δὲν ἔχουν κα-

ταλῆξει σὲ θετικὰ συμπεράσματα.

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

Μετὰ τὸ φακό τοῦ ματιοῦ

ΣΥΜΠΟΛΙΤΗΣ ἀτυχῆς ἔτυχε νὰ συναχωθῇ τὶς παραμονὲς τῶν Χριστουγέννων. Ἀπὸ τότε δὲν εἶδε καλὴ μέρα ὁ ἄνθρωπος. Τὸν ἐτάκιζε κυριολεκτικῶς ὁ φτεινὸς χειμῶνας καὶ εἶναι διαρκῶς γριππιῶν καὶ διαρκῶς κρυωμένος. Προχθὲς πάλι τὸν εἶδαμε στὰ πρὶο κακὰ του χάλια.

—Τί ἔχεις; τὸν ἐρώτησε κάποιος.
—Τὶ νὰχὼ βρὲ παιδιά; Γρίππη... περμανάντ!...

★

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ τῆς Ἑργασίας κ. Ἐλ. Γονῆς, ἔγιε ἀκουσίως τοῦ... πελάτης τῆς στήλης μας. Μετὰ τὴν ἀξίειπαινη... «τρομοκρατία» ποὺ ἔκαμε στοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Ὑπουργείου του, περιμένοντάς τους ἕνα πρωὶ ὁ ἴδιος πίσω ἀπ' τὰ κάγκελα τῆς πόρτας γιὰ νὰ διαπιστώσῃ ὅτι ἀργησάν, μελετᾶ τοὺς ὅρους βελτιώσεως τῆς ζωῆς τῶν ὑπαλλήλων. (Καὶ τῶν ἐργατῶν φυσικά). Καὶ δὲν ἐπιβάλλει καμμιὰ ἄλλη κύρωση ἀπὸ τὸ κέντημα τοῦ φιλοτίμου!

Ἀποτέλεσμα: Τὸ ὕπουργεῖο ἔγινε Ἐκκλησία καὶ οἱ ὑπαλλήλοι ἐποδίζουν τὸ μάζιμου τῆς ἐργασίας των. Μόνο σὲ π ο λ ὺ ἄ ν ω τ ἔ ρ ο υ ς ὑπαλλήλους εἶναι περισσότερο αὐστηρὸς ὁ κ. Ὑπουργός. Κάποιος τοῦ εἶπε πρὸ ἡμερῶν:

—Νὰ σοὺ πῶ τὴ γνώμη μου, ἐπ' αὐτοῦ;

Καὶ ὁ κ. Γονῆς, παραμερίζων οἱ ἀνδρῶτες προσωπικὴ φιλία ἀπῆν-

τησε:

—Κύριε Διευθυντά, χθὲς εἰς ἄλ-

λην συνεργασίαν μετὰ ἀποκαλέσατε «ἀδερφούλη μου». Σήμερα μετὰ λέτε «σοῦ»! Διλαδὴ μοῦ οὐκ εἶναι εἰς τὸν ἐνίκον. Λησμονεῖτε, δυστυχῶς γιὰ

σας, ὅτι εἶμαι ὁ Ὑπουργός σας καὶ εἶσατε ὑπαλλήλος τοῦ Κράτους!

—Κύριε ὕπουργε... ἐφέλλισε κατὰπληκτὸς καὶ κακοσυνθησένης ὁ Διευθυντής σας ζητᾷ συγγνώμην!

—Τίποτα! Πηγαίνετε!...

Καὶ δὲν τὸν δέχθηκε πιά σὲ συνεργασία.

Ἀσχετα, λοιπόν, μετὰ πολιτικὰ φρονήματα, οἱ ὕπουργοι πρέπει νὰ εἶναι ἔτσι. Σταργικοί καὶ δίκαιοι ἄλλα καὶ αὐστηροὶ ὅπου πρέπει.

★

ΔΙΑ τὸν θεατρικὸν συνεργάτην ἀπογευματινῆς ἐφημερίδος —

ὁ ὁποῖος τελευταίως ἔχει γίνεῖ πολυγραφώτατος ἀλλὰ καὶ καταγίνε-

ται συνεχῶς στὴν μιὰ ἀπὸ τὴς στή-

λης του γιὰ τὸν ἀρχιμουσικὸ τῆς

Λυρικῆς Σκηνῆς κ. Λεωνίδα Ζώρα

ἐλεχθὲ τὸ ἔξης χαριτωμένο:

—Μὰ πόσες στήλες ἔχει πλέον αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

—Ἐφτά...καὶ μιὰ μετὰ τὸ Ζώρα!

★

Η ΒΟΥΛΗ τῶν Κοινοτήτων στὴν

Ἀγγλία διὰ φωνῶν 76 ἐναντὶ

37 ἐνέκρινε νομοσχέδιο ποὺ ζητᾷ

ν' ἀπαλλαγῇ τὸ Ἀγγλικὸ θέατρο ἀ-

πὸ τὴν Λογοκρισίαν τῶν θεατρικῶν

ἔργων, πρὸς τὸ ἐπιβάλλεται ἀπὸ

200 ἐτών! Καὶ φαντασθετε τώρα τί

εἶδους... «λογοκρισία» εἶναι αὕτη ποὺ

ἐπέτρεπε τὰ ἔργα τοῦ Μπέρναρ Σὺ,

τὰ ὁποῖα σατυρίζουν καυστικώτατα

τὴν Μεγάλην Βρετανίαν καὶ ἰδίως τὴν Ἀγγλικὴν Ἀριστοκρατίαν!...

★

Η ΛΥΡΙΚΗ Σκηνή, πηγαίνει

στὴν Τουρκία, μετὰ τὴν πρωτο-

βουλίαν τοῦ κ. Κώστα Κοτζία.

Νὰ προσέξῃ, λοιπόν, ὁ κ. Κοτζίας

νὰ τὴν κρατήσῃ... εἰς τὸ ὕψος τοῦ!

Εἶνας ἀφελὴς πολίτης προσήλθε στὴν ἀστυνομία καὶ κατήγγειλεν ὅτι, ἐνὸς ἐβάζε στὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς, μιὰ γυναῖκα τοῦ «ἀφήρεσε τὸ πορτοφόλι, διὰ τῆς μεθόδου τοῦ ἐναγκαλισμοῦ». Αὕτη ἡ μέθοδος τοῦ ἐναγκαλισμοῦ συνίσταται στὸ ἔξω κόλπο: Ἐνὸς περπατᾷ ἀμέριμος καὶ ἀνυπόπτος, μιὰ νόστιμη κυρία σὰς ἀγκαλιάζει αἰφνιδίως, πλήρως συγκινήσεως.

—Ἀχ! θεε μου! Πόσον καιρὸ ἔχω νὰ σὲ ἰδῶ!

Ἐπακολουθεῖ θερμὸς ἀσπασμὸς καὶ τρυφερὲς ἐκδηλώσεις. Ἐως ὅτου τὴν πληροφορήσετε ὅτι κάνει λάθος καὶ πρόκειται περὶ ὁμοιότητος, τὸ πορτοφόλι σας ἔχει κάνει φτερά. Ὄταν ὁμως διαπιστώσετε τὸ τραγικὸν γεγονός, ἡ ἀνηψία βρίσκεται μακριά. Αὕτη εἶναι ἡ λωποδυτικὴ μέθοδος τοῦ «ἐναγκαλισμοῦ», ἡ ὁποία διακτεῖται ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἡ μὴ λωποδυτικὴ μέθοδος τοῦ «ἐναγκαλισμοῦ» μετὰ τὴν ὁποῖαν τρώγονται ὅχι τὰ πορτοφόλια, ἀλλὰ περιουσίες ὁλοκληρῶς. Καὶ μένουμε καί... ὑποχρεωμένοι!

★

ΚΑΦΕΣ δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνον μετὰ τὸ δελτίο. Καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἀπελπιζόνταν, δὲν εἶναι κυρίως οἱ θεριακλήδες τοῦ «βαρὺ - γλυκοῦ» ὅπως θὰ μπορούσε νὰ υποθέσῃ κανεὶς, ἀλλὰ οἱ «καφετζούδες» ποὺ λένε τὴ μοῖρα μετὰ τὸν καφέ.

Γνωστὴ καφετζού μιὰς παρόδου τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν, ποὺ ἔχει τὴν εὐτυχία νὰ βλέπῃ καὶ διπλωματικά αὐτοκίνητα στὴ χαμηλὴ τῆς πόρτα, ἔχει κρεμάσει μιὰ ταμπέλιτσα στὸ σαλόνι της: «Φέρντε δικὸ σας καφέ διότι ὑπάρχει ἔλλειψις»!

Το ρεπερτόριο της ζωής

«ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΗΝ ΞΕΡΕΙ»

(Η σκηνή στη στάση της πλατείας Αγάμων, ώρα 10½ το πρωί. Η κίνηση έχει κοπάσει κι' άραξοι άνθρωποι περιμένουν το τράμ. Περνάνε δυο - τρία οχήματα κι' άλλα τόσα λεωφορεία, σχεδόν άδεια. Δυο άνθρωποι εξακολουθούν να «περιμένουν» σουλατσάροντας στο πεζοδρόμιο.)

ΕΚΕΙΝΗ: Μπλε μάτια, μπλε παπούτσια, μπλε τσάντα, μπλε υφός. Στόμα μικρό σαρκώδες, σα χαλαρόμένο κεράσι, που μόλις το σαγκώσαν στην άκρη. Σώμα γλυπτικό μ' αβρόνες καμπυλωτές αυθάδεις. Κινησεις ελαφρά νευρικές. Ηλικία 27 — 28 με δειλό κορμιατικό.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μέτριο άνεστημα, μέτρια κομψότητα, μέτρια νοστιμιά. Μελαγχολικός, συμπαθητικός, λίγο δειλός στο ύψος. Ζυγώνει τα 40).

ΕΚΕΙΝΟΣ (Βγάζοντας ευγενικά το καπέλλο του): Με συγχωρείτε... Περιμένετε κάτι; (Θέλει να πη «κάνποιον» αλλά το «κάτι» τρώχεται κ' είναι τη στιγμή βολικότερο!)

ΕΚΕΙΝΗ: (αφιπιδισμένη). Τι ερώτησις είν' αυτή κύριε; (Αυτό το «τι ερώτησις» προφέρεται όπως και το «τι ανήδεια»!)

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Σχεδόν θορυβημένος). Με συγχωρείτε... (Την κυττάζει και κροκινίζει). Δεν είμαι άγνη. Με παρεξηγήσατε...

ΕΚΕΙΝΗ: (Που η δειλία του της τον κάνει άσφαιρα συμπαθητικό). Μά δεν είπα τίποτα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Παίρνει θάρρος για να δικαιολογηθεί). Έπειδή κι' εγώ ποιμ' ένα μικρή... που δεν την ξέρω... γι' αυτό σας ερώτησα.

ΕΚΕΙΝΗ: (Σ' αν παραξενευμένη). Μια κυρία που δεν την ξέρω?

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σας φαίνεται περίεργο. Κάι είχε. Αλλά... έτσι τυχε. (Εκείνη κάνει μια γκριμάτσα απόρριας). 'Αν δεν σας ενοχλώ, μπορώ να σας εξηγήσω τι συμβαίνει.

ΕΚΕΙΝΗ: (Μ' ελαφρό χαμόγελο). Μά τότε θα πιάσουμε κουδέντα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Με την ίδια παιδιαστική δειλία). Αυτό, νομίζω, πώς έγινε κι' όλος! (Πριν προλάβει να τ' απαντήσει). Στο κάτω-κάτω της γραφής, στην εποχή που ζούμε δεν αποτελει και τίποτα ένοχο!

ΕΚΕΙΝΗ: Ένοχο; Όχι. 'Απρετές, ναι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Το είπατε για να με βάλετε στη θέση μου;

ΕΚΕΙΝΗ: (Σ' να λήν ευγενικά «ξεφορτώσου με»). Το είπα γιατί το σκέφτηκα.

(Μικρή σιγή)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λοιπόν, ναι!... Μια κυρία που δεν την ξέρω... 'Ακούστε την ιστορία... (Εκείνη τον κυττάζει κάπως έμβρόντητη, αλλά μ' άρκετη άνεκτη-τητα, πνύ του δίνει θάρρος).

ΕΚΕΙΝΗ: Διάβασα στην εφημερίδα μ' α μικρή αγγελία. Τη θυμάμαι απ' όξω: «Κυρία, μορφωμένη, εύπαιδευτή, κοινωνική, ζητεί σύζυγον σοβάρων και αξιοπρεπή. Γράψατε: Α. Β. Γ.».

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σ' εγγραφή. Σε τρεις μέρες πήρα ένα μυρωμένο ροζ επίστολογραφο που μουγραφε ότι θα με περιμένη σήμερα στις δέκα και μισή εδώ.

ΕΚΕΙΝΗ: Για να μ' αναγνωρίσει μου καθώριζε να σουλατσάρω καπνίζοντας κι' αδιαφορώντας για τα τράμ που θα περνούσαν. Αυτό μ' άρεσε. Θα ήταν π. χ. τρομερό αν μου λέγε να καρφώσω στο πέτο μου ένα κόκκινο γαρύφαλλο ή να κρατάω το «Θησαυρό» στο νεί. Τι λέτε κι' έσεις;

ΕΚΕΙΝΗ: Συμφωνώ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Όταν είδα πως κι' έσεις περιμένετε).

ΕΚΕΙΝΗ: (Συμπληρώνει). Τι ερώτησις είν' αυτή κύριε; (Αυτό το «τι ερώτησις» προφέρεται όπως και το «τι ανήδεια»!)

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Σχεδόν θορυβημένος). Με συγχωρείτε... (Την κυττάζει και κροκινίζει). Δεν είμαι άγνη. Με παρεξηγήσατε...

ΕΚΕΙΝΗ: (Που η δειλία του της τον κάνει άσφαιρα συμπαθητικό). Μά δεν είπα τίποτα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Παίρνει θάρρος για να δικαιολογηθεί). Έπειδή κι' εγώ ποιμ' ένα μικρή... που δεν την ξέρω... γι' αυτό σας ερώτησα.

ΕΚΕΙΝΗ: (Σ' αν παραξενευμένη). Μια κυρία που δεν την ξέρω?

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σας φαίνεται περίεργο. Κάι είχε. Αλλά... έτσι τυχε. (Εκείνη κάνει μια γκριμάτσα απόρριας). 'Αν δεν σας ενοχλώ, μπορώ να σας εξηγήσω τι συμβαίνει.

ΕΚΕΙΝΗ: (Μ' ελαφρό χαμόγελο). Μά τότε θα πιάσουμε κουδέντα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ηθελα να σας πω... ότι έμένα δε μ' ενδιαφέρει πια η κυρία. ΕΚΕΙΝΗ: (Είρωνικά). Δεν σας ενδιαφέρει; Και θα της κάνετε... απιστία; ΕΚΕΙΝΟΣ: (Μ' αφέλεια). Μ' άφου δεν την γνωρίζω.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ε, μήπως έμένα με γνωρίζετε; ΕΚΕΙΝΟΣ: (Λιγούσι-μη άμχανία). Πάντως πολύ περισσότερο. Με συγχωρείτε... 'Απρετές, ίσως ναχα συστήθ. Δαλέρης, γιστρός.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ο... διάσημος; 'Οδός 'Ακαδημίας; ΕΚΕΙΝΟΣ: (Με μετριοφροσύνη). 'Ε, όχι δα και διάσημος!

ΕΚΕΙΝΗ: (Μ' έκπληξη). Καί... παροντών, δηλαδή... αλλά... διαλέξατε σεις αυτό τον τρόπο για να παντρευτήτε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί; 'Αφού ο γάμος είναι τύχη; Οί γυναίκες του κύκλου μου δεν είναι παρά κοσμικές κοίτρες, έδεις και ασημαντες. Δε με τραβάει καμμία. 'Υστερα... είμαι και δειλός...

ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή, έτσι φαίνασατε. Αλλά... έχετε πολύ θάρρος. ΕΚΕΙΝΟΣ: (Με λεπτή είρωνεία). «Λησμώνσα» τ' όνομα σας!

ΕΚΕΙΝΗ: Φυσικά. 'Αφού δε σας το είπα!... 'Ανα Γαλάτη. Είμαι υπάλληλος στην Τράπεζα. Καί... καθόλου «του κύκλου σας»!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Χάρηκα πολύ, δεσποινίς. «Χάρηκα» οξ θα πη τίποτα! Είμ' αληθινά ευτυχισμένος που σας γνωρίσα!... Παροντών...

ΕΚΕΙΝΗ: Μήπως θέλετε... να σας δείξω την ταυτότητά μου; Βασίλη, τον λένε.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, αλλά τότε... τ' αρχικά σας είναι: «Α. Β. Γ.».

ΕΚΕΙΝΗ: Τι να σας κάνω; Ν' αλλάξω τ' όνομά μου είναι αδύνατον!... (γνέφει σε μια νεαρή δεσποινίδα πουρχεται βιαστική).

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Επιτέλους, έφτασε η φίλη μου!... ('Απομακρύνεται σιγά).

ΕΚΕΙΝΗ: (Στέκει μια στιγμή αναποφασιστος κι' έξαφνα προσέχει μια κοντή παχουλή κυρία, με γκρι ταγιέρ και κάπως πληρωτικές καμπυλώτες που σουλατσάρει στο ίδιο πεζοδρόμιο, έρευνώντας με τα μάτια).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είνε δέβαιος πως είναι η κυρία που δεν ξέρει και που δεν θα τη μάθω ποτέ. Τρέχει διαστικός πίσω από τις δυο άλλες). Με συγχωρείτε... Πάτε προς τα κάτω;

ΕΚΕΙΝΗ (Με κοκέττικα είρωνικό χαμόγελο): Δε θα περιμένετε σεις; ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Οχι! Θα σας συνοδεύσω...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά σας συστήσω τη φίλη μου... ('Εδώ, η εικόνα σβύνει στο «Εκράν» και το «σενάριο» παίρνει τη φυσική συνέχειά του. Μια ζωή δυο ανθρώπων ανήκει, που ποτέ δε θ' άρχιζε άν κάποια άγνωστη παχουλή κυρία δεν ζητούσε κ' άπντε σύζυγον σοβάρων... αδιαπονή...).

ΕΚΕΙΝΗ: Πάλι αρχίζετε;

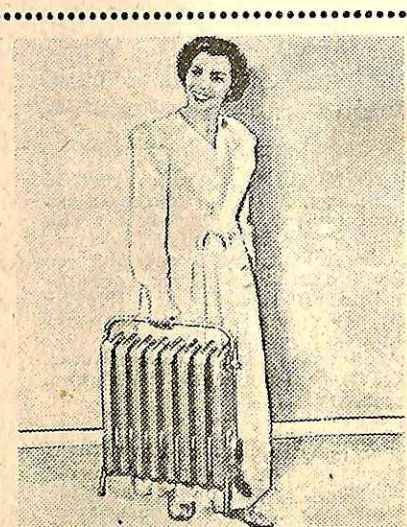
ΕΚΕΙΝΟΣ: (Με κοκέττικα είρωνικό χαμόγελο): Δε θα περιμένετε σεις; ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Οχι! Θα σας συνοδεύσω...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά σας συστήσω τη φίλη μου... ('Εδώ, η εικόνα σβύνει στο «Εκράν» και το «σενάριο» παίρνει τη φυσική συνέχειά του. Μια ζωή δυο ανθρώπων ανήκει, που ποτέ δε θ' άρχιζε άν κάποια άγνωστη παχουλή κυρία δεν ζητούσε κ' άπντε σύζυγον σοβάρων... αδιαπονή...).

ΕΚΕΙΝΗ: Πάλι αρχίζετε;

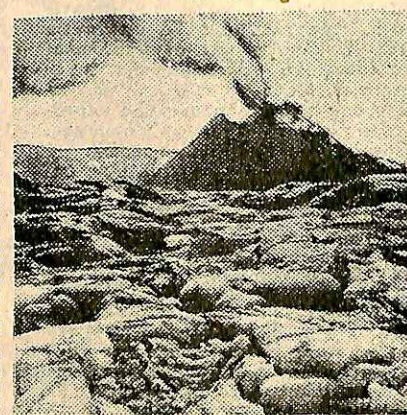
ΕΚΕΙΝΟΣ: (Με κοκέττικα είρωνικό χαμόγελο): Δε θα περιμένετε σεις; ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Οχι! Θα σας συνοδεύσω...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά σας συστήσω τη φίλη μου... ('Εδώ, η εικόνα σβύνει στο «Εκράν» και το «σενάριο» παίρνει τη φυσική συνέχειά του. Μια ζωή δυο ανθρώπων ανήκει, που ποτέ δε θ' άρχιζε άν κάποια άγνωστη παχουλή κυρία δεν ζητούσε κ' άπντε σύζυγον σοβάρων... αδιαπονή...).

ΦΟΡΗΤΟ ΚΑΛΟΡΙΦΕΡ

Το φορητό αυτό καλοριφέρ θερμαίνεται με ηλεκτρισμό και μπορεί εύκολα να μεταφερθεί σε οποιοδήποτε δωμάτιο έχει ανάγκη από θερμότητα. Το νέο αυτό μέσον θερμάνσεως είναι εξ' ίσου εύχρηστο με την ηλεκτρική θερμάστρα και παράγει μια πολύ πιο εύχρηστη θερμότητα.

Ο ΒΕΖΟΥΒΙΟΣ ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ

«Υστερα από τέσσερα χρόνια ηρεμίας, ο Βεζούβιος παρουσίασε και πάλι επικίνδυνη δραστηριότητα. Στη φωτογραφία φαίνεται καθαρά πόσο μακριά έφτασε η λάβα που βγήκε απ' τον κρατήρα του κατά τις τελευταίες του εκρήξεις. Το 1944 η δράση του Βεζούβιου είχε αναγκάσει πολλούς κατοίκους των γειτονικών χωριών να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους. Στην εκκένωση εκείνη η ΡΑΦ είχε βοηθήσει σημαντικά τους δυστυχείς πρόσφυγες.

ΙΑΠΩΝΕΣ ΑΤΣΙΓΓΑΝΟΙ

«Όπως όλες οι χώρες του κόσμου, έχει και η Ιαπωνία τους ταγγάνους της. Είναι φυσικά Ιάπωνες και άσχετοι με 30.000 οικογένειες που συμπεριλαμβάνουν εκατό χιλιάδες άτομα. Το χαρακτηριστικό των ταγγάνων της Ιαπωνίας είναι ότι ζουν πάνω στο νερό, έγκαστημένοι σε ξύλινα πλοία, που μοιάζουν με τις δικές μας τις μαζίνες.

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Πρωταρχικό

Από το πρωί στις έξη, ως τις δώδεκα τη νύχτα, για μια μέρα 'Ελληνα μου, τα φαρμάκια όλα εημερώνει, επί τέλους και για σένανε μια μέρα, που δεν πρέπει να σε σκιάξη οποιαδήποτε φοβερά!

Είναι ή μέρα που σου δίνει τη χαρούμενη τη νότα τις ευχάριστες εκπλήξεις, γέλιο, κέφι και χαρά, γιατί σου επιφυλάσσει τέτοιου είδους γεγονότα, που τ' άκουσ, όλα τριγύρω, και τα βλέπεις άνηθρά!

Τέτοια μέρα, πρώτα-πρώτα, έτοιμάζονται με φούνα δοθούν στους υπαλλήλους τα καστούμια τα και θα σπύση, ο καθένας, το καστούμι του να γιατί απ' το πολύ του πάχος το παληό του θα (κλατάρη!)

Του φωτός ή 'Εταιρεία και των τράμ όμολογει πως ή αύξηση των ναύλων ήταν πράγματι... σφαγή και γι' αυτό αποφασίζει τις γραμμές της να πυκνώσει (κνώση) και για μια τετραμηνία... «έλευθερας» να μας δώσει.

Καθαρίζονται ταχέως και με πλήρη έπιτυχία τα καρότσια κι' οι παράγκες έξω από τη Δημαρχία προκειμένου να χτιστεί νέο θέατρο του Δήμου κι' επί βάσει τέτοιου πλάνου, που όταν θα τερματιστή, θάνα σκάλες πάρα πάνω, απ' τη... «Σκάλα του Μιλάου»!

Κεντρικά κρεπωλεια και γειτονικά έν γένει, το καταψυγμένο κρέας το πέτανε στη γωνιά κι' ο φτωχότερος πολίτης στα χασάπικα πηγαίνει και φωνίζει μουσκαράκια και του γάλακτος άρνια. Παίρνει κρέας της ημέρας κι' όχι... ταπετσαρισμένο, που τον έκανε να στέκη δυο - τρεις ώρες στη γραμμή κι' ήταν υπαχρεωμένος, αν και... «καταψυγμένο», να το παίρνη απ' τον χασάπη με παράκληση... («θερμή»!)

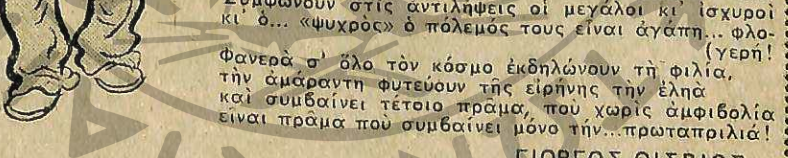
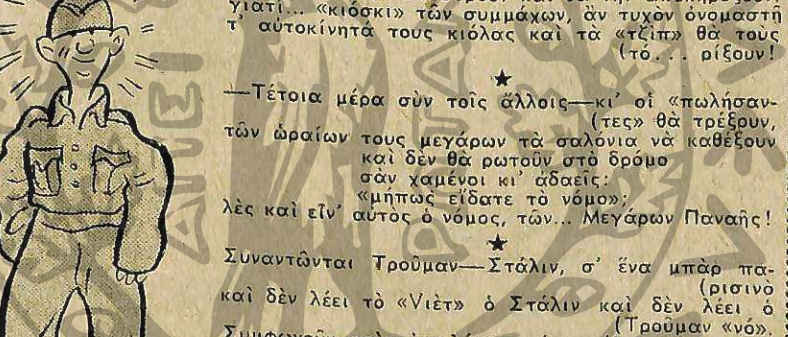
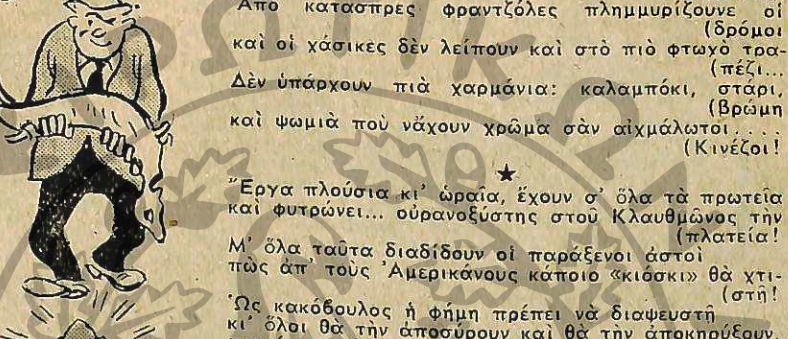
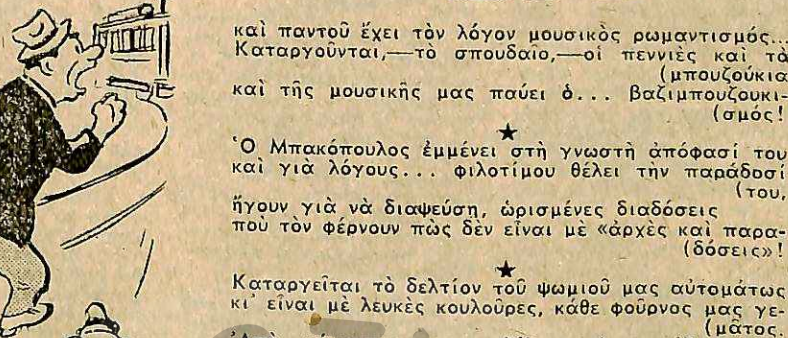
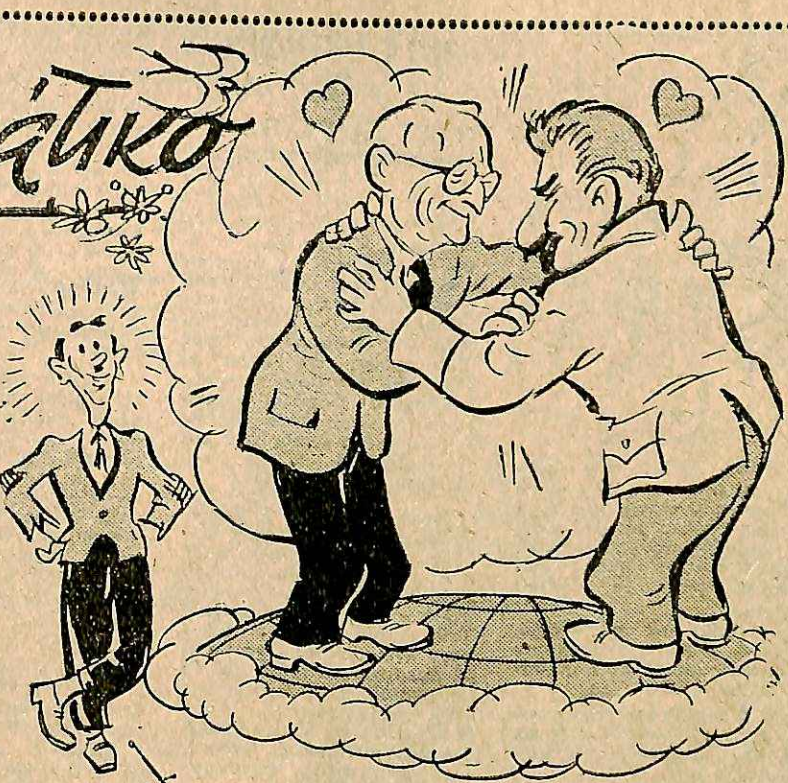
Καταφθάνουν απ' τα ξένα κανακάρηδες πολλοί να φορέσουν, προθύμως, του φαντάρου τη στολή κι' υποδέχεται ο κόσμος με χιλιάδες ιαχών, τα περίφημα εκείνα τά... «παιδιά των μαχών»!

Τα μεγάλα σινεμά μας, έχουν όλα τους «πρεμιέρες» με ταινίες ντόπιες μόνον και μ' ενχώριους άστρες... Κι' είναι τέτοια «φίλμ» σου λένε κι' έχουν μέσα τέτοιους «όσκαρ»... («Οσκαρ»!)

Τέχνη, «τράκ», ζωντανία, πλούτος, ήχος, άσφαος, λαμπρός και σκηνές που συνεπαίρνουν και τους πιο άσυγκινητους, συνεπώς, κατόπιν τούτου, πρέπει ή «Μάγερ» και ή «Μπρος» τη γωνιά να μας αδειάσουν και να πάρουν το... (πανί τους!)

Τελειώνουν οι μελέτες για την ύδρευση, έν τελει, κι' υπολείπεται μονάχα μια τρυπίτσα στην Πεντέλη, δηλαδή μια γαλαρία, που θα φέρη μια χαρά στην άκρεστή μας λίμνη της 'Υλίκης τα νερά. Είναι βέβαιον επίσης, στην περίπτωση αυτή, πως δεν πρόκειται ή Ούλεν σοβαρά να υπερδευτή κι' ότι δεν υπάρχει φόδος, ή ταλαιπωρία... 'Υλίκη, χάριν των διευθυντών της, ν' αναγράφεται!... (λύκοι!)

Οί «μπουάτ» μας και τα κέντρα «σπάνε» όλα στη «δουλειά» κι' όλα τώρα ξαναφέρνουν την όρχηστρα την παλιά. Παίζουν πάλι Λέχαρ, Στράους, του βιολιού οι δοξαριές (ξαρίες) και της πλάκας τις ώραιες... «θεικές» άνηφοριές. Οί «κνιζέζ» αποτραβιούνται, σαν χελώνες στα καδούκια (δούκια)

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

ΟΤΙΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ Ανδρικό ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Πώς απέτυχε ένα σατανικό σχέδιο

Ένας άντρας πανύψηλος, με μία ουλή σ' όλο το πλάτος του προσώπου του, παρουσιάστηκε σε μία αμερικανική μονάδα, κοντά στο Σάλτσμπουργκ της Αυστρίας, στις 17 Μαΐου 1945.

— «Θρβα να παραδοθώ, δήλωσε. Είμαι ο αντισημιταγματούχος "Όττο Σκορτζέν, των "Ες-Ες».

Ο αξιωματικός της υπηρεσίας είχε βαρεθεί πια να δεχεται Γερμανούς που παραιτούντο.

— «Ο κεύ, Όττο, είπε αδιάφορα. Πάμε να σ' κλείσω στο κρατητήριο...

Αλλά ένας άλλος αξιωματικός της υπηρεσίας κατασκοπείας, που έτυχε να-νε παρών, επενέβη και είπε ψυχα στο συνάδελφό του, δείχνοντάς του ένα ρολόι που φορούσε ο Γερμανός στο χέρι του:

— Είπε το ρολόι του Μουσσολίνι. Κι' αυτός που το φορεί, είναι ο Σκορτζέν, ο επικινδυνότερος μυστικός πράκτωρ των Ναζιτών!

Πραγματικά, ο γίγας εκείνος με το σηματομένο πρόσωπο, ήταν ο άνθρωπος που είχε διευθύνει τη μεγαλύτερη επιχείρηση σαμποτάζ κατά των Αμερικανών κι' είχε σπείρει τη σύγχυση στα μετόπισθόν τους.

Ήταν ο ίδιος, στον οποίο — όπως γράψαμε προδ' αλίγου καιρού — ο Χίτλερ είχε αναθέσει να δολοφονήσει τους στρατιωτικούς και πολιτικούς αρχηγούς των Συμμάχων. Περισσότερο όμως απ' το έγκλημα αυτό που δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ, παρουσιάζει σπουδαϊότητα κι' ενδιαφέρον η δράση του Σκορτζέν στο μέταπο των Αρδεννών, που λίγο έλειψε να αλλάξει την εξέλιξη του πολέμου.

Την εποχή εκείνη, ο Χίτλερ είχε αποφασίσει να καταβάλει μία ύστατη κι' απελπισμένη προσπάθεια. Την ανέθεσε στο Σκορτζέν και τούδωσε μυστικά τις οδηγίες του, στις 22 Οκτωβρίου 1944.

Ο Σκορτζέν θα διάλεγε 2.000 άνδρες, άφοβους και τελείους κατόχους της αγγλικής γλώσσας. Όλοι αυτοί θα φορούσαν στολές Αμερικανών αιχμαλώτων ή νεκρών και θα εισχωρούσαν πίσω απ' τις αμερικανικές γραμμές. Θα κατελάμβαναν αβαντιστατικά τις γέφυρες του ποταμού Μέλ, απ' όπου θα περνούσαν κατόπιν οι γερμανικές θωρακισμένες μεραρχίες, για να μισο-

κυκλώσουν τις συμμαχικές δυνάμεις, ν' αρπάξουν τα έφοδια τους και να φτάσουν στο καλλίτερο λιμάνι τους, στην Αμβέρσα. Μ' αυτό τον αβαντισμό, ο Χίτλερ ήλπιζε να παραλύσει τους Συμμάχους, ως ότου οι Γερμανοί φτιάσουν αρκετές ιπτάμενες βόμβες, πυραυλοκίνητα αεροπλάνα και τηλεοπτικά υποβρυχία, για να κερδίσουν τελικά τον πόλεμο.

Πραγματικά, ο Σκορτζέν, συγκεντρώνοντας τους άνδρες του, τους εξάσκησε στα αμερικανικά όπλα, στις συνθήκες και στην όμιλία των Αμερικανών. Τους έμαθε π, χ, ν' ανοίγουν ένα πακέτο, ταϊγάρα με αμερικανικό τρόπο και να μη χτυπούν τις φτέρνες τους όταν χαιρετούσαν... Τους έφωδίασε με αμερικανικά χαρτιά ταυτότητας, χρήματα, γράμματα, φωτογραφίες.

Από μία διαταγή όμως πούπεσε στα χέρια της αμερικανικής κατασκοπείας, οι αξιωματικοί της μυστικής υπηρεσίας έπρόκειτο να συμβή. Ένα αναζητούσαν λεπτομερέστερα στοιχεία, εκδηλώθηκε στις 16 Δεκεμβρίου η μεγάλη γερμανική αντιπερίσσει των Αρδεννών, από 29 μεραρχίες, με τάνκς και πυροβολικό.

Οι «Αμερικανοί» του Σκορτζέν κυκλοφορούσαν στις αμερικανικές γραμμές, με αιχμαλωτισμένα αμερικανικά τζιπ, έπαιθιαν τους δρόμους, τις αποθήκες και τους άλλους στρατηγικούς στόχους και κατατόπιζαν με συμφωνημένα σήματα το γερμανικό πυροβολικό. Έκοβαν τηλεφωνικά σύρματα, έφραζαν τους δρόμους με κορμούς δέντρων, ανακάτευαν τις πινακίδες της τροχαίας κινήσεως για να φέρουν σύγχυση στις μετακινήσεις. Αφαιρούσαν τις επιγραφές από ναρκοπέδια, για να πέσουν μέσα σ' αυτά τα αμερικανικά αυτοκίνητα. Ένας απ' αυτούς μάλιστα έγκραταστάθηκε σ' ένα σταυροδρόμι, ντυμένος με σπολή στρατιωτικής αστυνομίας, κι' έστειλε ένα ολοκληρω αμερικανικό σύνταγμα μακριά απ' τον προορισμό του.

Στις 18 Δεκεμβρίου, μία στρατιωτική αστυνομική περίπολος σταμάτησε ένα τζιπ με τρεις Αμερικανούς, που άγνοούσαν το σύνθημα. Τα χαρτιά τους φαίνονταν εν τάξει, είχαν όμως τρούπους κάπως ύπουτους... Υπερβολικά ευγενικούς! Ένας Γερμανός αντιχιτλερικός δικαστής, δραπέτης του Νταχάου, ανέλαβε να τους ανακρίνη. Τους φιλοτίμησε, λέγοντάς τους πως ήταν ντροπή τους να φορούν άλλη στολή απ' τη γερμανική, και με το τέχνασμα αυτό

τους έκαμε να δηλολογήσουν την αλήθεια.

Απ' τη στιγμή εκείνη, άρχισε ένα λυσσοσμένο κυνήγι των κατασκοπών. Οι αστυνομικοί κι' οι άνδρες της αντικατασκοπείας σταματούσαν κάθε ύποπτο, τον ρωτούσαν για πράγματα που μπορούσε να τα ξέρη μόνον ένας γνήσιος Αμερικανός, τον έβαζαν να προφέρει δύσκολες λέξεις! Έτσι ανακάλυψαν αρκετούς μεταμφιεσμένους Γερμανούς.

Σε μία περίπτωση, είχαν να κάνουν με δυό ύπολογαγούς, που φαίνονταν απολύτως εν τάξει. Οι αξιωματικοί αυτοί διηγήθηκαν, μεταξύ των άλλων, ότι είχαν εκπαιδευθεί στο στρατόπεδο Χούντ. Φαινομενικά ικανοποιημένοι, ο αστυνομικός τους ρώτησε αδιάφορα:

— Αλήθεια, έχετε πάει στο Τέξας;

— Όχι, ποτέ, απάντησε ο ένας απ' τους Γερμανούς.

— Ψηλά τα χέρια! φώναξε ο αστυνομικός. Τό Χούντ βρίσκεται στο Τέξας!...

Αλλάτε πάλι, όταν ένας ψευτολογαγός άρνειτο να μιλήσει, οι Αμερικανοί τον παρέδωσαν σ' ένα Ρώσο «κομισάριο» — που ήταν στην πραγματικότητα Αμερικανός μεταμφιεσμένος! Κι' έπειδή οι Γερμανοί έτρεμαν τους Ρώσους, ο «λογαγός» άμολόγησε άμέσως ότι ήξερε...

Είπε δηλαδή ότι ο Σκορτζέν κι' οι άνδρες του, χρησιμοποιώντας αιχμαλωτισμένα αμερικανικά τάνκς, θα υποκρίνονταν πως ήταν μονάδα αμερικανική που υποχωρούσε, κι' έτσι θα κατελάμβαναν τις γέφυρες του Μέλ. Είπε ακόμη ότι ο Σκορτζέν σκόπευε να απαγάγη ή να δολοφονήσει τον στρατηγό Αϊξενχάουερ.

Αμέσως οι Αμερικανοί έλαβαν τα μέτρα τους. Θέλοντας και μη, ο Αϊξενχάουερ έμεινε επί 10 μέρες φυλακισμένος μέσα στο στρατηγείο του. Έξ' άλλου, όταν τα τάνκς του Σκορτζέν έφτασαν στον προορισμό τους, βρήκαν να τα περιμένει, έτοιμο, το αμερικανικό πυροβολικό, κι' οι δίδες του τα κατάστρεφαν.

Όσοι Γερμανοί πιάσθηκαν ζωντανοί, δικάσθηκαν ως κατασκοπείς και σαμποτέρ, καταδικάσθηκαν και τουφεκίσθηκαν. Ο Σκορτζέν όμως είχε ξεφύγει.

Συνέχισε για λίγο καιρό τα σαμποτάζ στα μετόπισθεν των Αμερικανών, κι' έπειτα παρέδόθη. Το περίεργο είναι ότι το αμερικανικό στρατοδικείο τον άθωωσε. Έπρόκειτο κατόπιν να περάσει από γερμανικό δικαστήριο άποναζιστικοποίησης, αλλά πριν γίνη η δίκη του δραπέτευσε μυστηριωδώς απ' το κελλί του.

Πού βρίσκεται και τί μαγειρεύει τώρα αυτός που χαρακτηρίστηκε απ' τον έπίτροπο του στρατοδικείου ως «ο πιο επικίνδυνος άνθρωπος της Ευρώπης»; Καμείς δεν το ξέρει...

ΠΑΡΑΞΕΝΑ Ψυχικά φαινόμενα

Η γρηξ που είδε την κηδεία της

Οι ψυχικές έρευνες και σά συμπεράσματα τους έχουν αποτελέσει σήμερα μία πραγματική έπιστήμη, την «παραψυχολογία», που διδάσκει στα αμερικανικά πανεπιστήμια. Ένας απ' τους ειδικούς λοιπόν που έχουν αναλάβει αυτό το μάθημα, ο καθηγητής Ριν του Πανεπιστημίου του Ντιούκ, δημοσίευσε πρόσφτως σ' ένα αμερικανικό περιοδικό μίαν ενδιαφέρουσα μελέτη, γεμάτη από άφηγησεις παράξενων περιστατικών, που θα έθεωρούντο άλλοτε υπερφυσικά.

«Τα πειράματα που κάναμε στα εργαστήριά μας επί 17 χρόνια — αρχίζει ο καθηγητής — με τη συνεργασία έθελοντών που μας προσέφεραν το ψυχικό υλικό τους, μας έπεισαν ότι η μεταδίδας των σκέψεων, δίχως τη βοήθεια των αισθήσεων, είναι γεγονός αναμφισβήτητο. Τώρα έρευνούμε άλλες ψυχικές δυνάμεις, που η θετική έπιστήμη τις χαρακτηρίζει άλλοτε ως δεισιδαιμονικές.

«Ας διαλέξουμε όμως μερικές απ' τις περιεργότερες άφηγησεις του — που έχουν υποβληθή προηγουμένως σε αυστηρό έπιστημονικό έλεγχο.

Μία νέα γυναίκα όνειρεύτηκε ότι ο άδελφός της, κρατώντας ένα τηλεγράφημα στο χέρι, στεκόταν στην πλώρα ενός πλοίου που βούλιαζε. Γύρω του, θρηνούσαν αρκετοί συγγενείς. Το όνομα του πλοίου διακρινόταν καθαρά: «Αντερσον».

Σε λίγες μέρες λοιπόν, έλαβε ένα τηλεγράφημα, που την ειδοποιούσε ότι ο άδελφός της είχε πνιγί κατά τον τροπικισμό του δεξαμενοπλοίου «Ρεπουμπλικ». Κατόπιν, πληροφορήθηκε ότι ο πλοίαρχος αυτού του πλοίου λεγόταν Αντερσον.

Ένας νέος, στο Τέξας, καθώς γδυνόταν ένα βράδυ για να πέση στο κρεβάτι του, είδε να μπαίνει στην κρεββατοκάμαρά του ο πατέρας του, φορώντας μία λαβωμένη «φόρμα» και με μελαγχολική έκφραση στο πρόσωπό του.

— Πατέρα! Έσύ εδώ!... του φώναξε, και του άπλωσε το χέρι του.

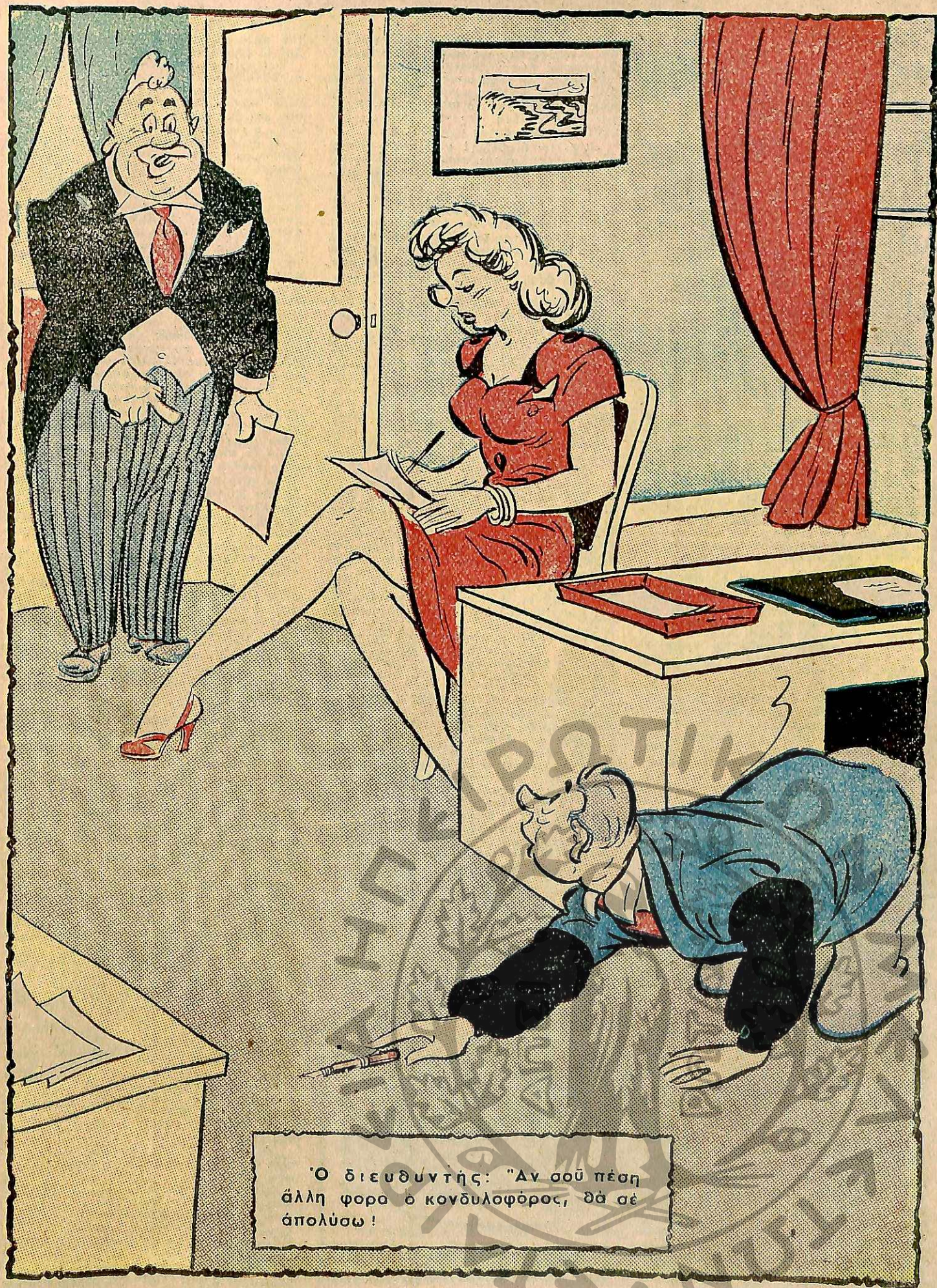
Ο πατέρας τούσφιξε το χέρι... κι' έπειτα χάθηκε απ' τα μάτια του. Την ίδια στιγμή, χτύπησε το κουδούνι της πόρτας. Ο νέος έτρεξε ν' ανοίξει. Τούφεραν ένα τηλεγράφημα, που του ανήγγελλε ότι ο πατέρας του είχε πεθάνει στην Καλιφορνία, στο γκαράζ όπου εργαζόταν.

Στο Τέξας και πάλι, ένας τραπέζιτης ξεφύλλιζε ένα βράδυ ένα μυθιστόρημα και σταμάτησε σ' ένα κεφάλαιο. Το είχε ξαναδιαβάσει κι' άλλοτε (περιέγραφε το θάνατο ενός γέρου), αλλά δεν είχε συγκινηθή ιδιαίτερος. Τώρα όμως τα μάτια του γέμισαν δάκρυα... Συγχρόνως θυμήθηκε ότι είχε ξανακλάψει μόνον άλλη μία φορά: όταν πέθανε η μητέρα του, στα ξένα.

«Για να κλαίω και τώρα — σκέφθηκε — πρέπει να πέθανε ο πατέρας μου!» Και πραγματικά, την άλλη μέρα, ένα τηλεγράφημα τον πληροφορήσε ότι ο πατέρας του είχε ξεψυχήσει, την ώρα που αυτός διάβαζε το βιβλίο...

Η περιεργότερη όμως απ' όλες είναι η περίπτωση μίας γρηξ, που, πριν ξεψυχήσει, περιέγραψε λεπτομερώς εμπρός σε έξη μάρτυρες τις σκηνές της κηδείας της! Είπε π.χ. πως θα ακολουθούσε την κηδεία ένας μαύρος σκύλος, που θα ένοχλούσε τον κόσμο. Μίλησε για ένα μισοχτισμένο σπιτί, γειτονικό με το νεκροταφείο. Και φώναξε ακόμη: «Ντροπή να γελάτε, σε τέτοια στιγμή!».

Όλες λοιπόν αυτές οι λεπτομέρειες επαλήθευσαν στην κηδεία της. Την ώρα δέ που κατέβαζαν το φέρετρό της στον τάφο, ένας εργάτης της γειτονικής οικοδομής έβαλε τα γέλια!...

Ο διευθυντής: «Αν σου πέση άλλη φορά ο κονδυλοφόρος, θα σε άπολύσω!

Εάν μὰς ἀκολουθεῖν βαδίζοντας στὴν ἕ-
κρη τῆς ὁδοῦ.

Εἶσαι κι' ἐγὼ.

Ἐκίνησαν χωρὶς νὰ τοὺς συμβῇ πλεον
καὶ ἀπρόσπο. Ταξίδευσαν ἀρκετὴ ὥρα,
διὰ τὸ ἕνα μέρος τῆς ὁδοῦ εἶδαν νὰ ὑ-
φάσεται μιὰ στήλη καπνοῦ.

— Ποιοὶ δὲν βρίσκονται ἐκεῖ πέρα; εἴ-
πε ὁ Βουαρζέ.

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε ἀμέσως, ἀποκρί-
θηκε ὁ Κομάχης, κι' ἐστρεψε τὴ δάρκα
πρὸς τὴν ὁδὸν.

Ὅταν πλησίασαν ἀρκετὰ, εἶδαν κάτω
ὑπὸ ἕνα δέντρο τὸν γνωστὸ μας Ἀγγλο
ἐκκεντρικὸ καὶ τὸν Ἀμερικανὸ κυνηγό,
ποὺ εἶχε ἀναλάβει νὰ τὸν προφυλάξῃ ἀπὸ
τοὺς κινδύνους.

Ὁ Κομάχης γινώριζε τὸν Ἀγγλο καὶ
τὸν συντροφό του. Βγήκαν ἀμέσως ἔξω,
συστήθηκαν ὅλοι καὶ ρώτησαν ἂν εἶχαν
ὁρῶν ἐκεῖ γύρω Ἴνδοι.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Ἀμερικανὸς κυνη-
γός, εἶδαμε σήμερα ἕνα ὑποπτό ὑποκεί-
μενο, μέσα σὲ μιὰ βάρκα, νὰ τραβᾷ μαζί
μ' ὅσους Ἴνδους πρὸς τὴ Λίμνη τῶν
Βουρζέ.

— Καὶ πῶς ἦταν τὸ ὑποκείμενο αὐτό;
ρώτησε ὁ Κομάχης.

Ὁ Ἀμερικανὸς τοὺς περιέγραψε τὰ
χαρακτηριστικά του.

— Εἶνε ὁ γυιὸς τοῦ Ἑλ Μεστίτσο! φώ-
ναξαν ὁ Βουαρζέ κι' ὁ Διάξ μ' ἕνα στόμα.

— Ναί, αὐτὸς ἦταν, εἶπε ὁ Φλογερὴ
Ἀκτίδα. Θὰ πηγαίνω νὰ συναντήσῃ τὸν
πατέρα του γιὰ νὰ βάλουν σ' ἐνέργεια τὰ
συνέδιά τους. Ἀς μὴ χάνουμε λοιπὸν και-
ρὸ Ἀς βιάσαστε...

★
Ἐνῶ ὁ Βουαρζέ, ὁ Πέπες, ὁ Γουαῦφερ,
ὁ Πέτρος Διάξ κι' ὁ Φλογερὴ Ἀκτίδα με-
τὰ τοὺς Ἴνδους πολέμιους ἐβάδιζαν πρὸς
τὴ Λίμνη τῶν Βουρζέ, ὁ Ἑλ Μεστίτσο
με τὸ γυιό του καὶ δέκα Ἴνδους Ἀπάχ-
δες εἶχαν φτάσει κιόλας ἐκεῖ, ἀποφασί-
σμενοὶ νὰ ἐκτελέσουν τὸ ἐγκληματικὸ σχέ-
διό τους, χωρὶς ἀργοπορία.

Ὁ Ἑλ Μεστίτσο δὲν ἦταν καὶ τόσο σύμ-
φωνος μετὰ τὴν τρομερὴ ἀπόφασί του γυιό
του ν' ἀρπάξῃ τὴ δόνα Ροζαρίτα.

Ὁ γερο-μιγάς φοβόταν ὅτι ἡ ἀπαγωγὴ
αὐτὴ θὰ ξεσηκώσῃ ἐναντίον τους ὅλους
τοὺς λευκοὺς καὶ τοὺς Ἑρυθροδέσμιους με-
τὰ τοὺς ὁποίους τοὺς χόριζε ἀποπνέον μίσος,
ὅπως ἦσαν π. χ. οἱ Κομάχης.

Μὰ τί μπορούσε νὰ κάνῃ ὁ γρηγορὸς πε-
ριτῆς; Ἦξερε καλὰ πῶς ἂν τοιμοῦσε νὰ
ἐμποδίσῃ τὸ γυιό του, ἐκείνος θὰ λυσσοῦ-
σε ἀπὸ ὀργὴ καὶ θὰ τὸν σκοτώνει.

Ὡστόσο, ὅταν ἔφθασαν στὴ Λίμνη τῶν
Βουρζέ, μεταμφιεσμένοι σὲ κυνηγούς
τῆς ζούγκλας, ὁ Ἑλ Μεστίτσο εἶπε στὸ
γυιό του:

— Εἶσαι λοιπὸν ἀποφασισμένος ν' ἀρ-
πάξῃς τὴ λευκὴ κόρη;

Ὁ γυιὸς μου τοῦριξε ἕνα ἄγριο βλέμ-
μα καὶ μούγκισε μὲ πείσμα.

— Γιατί ρωτᾷς, γέρικο τσακάλι; Δὲν
ἔχεις τὸ σχέδιό μου; Μήπως τὸ ξεχάσας;
Τόσο κλοῦβισαν τὸ γέρικο μυαλό σου;

— Τὸ μυαλό μου βρίσκεται σὲ καλὴ κα-
τάστασι, ἀπάντησε ὁ γέρος.

— Τότε γιατί μὲ ρωτᾷς γιὰ πράγματα
ποὺ ξέρεις;

— Γιατί σκέπτομαι τὶς συνέπειες τῆς
πράξεώς μας...

— Τί θες νὰ πῇ;

— Θέλω νὰ πῶ πῶς ἡ «δουλειά» ποὺ
πᾶς νὰ κάνῃς, θ' αὐξήσῃ τοὺς ἐχθρούς
μας. Θὰ μὰς περιζήσουν ἀπὸ παντοῦ ἁ-
σπασμοὶ ἀντίπαλοι. Ὁ δὸν Αὐγουστίνου εἰ-
νε πᾶμπλουτος καὶ θὰ ξεσηκώσῃ ἐναντίον
μας ὁλόκληρο στρατό.

Τὰ μάτια τοῦ νέου ἀστράψαν.

— Φοβάσαι, γέρικο ἀρκουδά, μούγ-
κρισε.

— Ὁ Ἑλ Μεστίτσο δὲν φοβάται.

— Τότε γιατί διστάζεις;

— Γιατί δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ μὰς
σκοτώσουν σὺν σκίλους γιὰ μιὰ γυναῖκα;

Ὁ νέος μιγάς ἐσφίξε στὴ φούχτα τοῦ
τῆ λαβῆ τοῦ μαχαιρίου του...

— Εἶσαι δειλός, γερο-ληστή! οὐρλια-
ξε. Μὴν ξαναμιλήσῃς πιά, γιατί σοὺ κό-
βω τὸ λαιμό. Τὴ νέα ποὺ θέλω ν' ἀρπάξω
τὴν ἀγαπῶ. Θὰ τὴν κάνω δική μου κι' ἂν
ἀκούα δὲν τὸ θέλῃς κι' αὐτὸς ὁ Θεός.

Ὁ Ἑλ Μεστίτσο ἐσκυψε τὸ κεφάλι του,
χωρὶς νὰ μιλήσῃ. Καὶ μόνον ὅταν πέρα-
σαν κάμποσα λεπτά, εἶπε στὸ γυιό του:

— Κι' ἂν τὸ Μαῦρο Πουλί δὲν μὰς βοη-
θήσῃ, τί θὰ γίνῃ;

— Γιατί δὲν θὰ μὰς βοηθήσῃ; ρώτησε
ὁ γυιὸς του.

— Γιατί θὰ εἶνε θυμωμένος μαζί μας,
γιὰ τοὺς πολέμιους ποὺ τοὺ σκοτώσαν
ἐξ αἰτίας μας οἱ τρεῖς κυνηγοί...

— Πιάσαμε τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς αἰχμά-
λωτο καὶ θὰ τοῦ τὸν παραδώσουμε.

— Τὸ νεώτερο. Ἐνῶ τὸ Μαῦρο Πουλί
τοὺς ἤθελε καὶ τοὺς τρεῖς.

— Γιατὴ τὴν ὥρα ἂς ἀρκεσθῇ σ' αὐτόν.

Ἀς τὸν σφάζῃ, ἂς τὸν κομματιάσῃ, ἂς
τὸν ψήσῃ ζωντανό, γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ
μανία του. Κι' ἐπειτα...

— Τί θες νὰ πῇ;

— Δὲν πρόκειται νὰ ζητήσουμε τὴ βοή-
θεια τοῦ Μαῦρου Πουλιού. Θὰ κάνουμε τὴ
δουλειά μας μόνοι μας.

— Μόνοι;

— Γιατί ὄχι; Νὰ δῇς πῶς θὰ πετύχο-
με.

Ὁ Ἑλ Μεστίτσο θέλησε νὰ πῇ κάτι, μὰ
συγκρατήθηκε. Τὶ ὠφελοῦσαν τὰ λόγια; Ἀν
τολμοῦσε νὰ συμβουλέψῃ τὸ γυιό του θὰ
ἐρχόντουσαν στὰ χέρια καὶ θὰ αἱματοκυ-
λιόντουσαν. Ἀς βαδίζαν λοιπὸν τὰ πράγ-
ματα ὅπως ἤθελε ὁ Θεός ἢ μάλλον ὁ Διά-
βολος!

Οἱ δύο μιγάδες ἀκολουθοῦμενοι ἀπὸ
τοὺς Ἀπάχδες εἶχαν πλησιάσει στὴ Λί-
μνη τῶν Βουρζέ καὶ χωρὶς ἀνάμεσα
στοὺς πυκνοὺς θάμνους τοῦ δάσους κατα-
σκόπευαν τὸν δὸν Αὐγουστίνου καὶ τοὺς
ἀνθρώπους του. Σφαιρικά εἶδαν τὸν δὸν Αὐ-
γουστίνου νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴ σκηνή του μαζί
με τὸν δὸν Τραγαδούρο καὶ τὴ δόνα Ρο-
ζαρίτα καὶ νὰ λη κατ' ἑνὸς ὑπὸ τὴν ὀμί-
α.

Ὁ ὑπὸ τὴν ὀμίαν ὑποκλίθηκε κι' ἀμέσως ἔ-
τρεξε κι' ἔφερε τὰ ἄλογα τοῦ κυρίου του.

Ὁ δὸν Αὐγουστίνου, ὁ δὸν Τραγαδούρο
καὶ ἡ Ροζαρίτα καβάλλησαν καὶ τράβηξαν
πρὸς τὸ δάσος, ἀκολουθοῦμενοι ἀπὸ τρεῖς
ὑπὸ τὴν ὀμίαν.

— Ἐρχονται πρὸς τὸ μέρος μας, εἶπε
ὁ γυιὸς τοῦ Ἑλ Μεστίτσο. Ἐχετε τὸ νοῦ
σας. Οἱ Ἴνδοι πρέπει νὰ κρυφθοῦν στὰ
χαμόκλαδα.

Ἐγὼ κι' ἐσύ, γερο, θὰ πλη-
σιάζουμε καὶ θὰ τοὺς ρωτήσουμε ὅλην γιὰ
τὸ δρόμο. Ἐνῶ θὰ εἶνε ἀπασχολημένοι μα-
ζί μας, θὰ σκοτώσουμε τοὺς ὑπὸ τὴν ὀμίαν
μας καὶ θὰ αἰχμαλωτίσουμε
τοὺς ἄλλους.

Ὁ Ἑλ Μεστίτσο δὲν ἔφερε τὴν παραμι-
κρὴ ἀντίρρηση.

Περίμεναν κρυμμένοι στὰ χόρτα, κι' ὁ
τὸν δὸν Αὐγουστίνου κι' ἡ συνοδεία του
πλησίασαν, βγήκαν μπροστὰ τοὺς καὶ τοὺς

ῥώτησαν ἂν βρίσκονταν στὴ Λίμνη τῶν
Βουρζέ.

— Ναί, βρίσκεσθε ἀκριβῶς μπρὸς στὴ
λίμνη, τοὺς εἶπε ἕνας ὑπὸ τὴν ὀμίαν.

— Εἶνε αὐτὴ, ἐκεῖ μπρὸς; ρώτησε ὁ
γυιὸς τοῦ Ἑλ Μεστίτσο.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ ὑπὸ τὴν ὀμίαν. Θὰ πᾶ-
ρετε αὐτὸ τὸ μονοπάτι...

Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὴ φρά-
σι του. Ὁ γυιὸς τοῦ Ἑλ Μεστίτσο τράβη-
ξε τὸ μαχαίρι του καὶ τὸ βύθισε στὸ στή-
θος του.

Τὴν ἴδια στιγμή ὤρμησε ἐναντίον τοῦ
δευτέρου ὑπὸ τὴν ὀμίαν ὁ Ἑλ Μεστίτσο, πήδησε
ἀπάνω του σὺν πάνθηρας καὶ βύθισε τὸ
μαχαίρι τοῦ ἀνάμεσα στοὺς ὡμούς του.

Ὁλ' αὐτὰ ἐγιναν μὲ τόση ταχύτητα,
ὥστε οὔτε ὁ δὸν Αὐγουστίνου, οὔτε ὁ δὸν
Τραγαδούρο, οὔτε ὁ τρίτος ὑπὸ τὴν ὀμίαν
πρόφτασαν ν' ἀμυνθοῦν.

Ταχύς σὺν ἀστραπῇ ὁ γυιὸς τοῦ Ἑλ
Μεστίτσο πήδησε ἐναντίον τοῦ τρίτου ὑπὸ
τὴν ὀμίαν καὶ τὸν σκοτώσε κι' αὐτὸν μὲ μιὰ
μαχαίριά στὴν κοιλία.

Τὴν ἴδια στιγμή ἕνα σφύριγμα ἀντήχη-
σε κι' οἱ δέκα Ἀπάχδες πετάχθηκαν σὺν
δαίμονες ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς θάμνους. Ὁρ-
μήσαν ἐναντίον τοῦ δὸν Αὐγουστίνου καὶ
τοῦ δὸν Τραγαδούρου, τοὺς ἐρρίξαν κάτω
ἀπ' τ' ἄλογά τους, τοὺς δέσανε καὶ τοὺς
φιμώσανε.

Ἡ ὥραία Ροζαρίτα εἶχε σατίσει μπρὸς
στὴν ἐμφανὴ αὐτὴ ἐπίθεσι. Θέλησε νὰ
ζητήσῃ βοήθεια, μὰ ὁ γυιὸς τοῦ Ἑλ Με-
στίτσο τὴν ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά του, ἐ-
τοίμος νὰ τὴν φιμώσῃ.

Βλέποντας τὸ διαβολικὸ αὐτὸ ληστή ἡ
ὥραία κόρη, ἀισθάνθηκε τὴ δύναμει τῆς
νὰ τὴν ἐγκαταλείπουν. Πρὶν ὥστόσο λιπο-
θυμῆσθαι, πρόφτασε νὰ βγάλῃ μιὰ κραυγὴ
φρίκης καὶ τρόμου.

Στὴν κραυγὴ τῆς αὐτὴ μιὰ ἄλλη κραυ-
γὴ ἀπάντησε ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ζούγκλας.
Μιὰ ἀνδρική κραυγὴ. Ἡ ὥραία Ροζαρίτα
ἂν καὶ μισολιπόθυμη, ἀνεγνώρισε τὴ φωνὴ
αὐτὴ.

Ἡ καρδιά τῆς χτύπησε δυνατὰ...

Θέλησε νὰ ξαναφωνάξῃ, νὰ ζητήσῃ βοή-
θεια, νὰ φωνάξῃ ἕνα ὄνομα ἀγαπητό, μὰ
δὲν μπόρεσε.

Οἱ αἰσθήσεις τῆς τὴν ἐγκατέλειψαν κι'
ἀπόμεινε ἀνίσθητη στὰ χέρια τοῦ ληστοῦ.

Ὁ δὸν Αὐγουστίνου ἂν καὶ δεμένος γε-
ρά, δὲν ἔπαυε οὔτε στιγμή νὰ πρὸςπαθῇ
νὰ σπᾶσῃ τὰ δεσμά του. Ἀπειλοῦσε κι'
ἐβρίζε τοὺς πειρατὰς τῆς ἐρήμου, μ' ὅλο
τὸ φέμωτο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

— Εἶπα, ἀγαπητή μου, παντρεύτηκα... κι' ἔδωσα τὸ γαῖθαρό μου!...

(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου, παντρεύτηκα... κι' ἔδωσα τὸ γαῖθαρό μου!...

(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου, παντρεύτηκα... κι' ἔδωσα τὸ γαῖθαρό μου!...

(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου, παντρεύτηκα... κι' ἔδωσα τὸ γαῖθαρό μου!...

(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου, παντρεύτηκα... κι' ἔδωσα τὸ γαῖθαρό μου!...

(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου, παντρεύτηκα... κι' ἔδωσα τὸ γαῖθαρό μου!...

(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου, παντρεύτηκα... κι' ἔδωσα τὸ γαῖθαρό μου!...

(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου, παντρεύτηκα... κι' ἔδωσα τὸ γαῖθαρό μου!...

(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου, παντρεύτηκα... κι' ἔδωσα τὸ γαῖθαρό μου!...

(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου, παντρεύτηκα... κι' ἔδωσα τὸ γαῖθαρό μου!...

(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου, παντρεύτηκα... κι' ἔδωσα τὸ γαῖθαρό μου!...

(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου, παντρεύτηκα... κι' ἔδωσα τὸ γαῖθαρό μου!...

(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου, παντρεύτηκα... κι' ἔδωσα τὸ γαῖθαρό μου!...

(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου, παντρεύτηκα... κι' ἔδωσα τὸ γαῖθαρό μου!...

(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου, παντρεύτηκα... κι' ἔδωσα τὸ γαῖθαρό μου!...

(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου, παντρεύτηκα... κι' ἔδωσα τὸ γαῖθαρό μου!...

(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου, παντρεύτηκα... κι' ἔδωσα τὸ γαῖθαρό μου!...

(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου, παντρεύτηκα... κι' ἔδωσα τὸ γαῖθαρό μου!...

(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου, παντρεύτηκα... κι' ἔδωσα τὸ γαῖθαρό μου!...

(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου, παντρεύτηκα... κι' ἔδωσα τὸ γαῖθαρό μου!...

(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου, παντρεύτηκα... κι' ἔδωσα τὸ γαῖθαρό μου!...

(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου, παντρεύτηκα... κι' ἔδωσα τὸ γαῖθαρό μου!...

(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου, παντρεύτηκα... κι' ἔδωσα τὸ γαῖθαρό μου!...

(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου, παντρεύτηκα... κι' ἔδωσα τὸ γαῖθαρό μου!...

(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου, παντρεύτηκα... κι' ἔδωσα τὸ γαῖθαρό μου!...

(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου, παντρεύτηκα... κι' ἔδωσα τὸ γαῖθαρό μου!...

(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου, παντρεύτηκα... κι' ἔδωσα τὸ γαῖθαρό μου!...

(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου, παντρεύτηκα... κι' ἔδωσα τὸ γαῖθαρό μου!...

(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου, παντρεύτηκα... κι' ἔδωσα τὸ γαῖθαρό μου!...

(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου, παντρεύτηκα... κι' ἔδωσα τὸ γαῖθαρό μου!...

(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου, παντρεύτηκα... κι' ἔδωσα τὸ γαῖθαρό μου!...

(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου, παντρεύτηκα... κι' ἔδωσα τὸ γαῖθαρό μου!...

(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου, παντρεύτηκα... κι' ἔδωσα τὸ γαῖθαρό μου!...

(Τοῦ Α. Θεοφίλου)

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου, παντρεύτηκα... κι' ἔδωσα τὸ γαῖθαρό μου!...

ΕΝΑ ΜΑΧΑΙΡΙ στὴν καρδιά

Ἡ Ἀννα-Μαρία Σιμάρα ἦταν μιὰ
πολύ ὡμορφὴ νέα ἀπὸ τὴν Κα-
ζέρτα, ἀλλὰ καὶ πολύ φτωχὴ. Ὁ πατέ-
ρας της ὥρενε μὲ μιὰ μικρὴ δάρκα κι'
ἡ ἴδια δούλευε σ' ἕνα μοδιστράδικο. Τὴ
μητέρα της τὴν εἶχε χάσει ἀπὸ μικρῇ.
Ἡ μορφὴς της, ἐξ ἄλλου, ἦταν στοι-
χειώδης, σχεδὸν ἀνύπαρκτη.

Ὁ Ἀγγλος ὅμως λοχαγὸς Μέρβιλ
Γουάντερ δὲν εἶδε τίποτε ἄλλο ἐκτός ἀ-
πὸ τὴν ὁμορφίαν της καὶ τὴν ευγένειαν
τῆς ψυχῆς της, ποὺ συναγωνίζονταν ἡ
μιὰ τὴν ἄλλη. Τὴν ἀγαπᾷσε παράφορα
καὶ δὲν δίστασε νὰ τὴν κάμῃ γυναῖκα
του.

Μετὰ τὸ γάμο τους, οἱ δύο νεόνυμφοι
πῆγαν στὴ Βενετία, ὅπου ἡ ζωὴ τους
ἄρχισε νὰ κυλᾷ ἡρεμῇ κι' εὐτυχισμένῃ.

Ἀλλ' ἕνα βράδυ, ὁ Ἀγγλος λοχαγὸς
δὲν γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο ὅπου ἔμενε μα-
ζί μετὰ τὴν Ἀννα-Μαρία καὶ τὸ πρῶτ,
τὸν βρῆκαν μέσα σὲ μιὰ βάρκα, μ' ἕνα
μαχαίρι στὴν καρδιά.

Ποῖος τὸν εἶχε σκοτώσει;

Ἡ ἔρευνα ποὺ ἐγίνε γύρω σ' αὐτὴ τὴν
μυστηριώδη δολοφονία ἔφερε σὲ φῶς με-
ρικὰ πολὺ περίεργα πράγματα. Ὁ Μέρ-
βιλ Γουάντερ λεγόταν στὴν πραγματικό-
τητα, Ρόμπερτ Πλάζεντ καὶ δὲν εἶχε κα-
νένα δικαίωμα νὰ παντρευτῇ τὴν Ἀννα
Μαρία. Γιατὶ ἦταν ἐγγαμὸς καὶ ἡ πρῶ-
τη του γυναῖκα ζοῦσε ἀ

“Όταν ο Έρωσ σκηνοθετεί!...”

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ο Κ. ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΕΒΔΑΛΗΣ, 55 χρονών, μεγαλοβιομήχανος.
Η ΔΙΣ ΝΤΕΝΤΗ, 24 χρονών, ιδιαίτερα δακτυλογράφος του.
Ο ΠΑΥΛΟΣ, 26 χρονών, γυιός του.—Η ΔΙΣ ΦΩΦΩ ΛΟΥΛΟΥΔΗ, άρτιστοίλα του ελαφρού θεάτρου.

ΣΚΗΝΗ 1η.

(Στο γραφείο του κ. Σεβδάλη)

ΠΑΥΛΟΣ (συνεχίζοντας συζήτηση):... Την αγαπώ τρελλά, πατέρα!... “Αν μου φέρεις αντίορρησι... δεν ξέρω κι’ εγώ τι θα κάνω. Δε μ’ αρέσουν τα μεγάλα λόγια, αλλά είμαι υποχρεωμένος να σε ειδοποιήσω. Μπορεί σε μία στιγμή ζαλάδας να σκοτωθώ.

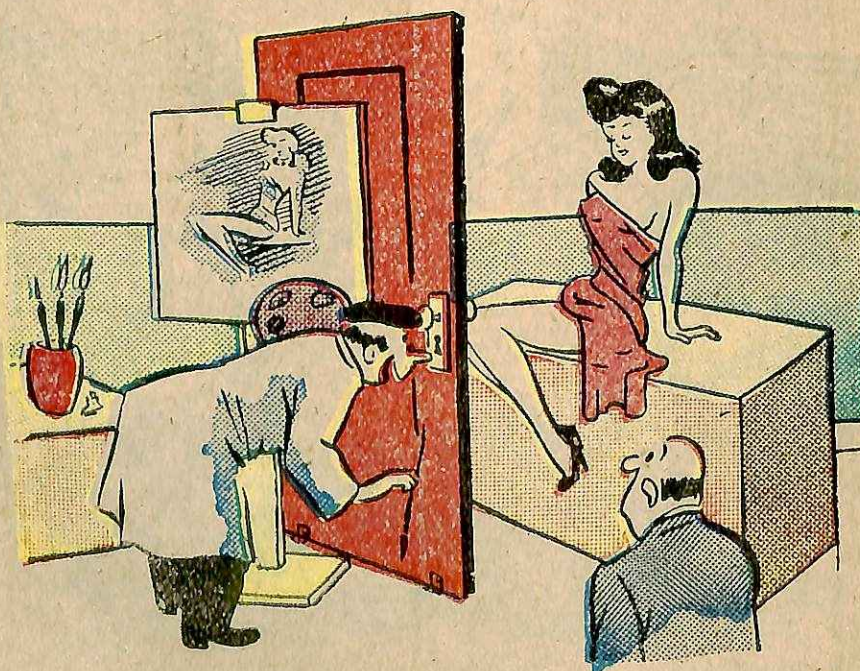
ΣΕΒΔΑΛΗΣ: Για στάσου, βρέ παιδί μου. Μην τα παίρνεις και τόσο τραγικά τα πράγματα. “Όλοι μας ήμαστε νέοι κάποτε.

ΠΑΥΛΟΣ:... Και τότε που ήσαστε νέοι, ασφαλώς δε θ’ ακούγατε τους γέροντες! “Ετσι τώρα δεν τους ακούμε κι’ εμείς. Το ξέρω, πατέρα, τι θα μου πής. Πώς πρέπει να σκεφτώ λογικά, πώς ο έρωτας περνάει, πώς θα την ξεχάσω...

ΣΕΒΔΑΛΗΣ: Μά μην τρέχεις, βρέ παιδί μου. Μην βιάζεσαι. Πρώτα - πρώτα, ποια είναι;

ΠΑΥΛΟΣ (κάπως δειλά): Μιά... μία καλλιτέχνις.

ΣΕΒΔΑΛΗΣ: Καλλιτέχνις; Ζωγράφος;

“Ο ζωγράφος: “Ετσι κάνω τη δουλειά μου με περισσότερη ευχαρίστησι!...”

ΠΑΥΛΟΣ: Ντε!
ΣΕΒΔΑΛΗΣ: Πανίστα;
ΠΑΥΛΟΣ: Ντε!
ΣΕΒΔΑΛΗΣ: Τότε;
ΠΑΥΛΟΣ: Καλλιτέχνις του θεάτρου.
ΣΕΒΔΑΛΗΣ (άναπνεύει σαν να τον τσίμπησαν με καρφίτσα): Θεατρίνα είναι;
ΠΑΥΛΟΣ: “Ηθοποιός.
ΣΕΒΔΑΛΗΣ: Τι ήθοποιός;
ΠΑΥΛΟΣ: Της... της επιθεωρήσεως.
ΣΕΒΔΑΛΗΣ (σκουπίζει τον ιδρώτα του): Και πώς λέγεται;
ΠΑΥΛΟΣ: Φωφώ Λουλούδη. Δηλαδή, αυτό είναι το καλλιτεχνικό της ψευδώνυμο. Το πραγματικό είναι Φρόσω Γιαγκούλα.
ΣΕΒΔΑΛΗΣ (χύνοντας τον ιδρώτα ποτάμι): Γιαγκούλα; Είναι συγγενής... του μακαρίτη;
ΠΑΥΛΟΣ: Μακρυνή.

ΣΕΒΔΑΛΗΣ: “Ραία! Μιά φορά κρατάει από καλό σόι! (άποτομα). Μά τρελλάθηκε, παιδί μου; Να καταστρέψης την καριέρα σου, θέλεις; “Αντε, κανένα ταξιδάκι στην Ευρώπη να ξεσκάσης. “Αντε, στο καλό!

ΠΑΥΛΟΣ (άναστενάζοντας): Καλά, πατέρα. Το ήξερα πώς θ’ αρνηθής (σηκώνεται). “Αλλά για ό,τι και να γίνει... εγώ σε προειδοποίησα!...

ΣΕΒΔΑΛΗΣ: Για στάσου, σε παρακαλώ. “Αν έχεις ακόμη κόκκον λογικής που λένε... Το βλέπεις απλό να παντρευτής... τη δεσποινίδα Φωφώ Γιαγκούλα;

ΠΑΥΛΟΣ: Είναι πολύ ήθικό κορίτσι!
ΣΕΒΔΑΛΗΣ: Τώρα θα μου πής πώς είσαι και ο πρώτος άντρας που γνώρισε!

ΠΑΥΛΟΣ: “Οχι, γνώρισε κι’ άλλους. “Αλλά παρασύρθηκε στη δίνη της ζωής. “Ο πρώτος την εγκατέλειψε με τα παιδιά.

ΣΕΒΔΑΛΗΣ: “Έχει και παιδιά;

ΠΑΥΛΟΣ: Δύο.

ΣΕΒΔΑΛΗΣ: Νόθα;

ΠΑΥΛΟΣ: Αυτό είναι το δράμα της!

Θα τα υιοθετήσω τώρα εγώ!

ΣΕΒΔΑΛΗΣ: Προτιμώ να πεθάνεις!

ΠΑΥΛΟΣ: Τότε θα κάνω αυτό που προτιμάς! (Φεύγει). (Ριντώ)

ΣΚΗΝΗ 2η.

(Στο ίδιο γραφείο).

ΣΕΒΔΑΛΗΣ (τελειώνει την αφήγησή του): Αυτά που λες, Ντέντη μου!... “Ο μοναχογιός μου να παντρευτή μία... κυρία του ελαφρού θεάτρου και του ελαφρού κόσμου και μάλιστα με δυο νόθα παιδιά! Πώς δεν μου ήρθε ακόμα συμφόρησις, θαυμάζω την κρίσι μου!

ΝΤΕΝΤΗ: Μην το παίρνετε και τόσο κατάκαρδα, κύριε Διευθυντά.

ΣΕΒΔΑΛΗΣ: Μά είναι να μην το πέρω; “Υπάρχει για μένα μεγαλύτερο δυστύχημα; “Η νομίζεις πώς με νοιάζει για την προίκα; “Ας έπαρνε, μία φτωχέα κοπέλλα και χαλάλι του. “Άλλοτε, αν μου λεγε πώς θα παντρευτή ένα φτωχό κορίτσι θα γινόμουν α πύρ και μανία. “Αλλά μπροστά στη Φωφώ... Γιαγκούλα!

ΝΤΕΝΤΗ: Γιατί δεν του δημιουργείτε... έτσι... έναν αντιπερισπασμό;

ΣΕΒΔΑΛΗΣ: Δηλαδή; Σαν τι;

ΝΤΕΝΤΗ: Να βάλετε μίαν άλλη κοπέλλα όμορφη, να του τραβήξη την προσοχή του.

ΣΕΒΔΑΛΗΣ: “Ε... (Την κυττάζει). Μία άλλη κοπέλλα όμορφη;... (Παρακλητικά). “Αχ! αν ήθελες εσύ, Ντέντη μου!

ΝΤΕΝΤΗ: “Εγώ; Πώς φανταστήκατε ότι...
ΣΕΒΔΑΛΗΣ: “Ελα, παιδί μου, μη με παρεξηγής. Κάνε μου αυτό το καλό! Βοήθησέ με να σώσωμε το γυιό μου!

ΝΤΕΝΤΗ: Μά τι λέτε, κύριε Διευθυντά; Κι’ αν... αναπτυχθή κανένα καινούριο αίσθημα;

ΣΕΒΔΑΛΗΣ: Μακάρι, βρέ πουλάκι μου! Μακάρι! Θα είμαι ο ευτυχέστερος πατέρας του κόσμου!

(Ριντώ)

ΣΚΗΝΗ 3η.

(Σ’ ένα έξοχικό κέντρο στο Φάληρο).

ΠΑΥΛΟΣ: “Αγαπούλα μου, τα καταφέραμε περίφημα!... Σήμερα το πρωί του λέω «πατέρα, ξέρεις ακόμα γνώμη. Θα παντρευτώ τη Ντέντη!»,... “Με την ευχή μου, παιδί μου», μου λέει.

ΝΤΕΝΤΗ: “Υστερα με φώναξε μέσα και με φίλησε! “Η σκηνοθεσία μας ήταν σπουδαία! “Η άγνωστη Φωφώ Λουλούδη μας ευεργέτησε χωρίς να το ξέρη!

ΣΚΗΝΗ 4η.

(Στο γραφείο του Σεβδάλη).

ΦΩΦΩ: Ξέρετε, γιατί, σας επισκέπτομαι κύριε!

ΣΕΒΔΑΛΗΣ (παρ’ όλη του τη διάθεσι να φανή άγενής έχει θαμπωθεί απ’ την όμορφιά της): “Ακριδώς, όχι, δεσποινίς.

ΦΩΦΩ: “Ελαβα από σας ένα τέλει πενήντα εκατομμυρίων. Γιατί μου το στείλατε;

ΣΕΒΔΑΛΗΣ: Μά... ως μία μικρή αποζημίωσις, επειδή ο γυιός μου παντρεύεται.

ΦΩΦΩ: Ποιός γυιός σας;

ΣΕΒΔΑΛΗΣ: “Ο Παύλος.

ΦΩΦΩ: Δεν τον ξέρω!

ΣΕΒΔΑΛΗΣ (άπο μέσα του): Τι περήφανη και τι ήθικη που είναι στο βάθος! Καλά έλεγε ο Παύλος! (δυνατά). Τέλος πάντων!... Κρατήστε αυτό το ποσόν.Θα με υποχρεώσετε προσωπικά.

ΦΩΦΩ (άπο μέσα της): “Ο καυμένος τάχει χάσει! Και λέει ανοησίες για να δικαιολογήσι το τσέκι! (δυνατά). “Αν επιμένετε, θα το κρατήσω.

ΣΕΒΔΑΛΗΣ: Ναι, ναί! “Επιμένω. Πάρτε το σαν ένα δώρο θαυμαστού σας.

ΦΩΦΩ (του ρίχνει μία εύγλωττη ματιά): Μερσί!... “Ελάτε εν’ απόγευμα στο σπίτι να πάρουμε το τσάι. (σηκώνεται). Και σήμερα αν θέλετε...

ΣΕΒΔΑΛΗΣ (λιγωμένος): Εύχαριστώς!... (Ριντώ)

ΣΚΗΝΗ 5η.

(Σ’ ένα κέντρο, στο σπίτι του Παύλου και της Ντέντης).

ΝΤΕΝΤΗ: Τι έχεις, αγάπη μου, κι’ είσ’ έτσι;

ΠΑΥΛΟΣ: Τι νάχω; Αυτή η Φωφώ Λουλούδη κοντεύει να φάει όλη την περιουσία του μπαμπά! Τι μάς ήρθε να πούμε στο δικό της όνομα;

ΝΤΕΝΤΗ: Αυτό ξέρεις μόνο; “Εγώ έμαθα και κάτι άλλο. Πού μου το είπε ο ίδιος εμπιστευτικά. Χωρίζει τη μαμά σου και την παντρεύεται!

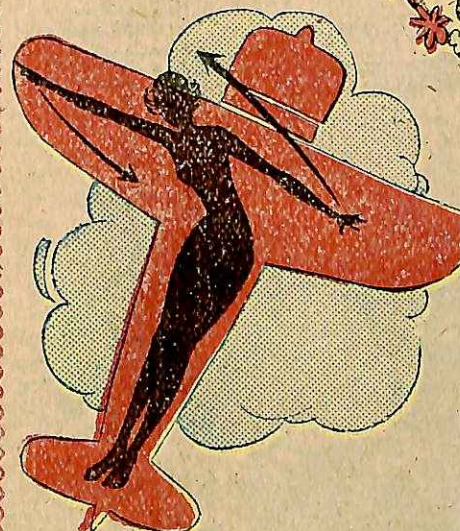
ΠΑΥΛΟΣ (πέφτει ξερός σε μία πολυθρόνα): Λίγο νερό σε παρακαλώ! (Αύλαϊα)

ΕΠΙΛΟΓΗ

Η γυμναστική έχει πάρει πρωτεύουσα θέση στην καθημερινή ζωή της σύγχρονης γυναίκας, που έννοει να καλλιεργήσει ή να διατηρήσει την ωμορφιά της, τις αρμονικές γραμμές της σιλουέτας της. “Έχει ευεργετική επίδρασις, όχι μόνο στη σωματική διάπλασις, αλλά και στην καλλονή του προσώπου και στην υγεία του δέρματος. Γιατί εξασφαλίζει την κανονική και ζωρή κυκλοφορία του αίματος, με την οποία απομακύνονται οι τοξίνες και το πρόσωπο παίρνει δροσερό και ρόδινο χρώμα.

“Ωμορφιά ίσον υγεία. Αυτό είναι το σύνθημα της σημερινής γυναίκας, που απέχει ανυπολόγιστα απ’ τα χλωμά και λεπτεπίλεπτα πλάσματα της νοσηρής ρωμαντικής εποχής. Δεν υπάρχει σήμερα άντρας, που να συμμερίζεται τα γούστα του “Αχιλλέως Παράσχου και να θέλη την έκλεκτή του... υποψηφία του νεκροταφείου!

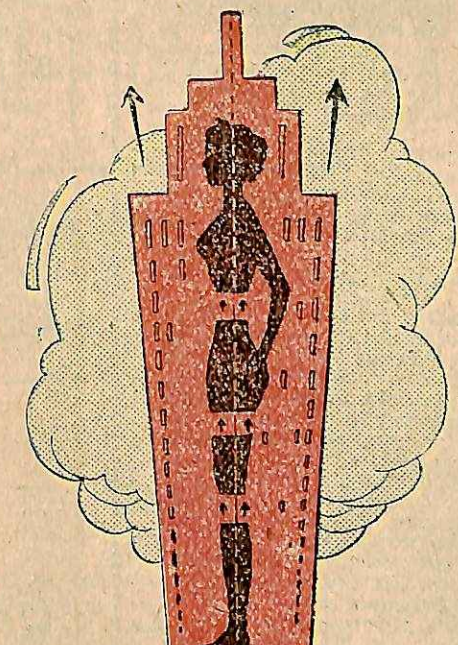
Δεν πρέπει ωστόσο να καταλήγη μία γυναίκα στο αντίθετο άκρον, να κουράζεται δηλαδή και να λαχανιάζει απ’ την καθημερινή γυμναστική. Οι εξαντλητικές και βίαιες σωματικές ασκήσεις δεν είναι αναγκαστικά οι πιο ωφέλιμες για την ωμορφιά — όπως δεν γίνεται κανείς γρηγορότερα καλά από μίαν αρρώστεια, με τό να πάρη διπλάσια ή τριπλάσια δόσι του φαρμάκου που του συνέστησε ο γιατρός...

“Πάν μέτρον άριστον» λέει ένα σοφό ρητό, που ίσχυει και για τη γυμναστική όπως και για όλες τις εκδηλώσεις της ζωής. Οι σωματικές ασκήσεις είναι πιο εύκολες, πιο ξεκούραστες και πιο αποτελεσματικές, όταν γίνονται σωστά, με τους κατάλληλους κανόνες και δίχως υπερβολή. “Αλλοιώς, όχι μόνον ωφελούν λιγώτερο, αλλά μπορεί και να βλάψουν — ιδίως προκειμένου για ένα λεπτοφυή οργανισμό.

“Απ’ αυτήν ακριβώς τη βάσι ξεκινάει το σύστημα που έχει επινοήσει η Κλαίρη Μάν, μία γνωστή “Αμερικανίδα, με σημαντική δοσι και με αξιόλογο παρελθόν στους κλάδους της φυσικής άγωγής, του μπαλέτου και της μουσικής.

“Η μέθοδός της είναι απλή, γραφική, πρατότυπη κι’ ευχάριστη. Την έχει ονομάσει «Ρελαξεράσιζινγκ» δηλαδή με

Συνεργασία φαντασίας και μουσικής

μία σύνθετη λέξι που σημαίνει περίπου “Αναπνοογυμναστική». Γιατί οι ασκήσεις της δεν γίνονται με τέντωμα, με προσπάθεια του σώματος, αλλά συνοδεύονται απ’ τη χαλάρωσι εκείνη των μυών που υπάρχει στην πραγματική ανάπαυσι.

“Εξ άλλου, οι ασκήσεις αυτές έχουν στενή σχέση με τη φαντασία. Πρέπει δηλαδή να βάλετε καλά μέσα στο νου σας, να πιστεύετε π.χ. ότι είσθε... έλικας αεροπλάνου, και να κάμετε κατόπιν τις κινήσεις που θα εκτελούσε ένας έλικας!

“Η Κλαίρη Μάν θεωρεί ως απαραίτητο συμπλήρωμα των ασκήσεων της την ανάλογη μουσική. Φρονεί ότι δεν μπορεί να βοηθή γυμναστική χωρίς μουσική, όπως συμβαίνει και για το χορό. “Η συνδυασμένη επίδρασις μουσικής και γυμναστικής — λέει — διευκολύνει τη φαντασία και την κυκλοφορία του αίματος μαζί.

“Η Κλαίρη Μάν έχει ιδρύσει μία σχολή όπου δίδασκει το σύστημα της σε πολυάριθμες μαθήτριες, χωρισμένες σε τάξεις. Διευθύνει επίσης ένα φυσικοθεραπευτικό τμήμα του “Ιατρικού Κέντρου της Νέας “Υόρκης. Τόσο στις μαθήτριές της όσο και στους άρρωστους της, χρησιμοποιεί τη μουσική για να διαρβώνει την ψυχική τους διάθεσι, να χαλαρώνη την νευρική τους υπερτάσι — συνέπειά ιδίως της σημερινής έντονης ζωής — και ν’ αυξάνη την ωφέλιμη απόδοσι των ασκήσεων της.

Για όσες προτιμούν να εφαρμόσουν

τη μέθοδό της στο σπίτι τους, έχει εκδώσει ένα ειδικό λεύκαμα, με την περιγραφή των πρωτοτύπων ασκήσεων.

“Ας σταχυολογήσουμε λοιπόν μέσα απ’ το λεύκαμα αυτό τρεις χαρακτηριστικές ασκήσεις, ιδιαιτέρως ωφέλιμες για τη σιλουέτα κατά την περίοδο της άνοιξιάτικης ανανέωσής του οργανισμού. Οι άσυνγνωστές μας που θα τις εφαρμόσουν, ας διαλέξουν τη μουσική που τους φαίνεται πιο ταιριασμένη για καθεμιά, στο γραμμόφωνο ή στο ραδιόφωνο.

1) «Είμαι ένας ούρανοξύστης». Είναι μία άσκησης περίφημη για τη στάσι του σώματος και για την καλλιτέρεψι των γραμμών του θώρακος. Φαντασθήτε ότι το σώμα σας είναι ένα ψηλό κτίριο, με μία κατακόρυφη γραμμή που περνάει απ’ τη μέση του. Στέκεσθε λοιπόν ευθυτενής, με το κεφάλι ψηλά, με τους μύς του στομάχου και των γοφών τραβηγμένους όσο το δυνατόν προς την κεντρική γραμμή.

2) «Είμαι ένα αεροπλάνο». Με την άσκησι αυτή περιορίζονται οι διαστάσεις των γοφών και των γλουτών. Κάθεσθε στο πάτωμα, με τα δυο πόδια τεντωμένα παράλληλα και με τα γόνατα προς τα κάτω, το δεξιό χέρι ακουμπισμένο στο πάτωμα και το άριστερό σηκωμένο ψηλά και στην προέκτασι του δεξιού

Ταλαντεύετε έπειτα το σώμα σας πάνω στον άριστερό γλουτό, φέρνοντας το άριστερό χέρι προς τα κάτω και το δεξιό προς τα πάνω. “Η éναλλαγή αυτή των χεριών γίνεται πότε προς τα άριστερά και πότε, προς τα δεξιά, 12 φορές προς κάθε κατεύθυνσι, και μ’ ένα ζωρό ρυθμό, π.χ. σαν της ρούμπας.

3) «Είμαι ένα ποτήρι της σαμπάνιας». Μία άσκησης για να λεπτύνη η μέση και να πείση η κοιλιά. Στέκεσθε με τα χέρια ενωμένα πίσω απ’ το κεφάλι και τους άγκωνες προς τα πίσω. Εισπνέετε βαθιά, ανασπώνοντας ψηλά τις πλευρές. “Επειτα γέρνετε δεξιά το σώμα σας (απ’ τη μέση και πάνω) και εκπνέετε. “Επαναλαμβάνετε την κίνησι, δέκα φορές προς τα δεξιά και δέκα προς τα άριστερά, συνοδεύοντάς την με μίαν άργη μελωδία, π.χ. με ρυθμό βάλς.

ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΕ από υπερβολική χαρά

Η υπόθεσις που θα σας αφηγηθούμε πιο κάτω συνέβη εδώ κι' αρκετά χρόνια, πριν από τον πόλεμο στην Καβάλα. Είχε εξαιρετικά περίεργη κι' αν δεν τύχαινε να επιληφθούν από της πρώτης στιγμής οι αστυνομικές αρχές δεν θα απεδεικνύετο η έκπληκτική αλήθεια.

Οι έπιστήμονες που έχουν απασχοληθεί με παρόμοιες υποθέσεις υποστηρίζουν ότι όλα τα αίσθηματά του ανθρώπου, όταν φθάσουν στο άνωτατο σημείο της εκδήλωσής τους, δεν είναι εύκολο να τα ξεχωρίσει κανείς. Ένας άνθρωπος κλαίει με λυγμούς και νομίζει κανείς πως του συμβαίνει ένα φοβερό γεγονός. Ωστόσο κλαίει από τη μεγάλη χαρά του. Επίσης οι φοβερές και μεγάλες συγκινήσεις κάνουν τα διάφορα άτομα να υποστούν έναν τέτοιο ψυχικό κλονισμό που καμιά φορά ξεσπάνε σε εκδηλώσεις τρέλλας. Υπάρχουν άνθρωποι που από τη μεγάλη τους χαρά αυτοκτονήσαν, όπως ο υπέρτης μιας βαθύπλουτης Αμερικανίδος που πεθαίνοντας τού άφησε όλη την περιουσία της. Ο άνθρωπος αυτός μόλις το έμαθε, αντί να τρέξει να γίνι κύριος της τεραστίας περιουσίας, πήρε ένα πιστόλι και τίναξε τα μυαλά του στον αέρα.

Μα ως επανέλθουμε στο θέμα μας. Στην Καβάλα, πριν αρκετά χρόνια ζούσε ένας πλούσιος καπνέμπορος που είχε μία πεντάμορφη κόρη. Η νέα κοπέλλα στάληκε στην Αθήνα, στους εδω συγγενείς της που φρόντισαν να τηνβάλουν εσωτερική σ' ένα αριστοκρατικό Λύκειο για να σπουδάσει. Στις εξόδους της φυσικά, στα σαλόνια των πλουσίων συγγενών της γνώρισε κόσμο και κόσμο. Νέους με μεγάλα ονόματα, αλλά με τελείως άδειες τσέπες. Αργόσχολους κι' ανίκανους προς εργασία που τρώγαν τα λεφτά του πατέρα τους. Απατεώνες που παρουσιάζονταν για σπουδαίοι κύριοι και διάφορους προικισμένους που οι πληροφορίες για το παρελθόν τους χανόντουσαν μέσα στο σκοτάδι.

Η νέα όμως είχε το ταλέντο να διαισθάνεται τους καλούς από τους κακούς. Από όλους αυτούς τους ανθρώπους κανείς δεν της έκανε εντύπωση. Μία ημέρα όμως, καθώς πήγε στα γραφεία της εταιρείας του πατέρα της, είδε σ' ένα τραπέζι σκυμμένο έναν άνθρωπο να είναι άφοσιωμένος στη δουλειά του. Ήταν εξαιρετικά συμπαθητικός, είχε μία ψυχική ευγένεια, μιλούσε πολύ ωμορφα κι' η φωνή του, το παρουσιαστικό κι' οι κινήσεις του την γοήτευαν. Εντύπωση επίσης της έκανε η σο-

δαρότητά του. Δίχως να το θέλη ή καρδιά της χτύπησε γι' αυτόν.

Από εκείνη την ημέρα άρχισε να πηγαίνει πιο συχνά στα γραφεία του πατέρα της. Εύρισκε χίλιες προφάσεις να συζητήσει με τον υπάλληλο αυτό και δεν άργησε έπειτα από λίγο να του εκδηλώσει την συμπάθειά της.

— Ακούστε, δεσποινίς, της παρατήρησε εκείνος. Άνηκουμε σε δυο διαφορετικούς κόσμους. Έσείς είσατε γεννημένη μέσα στα λεφτά. Εγώ τώρα αρχίζω να δημιουργώ μία μικρή κι' ασήμαντη επαγγελματική ζωή. Δεν είναι δυνατόν να ταιριάζουμε.

Μα εκείνη επέμενε ότι ήθελε να την προσέξει και να της αφοσιωθεί.

— Άς κάνουμε τότε, μία συμφωνία, είπε ο νέος. Δεν σας αρνούμαι ότι για μένα είναι ανέλπιστη ευτυχία η συμπάθειά σας. Αν όπως λέτε νοιώθετε πραγματικό αίσθημα, αφήστε με να κάνω κάτι στη ζωή μου. Να δημιουργήσω κάτι ώστε να μπορούμε να ζήσουμε ευτυχισμένοι χωρίς να έχουμε την ανάγκη των χρημάτων του πατέρα σας.

Κι' η νέα πράγματι, το ύπεσχεθη. Πέρασαν, ένα, δυο, τρία, έξη χρόνια. Στο διάστημα αυτό η μικρή και χαριτωμένη μαθήτριά έγινε κοσμική δεσποινίδα, μα δεν ξέχασε ούτε στιγμή τον υπάλληλο του πατέρα της. Οι γονείς της, οι διάφοροι συγγενείς την έκαναν διάφορες προτάσεις γάμου, μα εκείνη αρνιόταν, λέγοντας πως έχει άλλο το νου της.

Σ' αυτό όμως το διάστημα ο νεαρός υπάλληλος είχε δουλέψει σκληρά μέρα νύχτα. Και δεν άργησε να διακριθεί μέσα στη δουλειά του. Έγινε ένας ανώτερος υπάλληλος, σχημάτισε μιαν ατομική περιουσία, δουλεύοντας σε χίλιες δουλειές και έπαιρνε δυνάμεις με την σκέψη ότι θ' αποκτούσε τη νέα που είχε ερωτευθεί παράφορα. Ο πατέρας του κοριτσιού είχε ωστόσο πληροφορηθεί το κρυφό αυτό ειδύλλιο. Και με ιδιάιτερη ευχαρίστηση παρακολουθούσε τις προσπάθειες του νέου που αγωνιζόταν να καλλιεργήσει τη ζωή του. Μια ημέρα τέλος τον φώναξε στο γραφείο του.

— Θα ήθελα, τού είπε, να σου ανακοινώσω κάτι σοβαρό. Είμαι υποχρεωμένος να σ' απολύσω...

Ο νέος έγινε κατάχλωμος. Κάτι βέλανε να είπεί, μα ο άλλος συνέχισε:

— Να σ' απολύσω, γιατί δεν μπορεί ο γαμπρός του πιο πλούσιου της Θράκης να είναι φτωχός υπάλληλος. Θ' αναλάβεις περία την διεύθυνση των επιχειρήσεων.

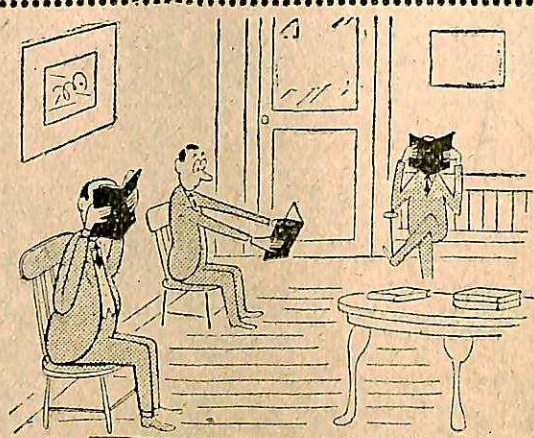
Λίγο καιρό κατόπιν έγινε ο γάμος τους. Ήταν μία από τις χαρουμενες και τις πιο μεγαλοπρεπείς γιορτές. Έλαβαν μέρος όλοι οι υπάλληλοι των εργοστασίων, όλοι οι άνθρωποι που είχαν παρακολουθήσει το ειδύλλιο. Το ζευγάρι ήταν πολύ ευτυχισμένο. Τέλος, άργα τη νύχτα αποσύρθηκαν στο ιδιόκτητο σπίτι τους, ένα πανύψηλο μέγαρο.

Ο νέος ζούσε σαν μέλας σ' όνειρο. Δεν τολμούσε να φαντασθεί την ανέλπιστη αυτή ευτυχία του. Αάγκανε τα χέρια του για να ιδεί μήπως είναι θύμα παραίσθησης, μήπως όνειρευόταν, κι' είχε κυριευθεί από μεγάλη νευρική κατάσταση.

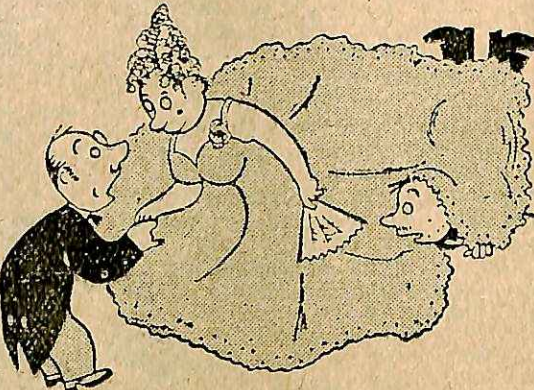
Όταν έκλεισθηκαν στο νυφικό δωμάτιο όμως κι' ενώ η νέα, η γυναίκα του πεία τον περιμένε να την κληρώσει, τον είδε ξαφνικά ν' ανοίγει το παράθυρο και να πέφτει στο δρόμο από τα ύψος του τρίτου πατώματος. Όταν τον μάζεψαν είχε ζειψήσει.

Ο νέος είχε αυτοκτονήσει μέσω με μία κρίση τρέλλας από την υπερβολική χαρά του. Κι' η νέα έμεινε χήρα πριν γίνει πραγματικά γυναίκα του!

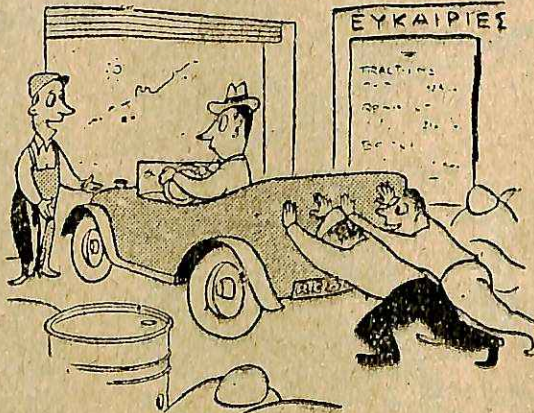
Ο ΔΡΑΚΟΣ

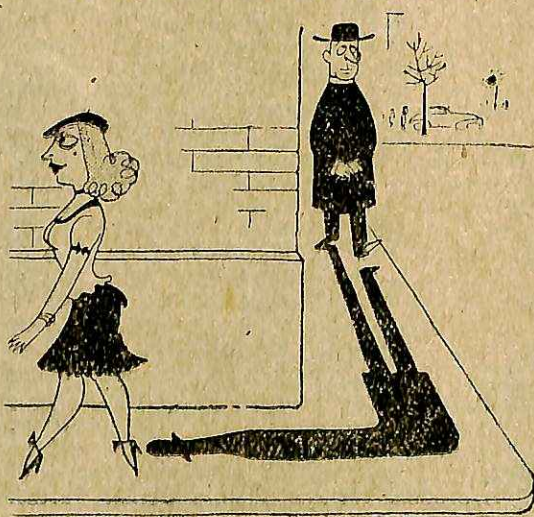
Στον οφθαλμίατρο...

— Μαρίνα, μου φαίνεται πως κάτι μου κρύβεις!

— Όπως βλέπετε, ξεκινάει πολύ εύκολα...

Εύσεβης πάθος...

Θεόδωρος Δηλιγιάννης

ΟΛΥ ισχυρός, όχι βέβαια. Άδυναμίες πολλές είχαν ο τίμιος άνθρωπος. Δημοφιλής όμως, και συμπάθης στον ελληνικό λαό, αρκετά. Αδύτη μάλιστα, η λαϊκή συμπάθεια προς τον παλιό Γορτύνιο πολιτικό συμβολίζεται από τη λαϊκή μούσα ή όποια τον ήθελε πάντα πρόσχαρο και χαριτολόγο — όπως και ήταν πράγματι — και γι' αυτό στις σοβαρές ώρες, το λαϊκό δίστιχο του έλεγε με παράπονο:

«Μηάρμπα - Θεόδωρη
γιατί μας κάνεις τ' βαρύ!».

Ίδιότης και στην υπογραφή του ακόμη. Ένφ' όλο του το σόι — οι πολυάριθμοι Δεληγιαννοί της Γορτύνης — υπεγράφετο: Δεληγιάννης, αυτός το χαβά του: Δηλιγιάννης!

— Διότι, κύριοί μου — έλεγε δικαιολογούμενος — έφρόσον το ήμετερον οικογενειακόν επώνυμον Παπαγιαννόπουλος... κατεβροχρίσθη υπό του Όθωμανικού παρωνυμίου: Ντελγιάννης, δ' έστι μεθερμηνευόμενον: Τρελλογιάννης, δικαίωμα ήμυν είναι να το έξευγενίσωμεν κατά το δοκούνη!

— Μάλιστα, μάλιστα, κύριε πρόεδρε! τού απαντούσαν οι «προσκείμενοι» κατενθουσιασμένοι με τους φραστικούς έμψυγμούς του, διά μέσου, πάντοτε, της καθαρειούσης.

Στο παλιό σπίτι του Άσσημάκη Ζαΐμη (Χαριλάου Τρικούπη) έβλεπα συχνά πρό του πολέμου ένα τεράστιο και ωραίο αντίγραφο του άριστογράφου τος του Έρς, με την άφιξη του Όθωνος (1833) στο Ναύπλιον. Κάποτε εκεί ο πρόεδρος Άλέξανδρος Ζαΐμης, μου είπε με το συνηθισμένο έμφο χιούμορ του:

— Αυτό το παιδάκι με τις φουστανέλλες και το κλαρί του φοίνικος που βλέπετε καθισμένο σε μία μάντρα, είναι ο μακαρίτης ο θεός μου: ο Θεόδωρος Δηλιγιάννης. Έτσι έλεγε!

Κι' έπειτα γυρί-

ζοντας προς το παράθυρο του κήπου, ο πρόεδρος με το αινιγματικό ύφος του έλεγε:

— Όμως, να είναι άρα γε αυτός; Ποιος ξέρει! Ο Έρς απέθανε πρό πολλού!

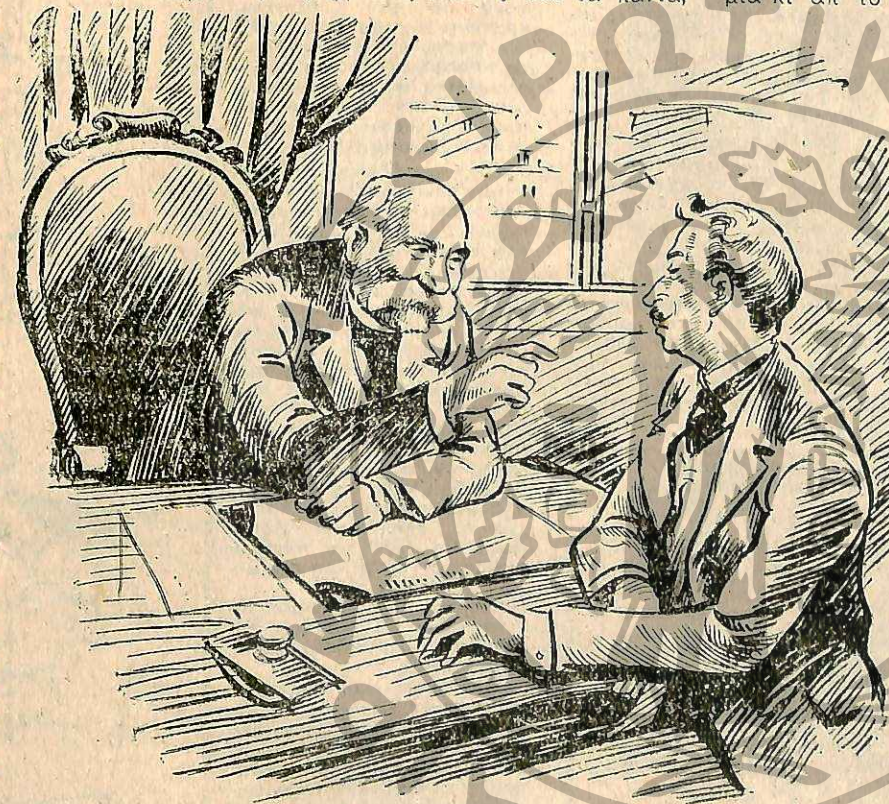
Γεγονός είναι ότι ο Δηλιγιάννης όταν πρωτοήρθε ως φοιτητής στην Αθήνα, και έμεινε με δύο εξαδέλφους του, σ' ένα δωμάτιο, στα Έξάρχεια, φορούσε φουστανέλλα. Μία καλοκαιρινή νύχτα, όμως, κάποιος λωποδύτης μπήκε απ' το ανοιχτό παράθυρο και τού την έκλεψε, κι' έπειδή δεν είχε ο νεαρός Γορτύνης άλλο ένδυμα δανείστηκε ένα κοστούμι του εξαδέλφου του και τού πρωί, μόλις τού φόρεσε βγήκε ή σπιτονοικοκυρά του στο παράθυρο και φώναξε στις γειτονίτσες:

— Έλάτε να δήτε το Θεωδωράκη με φράγκικα!

Την πολιτική καριέρα του, ο Δηλιγιάννης όταν τελείωσε τις νομικές σπουδές του, άρχισε ως υπάλληλος του υπουργείου των Έσωτερικών. Έφθασε και γενικός γραμματέας όποτε (1863) παραιτήθηκε και βγήκε πληρεξούσιος Γορτυνίας στην Έθνοσυνέλευση τού 1863.

Η εξέλιξη του, ύστερα στην πολιτική ήταν γοργοτάτη. Έγινε υπουργός, πρέσβυς στο Παρίσι και για πρώτη φορά πρωθυπουργός, τόν Άπριλη τού 1885.

Τόν παρέδωκαν τότε — όπως και στο 1897 — οι φιλοπόλεμοι κι' άρχισε να φοδερίζει τούς πάντας και τά πάντα,

— Δεν μου λέτε, κύριε Παναγιωτάκη, που ράπτεσε; ρώτησε ο Δηλιγιάννης τόν Δαγρέ...

λέγοντας και την περίφημη φράση:

— Οι Έλληνες έμαθαν από τούς προγόνους των, ν' αγωνίζονται με ήρөн άρτον και λάχανα!

Δεν επρόφθασαν όμως ν' άρχισή ή ήρωική χορτοφαγία όταν έφθασαν στόν Πειραιά οι στόλοι των Μ. Δυνάμεων και υπενθύμισαν στο Γορτύνιο πολιτικό ότι έπρεπε να καθήση φρόνιμα. Και τότε ο Γεώργιος Α', αφού δέχτηκε την παραίτησή του, τού έλεγε:

— Τώρα, κύριε πρόεδρε είσθε ελεύθερος να φάτε όσα λάχανα θέλετε, άλλ' άφήστε και τόν κόσμο να ζήσει ήσυχος!

Τά ίδια περίπου συνέβησαν και στα 1897, όταν ή Έλλάς, χωρίς καλά - καλά να έχη έτοιμασθή, βγήκε να πολεμήση υπό την άρχηγίαν τού μακαρίτη.

Η έντιμότης τού Δηλιγιάννη ήταν αναμφισβήτητη και γι' αυτό, άλλωστε πέθανε και φτωχός. Τόν δολοφόνησε ο χαρτοπαίχτης Κωσταγερακάκης στή σκάλα της παλιάς Βουλής, στήν όδον Σταδίου.

Οι άδυναμίες του όμως προς τούς φίλους του, ήταν μεγάλες. Δεν κουραζόταν να τούς άκούη και να τούς μεταχειρίζεται σαν σπουδαίος κομισάτρχης.

Κάθε μέρα τόν πολιορκούσαν όλοι με σημειώσεις. Ένας μάλιστα απ' τούς... αποπνδοτέρους φίλους του, ο Παναγιωτάκης ο Δαγρές πήγαινε δυο φορές τήν ημέρα και τού γινότανε φόρτωμα, πότε για τόν ένα και πότε για τόν άλλο φίλο του, λέγοντας:

— Χωρίς αυτόν, κύριε πρόεδρε, χάνομαι!

Ένα πρωινό κατέπλευσε στο σπίτι της όδου Ζήνωνος, ο Παναγιωτάκης κι' άρχισε να βγάξη σημειώσεις, απ' τις τσέπες του. Στο τέλος, έβγαλε μία κι' απ' το κατέλλο του!

Ο πρόεδρος τόν κύτταζε με τού συνηθισμένο χαμόγελό του, κουνώντας τού κεφάλι ώσπου έλασε τήν υπομονή και τού έλεγε:

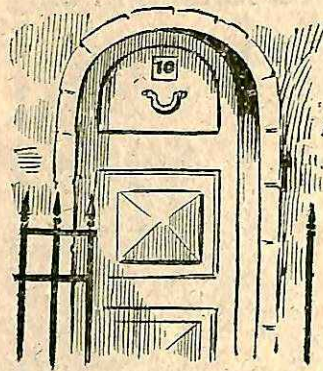
— Δεν μου λέτε, κύριε Παναγιωτάκη, που ράπτεσε;

— Στο Διμήτσα, κύριε πρόεδρε! απάντησε ο Δαγρές νομίζοντας ότι ο Δηλιγιάννης καμάρωνε τού κοστούμι του.

— Είπατε, παρακαλώ είν τόν ράπτην σας ότι είν τού έξης να σας ράπτη μόνον μίαν τσέπην, όχι περισσότεράς. Μόνον μίαν, κύριε Παναγιωτάκη!

Κοκκάλωσε ο Δαγρές κι' απ' τήν ημέρα εκείνη περιώρισε τά ρουσφετάκια του, όχι όμως, και τις επισκέψεις του, στο μεγάλο φίλο του.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Τό σπιτί ΜΕ ΤΑ ΧΙΛΙΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Η επίσημη κατοικία του
"Αγγλου" πρωθυπουργού

Σ' ένα στενό δρομάκι του Λονδίνου, βρίσκεται το περιφημότερο κτίριο της Αγγλίας. Είναι ο αριθμός 10 της Ντάουνινγκ Στρίτ, όπου κατοικεί ο εκάστοτε Πρωθυπουργός της Μεγάλης Βρετανίας.

Όταν ο βασιλεύς Κάρολος Β', το χάρισε στον Τζωρτζ Ντάουνινγκ, ως ανταμοιβή για τις υπηρεσίες που του πρόσφερε ως μυστικός, ιπράκτωρ της κατασκοπείας, το τριγύριζε ένας μεγάλος κήπος με όπωρο-φρούρα δέντρα. Ήμερα έχει άπομεινει απ' αυτόν μόνο μία πράσινη λουρίδα.

Το κτίριο αυτό έγινε επίσημη κατοικία του Πρωθυπουργού απ' το 1743. Ωστόσο, επί 2 αιώνες περίπου, οι ένοικοί του δεν είχαν αυτό τον τίτλο. Τον πήρε για πρώτη φορά το 1905 ο σέρ Χένρυ Κάμπελ-Μπάννερμαν. Ως τότε, ο Πρωθυπουργός λεγόταν Πρώτος Λόρδος του Θησαυροφυλακείου (τίτλος τον οποίον διατηρεί ακόμη και σήμερα).

Δεν μπορεί να μπη ό κα-θένας στον αριθμό 10 της Νάουνινγκ Στρίτ. Εκείνος όμως που θα το επιτύχει, θα βρεθεί πρώτα σ' ένα μεγάλο τετράγωνο χυάλ, στρωμένο με άσπρα και μαύρα πλακάκια. Δεξιά, δίπλα στο τζάκι, υπάρχει μία περίεργη πολυθρόνα, προωρισμένη για το φουρό άστυνομικό της νύχτας — που ώστόσο τη χρησιμοποιοί πολύ σπάνια, γιατί βρίσκεται συνεχώς στο πόδι, με τα τηλεγραφήματα, τα γράμματα, τα τηλεφώνηματα και τους επίσκεπτες που φτάνουν αδιάκοπα.

Πάνω σ' ένα τραπέζι του

Λαϊκά δίστιχα

Άσπρα της άσπρης πρέπουνε, της γαλανής γαλάζια, χρυσά της κόρης π' αγαπώ, πώς πολλά τα νάζια.

Αλλοίμονοι δε βρίσκεται στη Ρούμμελ Βοτάνι κι' ένας βασιλικός γιατρός τον πόνο μου να γιάνη.

Αχ! σιγαλοπερπάτητη και χαμηλοβεποσσα, αν είχες λίγα πείσματα, διπλά θα σ' αγαπούσα.

Η νύχτα άφες δεκατρείς, μόνο τις τρεις κοιμούνται, τις άλλες δέκα κάθονται και σένα συλλογούνται.

Εσύ 'σαι όπου μ' έκανες άγάπη να γνωρίσω και ζωντανός την κόλαση να την κληρονομήσω.

Δεν σούδα μαυρομάτα μου, την έρημιά ν' αφήσης και στη φτωχή κάλυδα μου βασιλεύσεις να ζήσης.

Γονατιστός στά γόνατα, με μάτια δακρυσμένα, θές να τ'ά πώ εις το Χριστό, τά μ' έχεις καμωμένα.

Ήθελα νάσαι όμορφη, νάσαι, κι' άρχοντοπούλα, να ήξερες να τραγουδής... μά πού να ταύρω ούλα.

ζουν αμέτρητες επίσημες άναφορές — που κανείς ξένος προς την Κυβέουησι δεν τις έχει ποτέ διαβάσει.

Στη μέση του δωματίου, βρίσκεται ένα μακρύ τραπέζι με αρκετά καθίσματα από μαόνι. Μπροστά σε κάθε θέση υπάρχει ένα στυπόχαστο κι' ένα μπλόκ. Ο Πρωθυπουργός έχει επί πλέον μπροστά του και μία σειρά από ηλεκτρικά κουμπιά, για να καλή τους ανθρώπους του γραφείου του.

Για να μη μπορεί κανείς να κρυφακούση απ' έξω, οι πόρτες και τα παράθυρα είναι διπλά. Αμέσως έπειτα από κάθε συνεδρίαση, καίγεται και το παραμικρότερο χαρτάκι — ακόμη και το στυπόχαρτο που μπορεί να μεταχειρισθηκε ο Πρωθυπουργός.

Τα πρακτικά των συνεδριάσεων τυπώνονται σ' ένα μυστικό τυπογραφείο, στο ύπογειο, όπου κάθε χαρτί είναι μετρημένο, κι' όλα τα άχρηστα καίγονται. Οι τυπογραφίς είναι διαλεγμένοι μ' επιμέλεια κι' έχουν όρισθή έχειμύθεια. Άλλωστε η άστυνομία μπορεί να παρακολουθήσει όλη την ιδιωτική ζωή τους.

Μετά την εκτύπωση των πρακτικών, ειδικοί άγγελιαφόροι τα ηγαίνουν ιδιόχειρως στα σπίτια των ύπουργών και μερικών άλλων ανωτέρων αξιωματούχων.

Κάθε νέος ύπουργός δίνει όρκο έχειμύθειας, που τον δεσμεύει σ' όλη του τη ζωή. Δεν μπορεί να φανερώσει τίποτε απ' τα πρακτικά, δίχως την έγκριση της Κυβερνήσεως, έστω κι' αν κατηγορηθή άδίκως απ' την κοινή γνώμη για κάποιο ζήτημα. Οι ύπουργοί που φεύγουν απ' την Κυβέουησι, κρατούν τα πρακτικά, αλλά δεν μπορούν ν' αποκαλύψουν το παραμικρό απ' αυτά, χωρίς ειδική άδεια του Βασιλέως. Όταν πεθάνουν, τα πρακτικά επιστρέφουν τ α ι στην Κυβέουησι.

Για τα έξοδα συντηρήσεως του έαυτού του και του γραφείου του, ο Πρωθυπουργός παίρνει 10.000 λίρες το χρόνο. Κι' όμως φεύγει συχνά απ' το σπίτι έκείνο φτωχότερος απ' ό,τι μπήκε... Πού πηγαίνουν όλ' αυτά τα χρήματα; Σε φόρους εισοδήματος, μισθούς προσωπικού, γραμματέων, σωφέρ, γεύματα για τους επίσημους επισκέπτες, κλπ. Απ' αυτά πληρώνεται ακόμη κι' η δαπάνη για μία έ-ξέδρα που στήνεται στο βάθος του κήπου, κάθε χρόνο, για μία γιορτή, την ήμερα των γενεθλίων του Βασιλέως. Πριν απ' τον πόλεμο, η δαπάνη αυτή ήταν περίπου 200 δολάρια.

Κανένα μέλος της οικογενείας του Πρωθυπουργού δεν έχει το παραμικρό ειδικό προνόμιο.

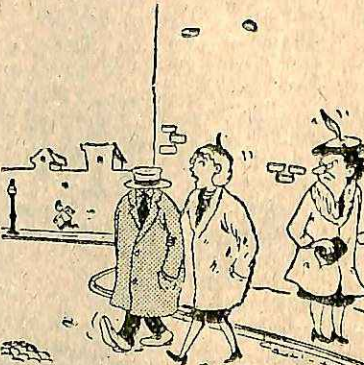
Ωστόσο, παρ' όλη την κουραστική δουλειά, τις άγωνίες και τις φροντίδες που συνεπάγεται ό τίτλος του Πρωθυπουργού, υπάρχουν πάντοτε άνθρωποι μεγάλης άξιας, διατεθειμένοι να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους για το καλό της Μεγάλης Βρετανίας.

— Βλέπεις τί κάνεις με τη μανία σου να ράβεις τα κουμπιά επάνω μου;

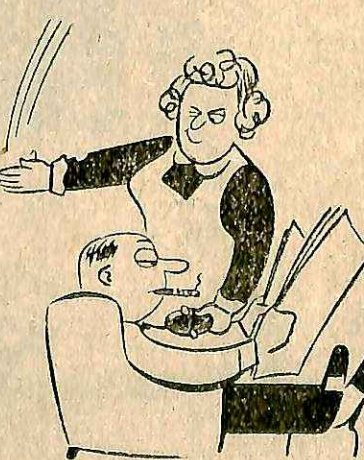

— Έννοια σου και δεν κάνω λάθος στο κεφάλι!

ΚΑΜΟΥΦΛΑΖ

— Μου φαίνεται πως ή γυναίκα σου σε γνώρισε!...

Για να πέση ή στάχτη!...

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ της άεροπορίας

Όταν βρισκόταν στα σπάρχανα

Τα πρώτα χρόνια της άεροπορίας ήταν γεμάτα από χαριτωμένα ανέκδοτα, σχετικά με τις προσπάθειες των πρωτοπόρων της κατακτησεως του αέρος. Μερικά απ' αυτά λοιπόν περιέχονται στην ιστορική άφηγησι που δημοσίευσε σ' ένα άγγλικό περιοδικό ο ρεπόρτερ Χάρρυ Χάρπερ, ένας απ' τους πρώτους που ενδιαφέρθηκαν ζωρά για την άεροπορία και παρακολούθησαν την εξέλιξή της.

Όταν ο διάσημος Άγγλος άεροπόρος σέρ Άλλιστ Βέρντον-Ρόε ήταν ακόμη νέος και άγνωστος, κατοικούσε σ' ένα σπίτι γειτονικό μ' ένα φρενοκομείο. Κάποια μέρα λοιπόν, ένας απ' τους τρελλούς έδείξε στο γιαιατρό το σπίτι αυτό και του είπε:

— Φοβάμαι πως βρίσκεται εκεί μέσα ένας σάν και μας...

— Κάνεις λάθος, απάντησε ο γιαιατρός. Πώς σου ήρθε τέτοια ιδέα;

— Είδα έναν άνθρωπο που άνοιγε ένα παράθυρο και πετούσε κάτω, στον κήπο, κάτι χαρτίνα πράγματα. Έπειτα κατέβαινε, τα μαζευε και τα ξαναπετούσε απ' το παράθυρο, πολλές φορές. Δεν μπορεί ποτε να χή σωστά τα μυαλά του, γιαιατρέ!...

Τα «χαρτίνα πράγματα» ήταν πειραματικά χαρτάκια, που τους έφτιανε και τους πετούσε στο κενό ο Ρόε, για να δοκιμάση διάφορες ιδέες του σχετικά με το μέγεθος και το σχήμα των φτερών των άεροπλάνων!...

Την ίδια περίπου εποχή, (πρό 40 ετών), διοργανώθηκε στην Αγγλία ένας διαγωνισμός μοντέλων άεροπλάνων, στον οποίο νίκησε ο Ρόε. Σ' αυτόν λοιπόν εμφανίσθηκαν τα έξωφρενικότερα κατασκευάσματα. Ένας «έφευρέτης» έγκατέστησε κάτι μικρές ενσέριες και κατηφορικές σιδηροδρομικές γραμμές κι' άφησε να κυλήσει πάνω τους ένα αλλόκοτο μεταλλικό «παυλί», που χαλούσε την κόσμιο απ' το θέρυδρο και χτυπούσε μονιασμένα τα φτερά του. Υπετίθετο ότι, στο τέλος της γραμμής, το μηχανήμα θ' άνιμνάνταν στον άέρα και θα πετούσε. Δυστυχώς όμως, έπεσε και τσακίστηκε!

Ο έφευρέτης μάζεψε τα συντρίμματα μέρα σ' ένα τσουζάλι κι' άποσυκοιμήθηκε, κατατρεγισμένος.

Ένας άλλος ή-α-εξέ ακόμη πιο άτυχος. Το «άεροπλάνο» του άνυ-

Έρωταπείσεις

— Με τί μοιάζει ή τέτα:

— Με τ'ά σκάκι. Τρώει ή αλλά και τρώει με τον καιρό.

— Πότε φοβάται ο δειλος:

— Παιν απ' τον κίνδυνο.

— Πότε φοβάται ο άναίδεος:

— Όσα δισκοί ο κίνδυνος.

— Πότε φοβάται ο νεισιός:

— Μετά τον κίνδυνο.

— Τι είναι κάποτε το κεφάλι:

— Το θύμα της καβόδιας.

— Τι κάνουν οι έσχατοι ναμοί:

— Έξασθενίζουν τους άαγκαιούς.

— Τι είναι ή ικανότης:

— Ο πλούτος του φτωχού.

— Ποιος είναι μεγάλος άνδρας:

— Έκείνος που βλέπει νσηνορα τσκούσ και σωστά.

— Ποιος είναι ή πιο γαμένη απ' όλες τις ήμερες μας:

— Εκείνη που δεν γελάσαμε.

ψώθηκε λίγο, σκορπίζοντας καπνούς και φλόγες, κι' έπειτα διεγράψε ένα κύκλο, γύρισε προς τα πίσω, χτύπησε τον κατασκευαστή του στο κεφάλι και τον τινάζε μακριά, άναίσθητο!...

Ο Γάλλος Λουί Μπλεριό ήπηρε ο πρώτος που πέταξε πάνω απ' τη Μάγνη, απ' το Καλαί ως το Ντόβερ. Το ταξείδι του με το μικρό μονοπλάνο που πήγε περίφημο. Η μονή συντροφία του ήταν οι γλαροί, που φτερουγίζαν και φώναζαν πάνω απ' το κεφάλι του.

Όταν όμως προσγειώθηκε στο άγγλικό έδαφος, βρήκε τον μπελά του! Ένας άστυνομικός κι' ένας τελωνοφύλακας έτρεξαν κοντά του, κι' ο πρώτος τον ρώτησε αν ήταν ο «κυβερνήτης» του παραξένου είκί-νου «πλοίου» που είχε κατέβη απ' τον ούρανο. Ο Μπλεριό τούδωσε να καταλάβη ότι ήταν ο ίδιος κυβερνήτης και πλήρωμα, έφθσαν δεν είχε κανένα άλλον μαζί του...

Άλλ' ο άστυνομικός δεν έμεινε ακόμη ικανοποιημένος. Θέλησε να μάθη μήπως ο Μπλεριό μετέφερε τίποτε λαθραία, ή μήπως μετέδιδε στην Αγγλία καμμία μολυσματική ασθένεια... Έτσι, ο άεροπόρος ύποχρεώθηκε να ύπογραφή ένα σωρό έγγραφα, ως «κυβερνήτης του πλοίου». Κι' έπειδη το σκάφος του δεν είχε ιδιαίτερο όνομα, αναφερόταν στα χαρτιά ως «μονοπλάνο».

Πριν ο Μπλεριό κόμη αυτή την πτήσι, είχαν συλλάβει κι' άλλοι το ίδιο σχέδιο κι' είχε κινηθή το ένδισ-φέρον όλου του κόσμου για την άεροπορική διάσχι της Μάγνης. Δύο κατεργαριοί λοιπόν έπωφεληθήκαν απ' αυτό...

Μία μέρα, έφθσαν σ'ε μία μικρή πόλι των γαλλικών άκτών και δήλωσαν ότι θα πετούσαν πάνω απ' τη Μάγνη. Με το άφωγο παρουσιαστικό τους, μπόρεσαν να κερδίσουν την εμπιστοσύνη του Δημάρχου και των άλλων ταπικών άρχων. Τους ύπέδειξαν πόσο είχε να ώφεληθή ό τόπος τους απ' την τεραστιά ρεκλάμα που θα έκανε το κατορθώμα τους, όταν βόγραφαν γι' αυτό όλες οι εφημερίδες.

Αν τυχόν άπέμεναν κάποιες δυσπιστίες, διαλύθηκαν όταν έφθασε σιδηροδρομικός μία πελώρια κάσα. Οι «άεροπόροι» έδήγησαν ότι περιείχε τα εξοπλιστήρια του άεροπλάνου με το όποιο θα πετούσαν.

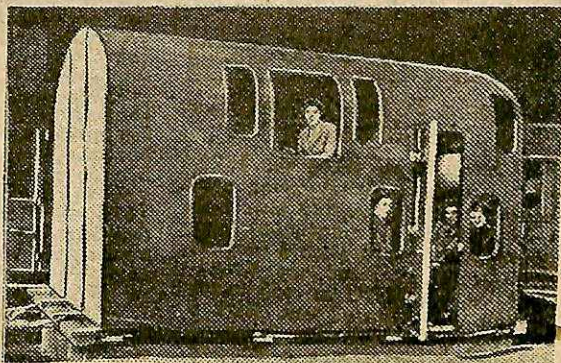
Κι' έτσι έκαναν την τύχη τους... Έμεναν στο καλλίτερο ξενοδοχείο και περνούσαν βασιλικά, χωρίς να πληρώσουν ούτε πεντάρα. Επί πλέον, κάτάρσαν να πάρουν από διαφόρους ευπρόσους και σημαντικά χαρτίνα ποσά, ως «προσώρινα δάνεια» για τα έξοδα της πτήσεως, με την ύπόσχεση ότι θα τους τα έπστρεφαν άμέσως αφού θα πραγματοποιούσαν το κατορθώμα τους.

Τέλος, μία μέρα, έγιναν άφαντοι. Κι' όταν τα άγανακτισμένα θύματα τους άνοιξαν την κάσα, βρήκαν μέσα κάμποσα παλησιόδερα, με τ'ά όποια δεν θα μπορούσε να συναρμολογηθή όχι άεροπλάνο, αλλά ούτε... κάρρο!

Ο Χάρρυ Χάρπερ αναφέρει ακόμη τη συνέντευξή που πήρε απ' τον παλιό άεροπόρο Μπέρτ Χίνκλερ, έπειτα από μία επίτυχημένη πτήσι του.

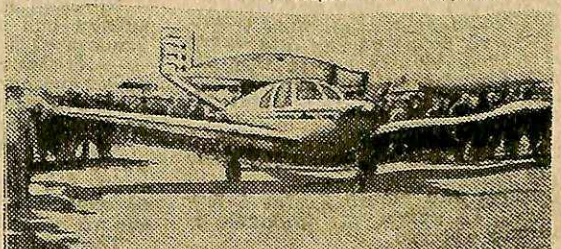
Ενώ πετούσα, μου διηγήθηκε ο Χίνκλερ, μ' έπιασε ένας δυνατό-πονόδοντος, που με τρέλαινε. Έσκυψα τότε έξω απ' τη θέση του πιλότου, έτσι ώστε να μπη με όρμη ο παγώμενος άέρας μέσα στο άνοιχτο στόμα μου. Το αποτέλεσμα ήταν αϊκικό κι' άκαριαίο! Οι πνοή του δοντιού μου στεινιάσαν!...

Όποιος θέλει, δεν έχει παρ' να δοκιμάση το πρωτότυπο αυτό φάρμακο κατά του πονόδοντου, σημεία που τα άεροπορικά ταξείδια είναι προσιτά στον καθένα...

ΔΙΠΛΟΜΑ ΤΡΑΙΝΟ

Οι Άγγλοι ύπολογίζουν, πριν από τ'ά τέλος του έτους, να θέσουν σε λειτουργία ένα νέο ηλεκτρικό τραινό που θα συνδέη το Λονδίνο με το Ντάρτφορντ. Τα βαγόνια του νέου αυτού τραινό θα είναι με δύο πατώματα. Έτσι κάθε σμώος θα μωρη να μεταφέρει διπλάσιο αριθμό επιβατών σε κάθε διαδρομή. Στη φωτογραφία μας βλέπετε ένα από τα μοντέρνα αυτά βαγόνια.

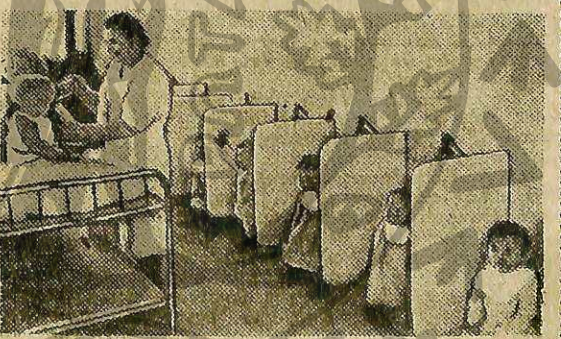
ΕΝΑ "ΡΕΚΟΡ"

Στη φωτογραφία μας βλέπετε το πρώτο μονοκινητήριο άεροπλάνο που κατόρθωσε να εκτελέση μία πτήσι 8.500 χιλιομέτρων χωρίς σταθμό. Για το ταξίδι αυτό χρειάσθηκαν 287 γαλιόνια βενζίνης που είχαν άποθηκευθή στα φτερά του άεροπλάνου. Η πτήσι έγινε ειδικώς για να έλεγχθούν τα προτερήματα και τα μειονεκτήματα των μικρών άεροπλάνων που χρησιμοποιούν οι Άμερικανοί επιχειρηματίες όταν θέλουν να ταξιδεύσουν για να προλάβουν επείγουσες δουλειές τους.

ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΙ

Σ' ένα άμερικανικό κολλέγιο γι' άπορα παιδιά, οι μαθηταί μαθαίνουν γραφομηχανή από πολύ μικρή ηλικία. Στην αρχή συνήθιζαν να γράφουν τ' όνομα τους, μετά τα όνόματα των συμμαθητών τους και τέλος ολόκληρες φράσεις. Έτσι, όταν φθάνουν σε ηλικία 10 ετών, μπορούν να γράφουν 30 ως 50 λέξεις στο λεπτό.

ΕΝΑ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΒΡΕΦΟΚΟΜΕΙΟ

Ανάμεσα στα πολλά κοινωφελή ιδρύματα του Βαλτιμόρια της Ιταλίας υπάρχει και ένα όπερ-μόντερο βρεφοκομείο. Στη φωτογραφία μας ή τσάλα της του.

Η ΨΗΤΗ ΚΟΤΤΑ ΤΟΥ Μ. ΜΠΟΤΣΑΡΗ

Και κάποια άλλα γεύματα των
Αγωνιστών

Στο Μεσολόγγι, τέλος του 1822, όταν ο Κανέλλος Δεληγιάνης μαζί με άλλους επίσημους του Μωριά έτρεξαν εκεί για να βοηθήσουν τους πολιορκημένους, μία μέρα ο Μάρκος Μπότσαρης είδοποίησε τον Κανέλλο ότι το μεσημέρι θα του έκανε το γεύμα στο σπίτι του. Είχε ο στρατηγός ψημένη όρνιθα. Πήγε ο Δεληγιάνης, στρώθηκε ο σοφράς (το χαμηλό στρογγυλό τραπέζι) και οι φίλοι καθήμενοι σταυροπόδι, άρχισαν να κουβεντιάζουν, όταν έφ' ασε και η ψημένη όρνιθα.

Μα δεν είχαν απλώσει χέρι, και μία βόμβα, από εχθρικό κανόνι, έπεσε μέσα στο σπίτι! Τρύπησε τη στέγη, σκόρπισε το τραπέζι με την κόττα, άνοιξε το πάτωμα και κατέληξε στο ισόγειο. Εκεί πήρε φωτιά κι' όλο το σπίτι γέμισε από σκόνη και καπνό. Νόμιζε κανείς πως τίποτα δεν είχε μείνει ζωντανό.

Κανείς όμως δεν είχε πάθει τίποτα.

Χάσαμε την όρνιθα, είπε ο Μάρκος με χαμόγελο. Αυτό ήταν όλο.

— Άς πάλι κι' αυτή, είπε ο Κανέλλος. Το γλέντι της μπόμπας ήταν πιο νόστιμο.

Σε λίγο ξανακάθισαν να φάνε πρόχειρα, και τότε ο Δεληγιάνης θυμήθηκε ένα γεύμα του μαζί με τον Κολοκοτρώνη, λίγο καιρό προηγουμένως, που το αφηγήθηκε κιόλας στο Μ. Μπότσαρη.

Μεγάλη εβδομάδα του 1821, ο Δεληγιάνης συναντήθηκε έξω από την Αλανιόστρα με το Γέρο του Μωριά. Ενώθηκαν, κι' από εκεί, με νυχτερινή πορεία, ξημερώθηκαν σ' ένα μικρό χωριουδάκι, κοντά στην Καραμύρα, τον Κάμπο. Ύστερα ξεκίνησαν πολύ από εκεί — αν και νηστικοί και κατάκοποι — και βγήκαν με τα παλικάρια τους ψηλά στο Δραγονομάδι, όπου φτάσανε Μεγάλη Τετάρτη. Τόση ήταν η πείνα τους που έψησαν ένα αρνί και το φάγαν εκεί.

Ο Κολοκοτρώνης είχε δηλώσει ότι άρτορα αυτό το περιστατικό με κάποια συστολή.

Ίσως όμως να μη ντρεπόταν διόλου για την παράδοση εκείνη των κανόνων της Εκκλησίας, που έγινε από ανάγκη, αν ήξερε κάτι: Ότι ο Έπισκοπος Γερμανός όταν έδινε στην Αγία Λαύρα το σύνθημα της Έπανάστασης, μετά το λόγο του στους προηγούμενους και τους στρατιωτικούς, που μάλιστα τους μετέλαβε όλους με τ' άχραντα μυστήρια, άναγγελλε με το διάκιο «ότι απολύει τους πιστούς της υποχρέωσης της νηστείας, αυτός δε παρέχει το παράδειγμα της καταλύσεως, επειδή η θρησκεία και η ύπαρξίς πάντων απειλείται και υπάρχει ανάγκη δυναμών προς υπεράσπισιν του λαού και των Ιερών».

— Άς περάσουμε τώρα στην αφήγηση ενός άλλου περιστατικού, σχετικού με τα δυο παραπάνω, που έγινε πάλι στο Μεσολόγγι.

Ο Α. Παπαδιαμαντόπουλος, το ένα μέλος από την τριμελή διοικητική επιτροπή της πολιορκημένης πόλεως, είχε βρεθεί θεληματικά συμπολιорκημένος με τους συντρόφους του, ενώ αξιολόγα μπορούσε να μη βρίσκονταν κοντά τους την ύστατη βρατή της Έξόδου από την Ίερά Πόλη.

«Καθ' όν καιρόν εκινδύνευεν η πόλις — λέγει το Ιστορικόν — διεφιδάσθη ούτος εις Ζακυνθόν επί προμηθεία τροφών. Ο κίνδυνος έκορυφώθη μετ' ολίγον εις Μεσολόγγι».

γινον και οι φίλοι του τον συνεβούλευσαν να μην επανέλθω. Άλλ' ούτος επανήλθεν εν μέσω των συναγωνιστών του, ειπών προς τους αποτρέποντας αυτόν «ή θα σωθώ ή θ' αποθάνω μετ' αὐτῶν».

Από τότε που ξαναγύρισε στο Μεσολόγγι ή συντροφία του ήταν ένα μικρό σκυλάκι κι' ή έλπίδα του λυτρωμού του από τον κίνδυνο — όταν πιά αποφασίστηκε ή Έξοδος για τη νύχτα της 10 Απριλίου 1826 — ήταν ένα άλογο. Έκείνες ακριβώς τις μέρες, έτυχε μερικοί στρατιώτες να μαλώσουν για ένα άλογο, ποιοι να το πρωτοπάρουν για να το κάνουν τροφή τους.

— Πάρτε και το δικό μου άλογο, παιδιά μου, και μη μαλώνετε, τους είπε ο Παπαδιαμαντόπουλος, κι' έδωσε τ' άλογο μαζί με της ζωής του την άπαντοχή.

Την παραμονή της Έξόδου, ο πιστός του υπηρέτης (Χουσεμκιάρης), εκεί που όλοι έτοιμάζονταν, έπιασε κρυφά κι' έσφαξε το σκυλάκι, το μαγειρέψε κι' έδωσε του αφεντικού του να φάη, κι' έφαγε κι' αυτός.

Ο Παπαδιαμαντόπουλος, πριν καθήση στο τραπέζι, ρώτησε τον υπηρέτη τι ήταν αυτό το εύρημα.

— Τυφλοπόντικο, άφεντη. Το δρῆκα τυχερά σε μία τρύπα, χαμένο μέσα στο χώμα. Έτσι θα πάρης λίγη δύναμη πριν ξεκινήσουμε...

Κάθισε τότε ο γερο-Παπαδιαμαντόπουλος, έσκυψε κι' άρχισε να τρώη. Μα θυμήθηκε να καλέση και το σκυλάκι να του δώση... τα ίδια του τα κόκκαλα!

Το σκυλί όμως δεν φαινόταν πουθενά. Και τότε ο άμοιρος ένοιωσε την αλήθεια.

— Κολλίτερα να πέθαινα της πείνας παρά που μου έσφαξης το σκυλί, είπε με βαρείς καρδιά στον υπηρέτη.

Αυτός όμως θαρρετά του αποκρίθηκε:

— Άφέντη και σύ κι' εγώ αύριο πεθαίνουμε. Μα το σκυλάκι σου θα πούμε πως μάς έδωσε αντίψυχι (δύναμη) ως τότε για να σταθούμε και να πεθάνουμε σαν άντρες. Ορθοί στα ποδάρια μας, κι' όχι πεσμένοι στο δρόμο, άψυχοι από την πείνα!

Υπάρχει κι' ένα άλλο ακόμη ανέκδοτο σχετικό με το ναύαρχο Α. Μιαούλη.

Σε μία ναυμαχία ο άρχηγός μιας ελληνικής ναυτικής μοίρας Δ. Σαχτούρης είχε δη μία σφαίρα από εχθρικό κανόνι να σκάη μέσα στη ναυαρχίδα του Μιαούλη.

Αφού σταμάτησε ή ναυμαχία πήγε ο Σαχτούρης στο ναύαρχο. Τον ηύρε στενοχωρημένο, με το φέσι του κατεβασμένο ως τα φρύδια. Άμα ο Μιαούλης κατέβηκε με άπορημο κίνημα το φέσι του ως τα φρύδια, οι ναύτες του το είχαν σημάδι πως θύμωσε. Τό ίδιο κι' ή γυναίκα του όμως. Τό έδλεπε από το παράθυρο άμα τον έβλεπε από το παράθυρο να έρχεται σπίτι, κανόνιζε πως να του φερθή κατά τον τρόπο που φερούσε το φέσι του.

Ο Σαχτούρης, λοιπόν, φθάνοντας στη ναυαρχίδα ρώτησε για τις ζημιές που είχε προεξηγήσει ή σφαίρα στο καράβι.

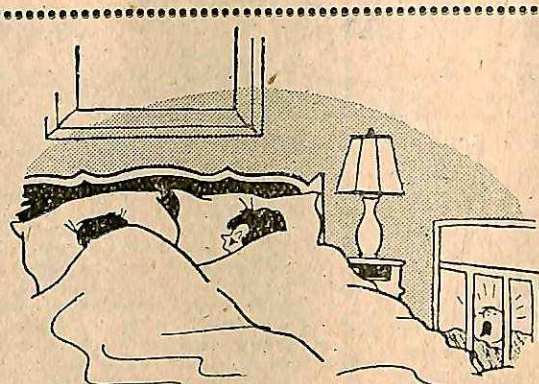
Ο ναύαρχος σάπασε, περίεργα, έπειτα όμως με μία θυμωμένη κίνηση δείχνοντας τα τουρκικά καράβια που άπομακρύνονταν είπε:

— Έρείς τί μου έκαναν αυτόι; Μου έχυσαν τη φασολάδα μου!

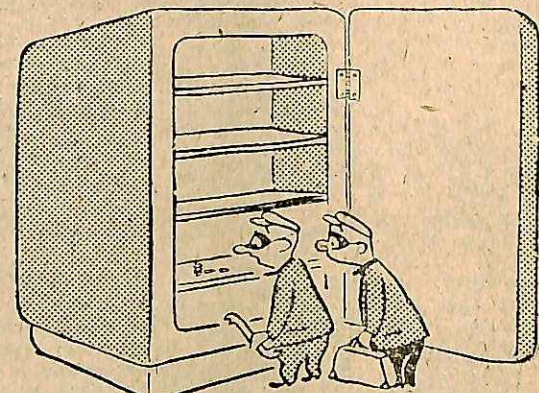
✻

Η Θεραπεία των τραχωμάτων

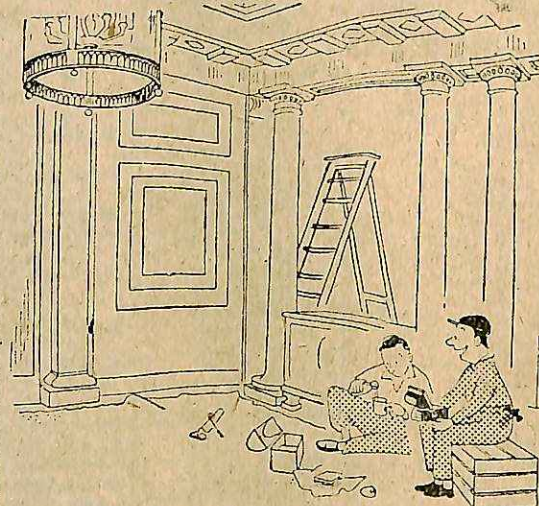
Οι Άμερικανοί έπιστήμονες εφαρμόζουν τελευταία τις σουλφamidες στη θεραπεία των τραχωμάτων και της γονοκοκκικής οφθαλμίας των νεογνών, που παρατηρούνται συνήθως σε περιοχές όπου επικρατούν ανθυγιεινές διαβιώσεις. Τα αποτελέσματα υπήρξαν ως σήμερα πολύ ικανοποιητικά.

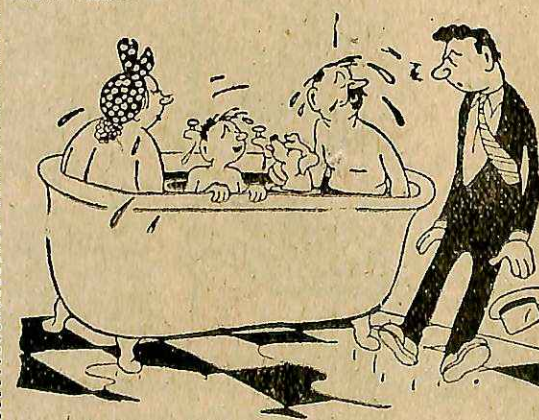
— Εύπνα, Άναξιμανδρε... Κλαίει το παιδί...

— Βρέ τους λωποδύτες!... Δεν έχουν πεντάρα, και κοροιδεύουν τον κόσμο ότι διαθέτουν τεράστια κεφάλαια!...

— Ποιός θα τό έλεγε ότι μία μέρα θα τρώγαμε στο... Λευκό Οίκο!...

— Βρήκαμε αυτή τη λύσι, για να προφτάσουμε να κάνουμε κι' οι τρεις το μπάνιο μας...

Πως υποστηρίζουν οι περισσότεροι χρονικογράφοι — γιατί υπάρχουν κι' εδῶ οι αντίλεγόντες — το έθιμο της πρωταπριλιάτικης ψευτιάς άρχισε από τον 16ον αιώνα.

Άσφαλώς θα ξέρουν οι άναγνώστες μας ότι το έτος δεν άρχισε πάντα απ' το Γενάρη. Πρώτος μήνας του χρόνου ήταν, σ' όλη την Ευρώπη, ως το 1564 ο «Ξανθός Άπριλης», όπως τον αποκαλεί ο έθνικός μας ποιητής.

Την Πρωταπριλιά λοιπόν, την Πρωτοχρονιά δηλαδή, συνήθιζε ο λαός ν' ανταλλάσσει δώρα.

Στά 1564 όμως ο τότε Βασιλεύς της Γαλλίας Κάρολος ο 9ος... άδίκως τον Άπριλιο, και μ' ένα διάταγμα του που το υπόγραψε στην έπαυλή του Ρουσιγκιόν... διώρισε πρώτο μήνα του έτους το Γενάρη!

Το βασιλικό αυτό «φιρμάνι» έγινε δεκτό από το λαό, χωρίς αντίρρησης κι' άναστατώσεις, όπως θα γινόταν σήμερα αν συνέβαινε τέτοιο πράγμα.

Ο καλός Άπριλης έγινε ο τέταρτος, κατά σειράν μήνας του έτους.

Οι εύχες και τα δώρα για την Πρωτοχρονιά και τάντησαν κτήμα της 1ης του Γενάρη.

Μία συνήθεια όμως δύσκολα ξεριζώνεται. Κι' ο λαός συνέχισε να κάνει δώρα και την Πρωταπριλιά. Δώρα όμως... ψευδών.

1^Η
ΑΠΡΙΛΙΟΝ
41 ημέρα
την ψευτιά

Πότε και πως άρχισε το έθιμο

τίκα κι' άστειες εύχες. Έστελιαν π. χ. ένα βελουδένιο κουτί, καλά κλεισμένο. Κι' όταν ο παραλήπτης το έπαιρνε στα χέρια του εύρισκε μέσα αντί για βαρύτιμα κοσμήματα... ένα κρεμμύδι!...

Τα πρωταπριλιάτικα ψέματα τα έγκαινιάσαν άργότερα και οι έφημερίδες, ευρωπαϊκές κι' άσθιακές.

Από τις επιτυχετέρες φάρσες της Πρωταπριλιάς είν' εκείνη που σκάρωσε στους άφελεις άναγνώστες του ή άγγλική έφημερίς «Έπερος» το 1846.

Έγραψε λοιπόν ο «Έπερος» στο φύλλο της 31ης Μαρτίου ότι την άλλη μέρα, 1ην Άπριλιο, θα γινότουσαν, τα έγκαινια μιας έκθεσως γαϊδαρών, από τους όραιότερους και δημοτικότερους της όφληας, στο δημοτικό άγοράκι της πόλεως.

Πολλοί άναγνώστες πίστεψαν την είδησι και πρωί-πρωί την άλλη μέρα κατέκλυσαν το άγοράκι. Τετράποδα όμως με μεγάλα αυτιά δεν έβλεπαν πουθενά. Ός που κατέλασαν τέλος ότι οι περίφημοι «οπανιώτατοι γαϊδαροι» ήταν... αυτοί οι ίδιοι!

Έσεκαρδιστική είνε και ή φάρσα που έπαιξε εις βάρος ενός άφελους συμπολίτου του ένας Παρισιός φαρσέρ. Άνήμερα την Πρωταπριλιά, ο φαρσέρ αυτός πήρε μία μακρὰ κορδέλλα και προσποιήθηκε πως μετρούσε το πλάτος ενός τρύμου.

Όταν ο Στεφανίδης βγήκε στο μπαλκόνι με τὰ νυχτικά του, για να δῆ τί συμβαίνει μείνε έμβρόντιος!...

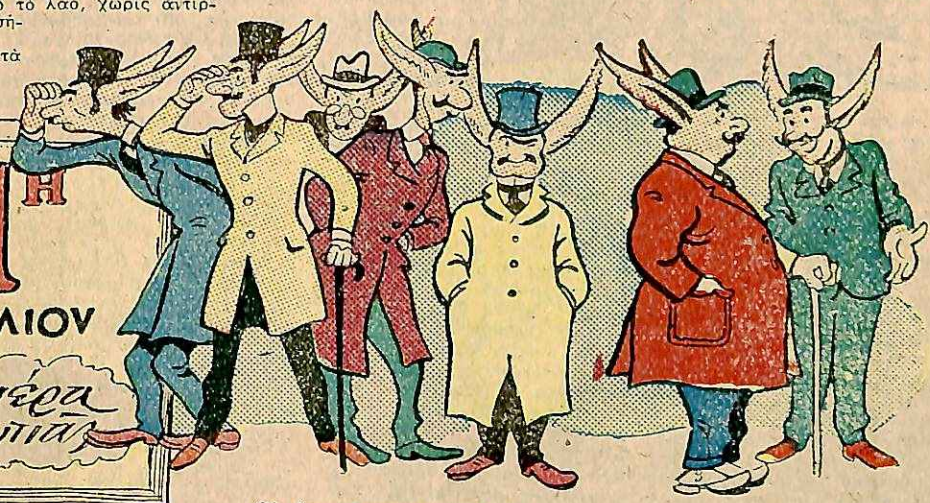
Σε λίγο πέρασε από εκεί ο αλάνιος άφελής και εύκολόπιστος διαβάτης.

— Τι κάνεις εκεί; ρώτησε το φαρσέρ. — Είμαι νοσημενικός, του άπάντησε εκείνος, και μετρώ το δρόμο. Μου κανείς τη χάρι να μου κρατήσης μία στινιή τη μία άκρη της κορδέλλας.

— Ευχαρίστως, άπάντησε ο άφελής και στάθηκε στο πεζοδρόμιο με την μία άκρη της κορδέλλας στο χέρι.

Ο φαρσέρ πήγε άντικρυ, έστριψε στη γωνία, έδεσε την άλλη άκρη σε μία κολώνα κι' έφυγε.

Ο άφελής έμεινε ακίνητος στη θέση του... πιστός στο καθήκον, άρκητή ώρα. Η κίνησις του δρόμου σταμάτησε. Πλήθη κόσμου,

Οι άναγνώστες του «Έπερος» κατάλαβαν τέλος ότι ή περίφημοι «οπανιώτατοι γαϊδαροι» ήταν... αυτοί οι ίδιοι!...

άμείζια και κόρρα περίμεναν να τραβήξη την κορδέλλα για να περάσουν.

Άρχισαν ν' άκούγονται διαμαρτυρίες και βλαστήμιες. Ός που έφτασαν μερικοί άστυνομικοί, είδαν τι συνέβαινε κι' έφ' όσον ο φαρσέρ το είχε σκάσει, τραβήξαν στο τμήμα τον αδιόρθωτο άφελή!

Πρωταπριλιάτικο είνε επίσης και το κόλπο ενός Παρισιού φαρσέρ που επισκέφθηκε μία μέρα έναν γνωστό τραπέζίτη την ώρα του μεσημεριανού γεύματος.

Ο τραπέζίτης είχε καλεσμένους μερικούς φίλους του και ρώτησε τον έπισκεπτή του τί ζητάει.

— Με καλέσατε στο γεύμα, του άπάντησε εκείνος. — Εγώ, κύριε!...

— Μάλιστα, έσεις. Νά κι' ή πρόσκλησι! Και του έδειξε πραγματικά μία πρόσκλησι στ' όνομά του.

Ο τραπέζίτης τάχασε.

Κάποιο λάθος έγινε κύριε, του είπε. Δεν σάς έστειλα πρόσκλησι για το γεύμα. Έέ άλλου, δεν σάς γνωρίζω. Μία και ήρσατε όπως μείνετε να φάτε μαζί μας.

Ο άγνώστος κάθισε στο τραπέζι κι' έφαγε... για δέκα! Μετά το φαγητό, τη στινιή που θάφευγε, είπε στον τραπέζίτη:

— Σας εύχαριστώ, κύριε, για τὰ έκλεκτά φαγητά σας! Όσοι δεν με καλέσατε να φάμε μαζί. Την πρόσκλησι που σας έδειξα την έφτιασα εγώ. Απομνημόνευα μία από τις νηστείες.

— Και γιατί τό κάνατε αυτό!... άπορησε ο τραπέζίτης. — Γιατί είναι Πρωταπριλιά και γιατί... πεινούσα!...

Άλλά και οι ελληνικές έφημερίδες άκολουθήσαν το έθιμο της πρωταπριλιάτικης ψευτιάς. Προ έκατο άκόλου έτών σε άδειάζαν την 1ην Άπριλις, το σχετικό ψέμα στους άναγνώστες τους.

Στά 1883 μάλιστα ή «Έφημερίς» του Κορομηλά ώνόμισσε, μπορεί να πῇ κανείς, σε πρωταπριλιάτικες φάρσες.

Στο φύλλο της 1ης Άπριλίου ανέγραψε και την είδησι ότι ο έντανα ανύστακτος όμογενής Χατζή Σταμάτης έστειλε στον έν Άθήνας γνωστότατο και δημοφιλέστατο δικηγόρο και πρῶτατη Στεφανίδη 5.000 φράγκα για να τὰ μοιράση στους άπόρους.

Ανατράσεψ φυσικά τί κόσμος και κοσμικής μαζεύτηκε, πρωί-πρωί, έξω από το σπίτι του Στεφανίδη, ένός απ' τους ώραιότερους τύπους της πηλής Άθήνας.

Άρχισαν να του χτυπούν την πόρτα, κι' όταν ο Στεφανίδης βγήκε στο μπαλκόνι με τὰ νυχτικά του για να δῆ τί συμβαίνει έμεινε έμβρόντιος. Τί πλήθος ήταν εκείνο!...

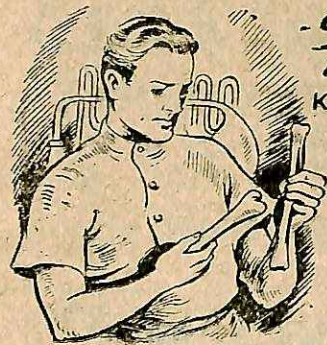
Όλη ή οταολογία έμεινε έμβρόντιος. Γονακούλες του λαού με τὰ μωρά στην άγκαλιά, γρηούλες και νερόις και αίσιοπαθούλες χήρες.

Και είδε κι' έπαθε ο άγαθός Στεφανίδης για να τους πείσι ότι έπρόκειτο περί... πρωταπριλιάτικης ψευτιάς.

Χειρότερα όμως και τρανικώτερα απ' το άγνωστικό κοινό την έπαισε στα 1883 ή άθηναϊκή έφημερίς «Καστερία» που πέρσσε τις ψευτικές πρωταπριλιάτικες είδησεις της «Έφημερίδος» ως άληθινές, τις άντεγραψε και τις... δημοσίευσε ως επιτυχίες των ρεπορτάζ της στο φύλλο της έπομένης!...

Στά 1884 τέλος, άλλη άθηναϊκή έφημερίς, έγραψε πρωταπριλιάτικά την είδησι ότι θα γινόταν έντος της ήμερας τὰ έγκαινια του νέου ευδοπαλείου επί της όδοϋ Πατισίων, όπου θα σεργιάνουν τὸς πλάτες νεώρες ροδαπάγουλες Γερμανίδες!

Άνάστατοι οι Δόν Ζουάν των Άθηνών. Όταν πήγαν όμως την ώριμένη ώρα στην όδο Πατισίων, μάταια έψαχναν να βρουν το ευδοπαλείο με τις κελνερίνες...

Η Επιστήμη ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Νέες μέσες και μέθοδοι

Η ανακάλυψις και η διαλεύκανσις ενός εγκλήματος, γράφει σ' ένα πρόσφατο άρθρο του ο διάσημος Αμερικανός εγκληματολόγος Φίλιπς Λόρντ, έπαισε πιά να εινε έργο των απλών ντετέκτιβς και στο μέλλον οι καταδικαστικές αρχές δεν θα εινε μόνο ο ανακριτής και τα αστυνομικά όργανα, αλλά ολόκληρα επίτελεια σσών έρευνώντων: Γιατρών, χημικών, ψυχολόγων, βιολόγων και βοτανολόγων.

Προσέξτε τώρα, συνεχίζει ο Λόρντ, να όπτε πώς γίνεται η έπιστημονική γύρω από το έγκλημα έργασια:

Έξ ακρίβως ισχυαυτό τη το: Στο βιολογικό τμήμα μιας έπιστημονικώς ώργανωμένης αστυνομίας, ύπαρχουν ειδικοί ο σ τ ο λ ο γ ο ι, που από την εξέταση ελαχίστων ύπολειμμάτων ενός σκελετού, μπορούν να καθορίσουν τη φυλή, την ηλικία, το ύψος και το βάρος του θύματος. Ένας τέτοιος ειδικός, μπορεί άλλοτε να ήταν καθηγητής της ανατομίας, όπως συμβαίνει με τον δρ Β. Μ. Κρόγκμαν, που συνεργάζεται σήμερα με την Όμοσπονδιακή Ύπηρεσία Έρευνών, την περιφημη «Βφ-Μπη-ΚΑϊ». Ο Κρόγκμαν, από ένα κόκκαλο, του δραχίνους π. χ., μπορεί να καθορίσει ότι το θύμα ήταν ένας νέγρος, ψηλός, 16 περίπου ετών. Δίπλα του μπορεί να βρίσκεται ένας περίφημος γλύπτης που από τη διάρθρωσι των οστών του κεφαλιού, εινε δυνατόν να ξαναπαύση τη μορφή του σκοτωμένου.

Στο ίδιο τμήμα, υπάρχει ειδικός δερματολόγος, που από τη μελέτη των επαγγελματικών παθήσεων του δέρματος, μπορεί να καθορίση το έπάγγελμα του ατόμου. Ένας κηπουρός π. χ. θα έχει κάλους στις αρθρώσεις του άριστερου χεριού. Τα χέρια του γεωργού και του κτηνοτρόφου θα έχουν ρόλους. Κάποτε ένας ντετέκτιβ συνέλαβε ένα ύποπτο άτομο.

— Ασφαλώς θα εινε κακοποιός, είπε. Προσέξτε πώς έχει καταστρέψει το δέρμα του δακτύλου του για να μη βγαίνουν τα αποτυπώματα. Ο δερματολόγος όμως είχε αντίθετη άποψι: Έξέτασε τον ύποπτο και είδε ότι είχε πάθει δ.τι παθαίνουν όλοι οι οικοδόμοι. Κι όπως αποδείχθηκε έπρεπεί να εινε έργατης, που από 14 ετών έχτιζε με ταύλα, τα όποια και του είχαν καταστρέψει το δέρμα. Η δερ-

ματολογική αυτή μέθοδος χρησιμοποιείται και αντίστροφας: Αν η αστυνομία ύποπτεται ως δράστη εγκλήματος έναν έργατη εργοστασίου έκρηκτικών υλών, τότε θα πρέπει να βρη πρόσωπο, που εκτός των άλλων χαρακτηριστικών, πρέπει να έχη και κτρινοκόκκινα μαλλία και δέρμα. Γιατί αυτό το χρώμα, άποκτα όποιος εργάζεται με έκρηκτικές ύλες.

Περίπτωσης έγκληματος.— Το τοξικολογικό τμήμα της αστυνομίας, μπορεί να καθορίση αν πρόκειται περί εγκλήματος, δυστυχήματος ή αυτοκτονίας. Κάποτε ένας δολοφόνος ισχυρίσθηκε ότι, αναγκάστηκε να σκοτώσι, «έν αμύνη εύρισκόμενος». Η τοξικολογική έρευνα όμως του έγκεφάλου του θύματος, απέδειξε ότι το θύμα είχε πιη τόσο αλκοόλ, ώστε πνίγη ήδη πεθάνη βρίσκταν σε κωματούδη κατάστασι και συνεπώς δεν ήταν δυνατό να είχε έπιτεθη και παλέψη με τον δράστη. Άλλοτε πάλι μια μητέρα με το παιδί της, βρέθηκαν να έχουν καη στο κρεβάτι τους. Όλα έδειχναν ότι έπρεπεί περὶ δυστυχήματος. Ο τοξικολόγος όμως δεν βρηκε στίς φλέδες τους ίχνη μοναξιδίου του σνθρακος. Κι αυτό σήμαινε ότι είχαν πεθανει πριν καούν, συνεπώς δέ, ότι έπρεπεί περὶ εγκλήματος και όχι δυστυχήματος.

Οι συνθήκες του έγκληματος.— Οι βοτανολόγοι της αστυνομίας μπορούν να καθορίσουν τον τόπο του εγκλήματος, από ώρισμένα φαινομενικώς ασήμαντα πράγματα. Στο μανίκι ενός ύπόπτου και στο χέρια ενός θύματος βρέθηκαν φύλλα από ένα θάμνο που φυτρώνει μόνο στη Καλιφορνία ή καλιεργείται σε ειδικούς βοτανικούς κήπους. Από τα φύλλα αυτά, βρέθηκε σε ποιών κηπο είχε γίνει το έγκλημα, ενώ ταυτοχρόνως πιστοποιήθηκε και η ένοχη του ύπόπτου. Άλλοτε πάλι ο βοτανολόγος, από τα φύλλα δένδρων που θα βρεθούν τυχόν κάτω από ένα πτώμα μέσα σ' ένα δάσος μπορεί να καθορίση την εποχή, που έγινε το έγκλημα. Με τους βοτανολόγους συνεργάζονται και οι έντομολόγοι. Το μέγεθος των σκουληκιών που θα βρεθούν σ' ένα πτώμα, έπιτρέπει στον έντομολόγο να καθορίση πόσον καιρό έχει μείνει έκτεθειμένο το πτώμα. Η πάλι, από ώρισμένα τυχόν έντομα που θα βρεθούν λυωμένα κάτω από το πτώμα, μπορεί να καθορισθη ακόμη και ο μήνας, που έγινε το έγκλημα.

Ο ρόλος των ίατροδικαστών, που καθορίζουν την κατεύθυνσι και την απόστασι ενός βλήματος, αίτια και μορφές θανάτου και πολλά άλλα ενδιαφέροντα στοιχεία για τις συνθήκες υπό τις ό-

ποιές διεπράχθη ένα έγκλημα, εινε αρκετά γνωστός και δεν χρειάζεται να τονισθη περισσότερο. Πρέπει όμως ιδιαίτέρως να σημειώθη ο ρόλος των χημικών, που με τα σύγχρονα έπιστημονικά όργανα που διαθέτουν, μπορούν να διαπιστώσουν την παρουσία και του ενός εκατομμυριοστού του γραμμ. μιας χημικής ουσίας. Με το φασματοσκόπιο εξ άλλου, μπορούν από ελαχίστα ίχνη σκόνης, να καθορίσουν το είδος της χημικής ουσίας κι από αυτό πάλι να συμπεράνουν τις γενικότερες συνθήκες του εγκλήματος.

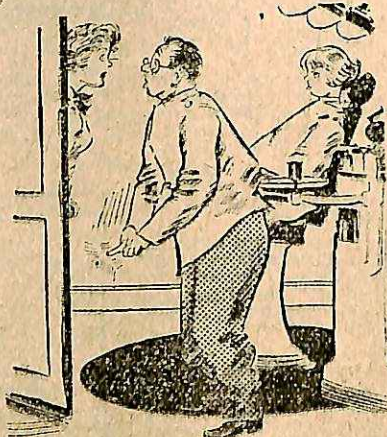
Εξ άλλου τα χημικά έργαστήρια μπορούν να μάς εφοδιάζουν με χημικές ουσίες, που «συλλαμβάνουν» τας εγκληματίες: Άορατες σκάνες και βαφές, που εινε αδύνατο να τις ύποπτευθη ο κακοποιός. Μια τέτοια σκάνη, έχει την ιδιότητα να βαφει κόκκινα τα δάχτυλα που θα την έγγίσουν μόλις ιδρωσούν λιγάκι. Η «Εφ-Μπη-Αϊ» χρησιμοποιεί αυτή τη σκάνη καθώς και μια άλλη υπό τα στοιχεία «S-195».

Η δεύτερη αυτή εινε άορατη με γυμνό μάτι και στο συννησμένο φώς. Έκτιθέμενη όμως σε υπεριώδεις ακτίνες, εκπέμπει μια λάμψι. Τα χέρια των λωποδυτών που θα την έγγίσουν εξέταζόμενα με υπεριώδεις ακτίνες, λάμπουν. Άορατες συνήθως μελάνες και βαφές χρησιμοποιούν πάλι για την ανακάλυψι κατασκόπων που κλέβουν εμπιστευτικά έγγραφα. Τα έγγραφα αυτά και όταν εινε μέσα σε σάκκους ή πορτοφόλια, χάρις στην ειδική βαφή τους, ξεχωρίζουν, όταν ο σάκκος ή το πορτοφόλι εξέτασθη με ακτίνες «X». Το μαύρο φώς, υπεριώδες και υπεριώδεις ακτίνες, χρησιμοποιούν τα ία για την προφύλαξι των παλεμικών εγκαταστάσεων. Μόλις φθάση κανείς στον κύκλο των ακτίνων αυτών, αρχίζουν αμέσως να κτυπούν κουδούνια συναγερμού. Υπάρχουν επίσης ειδικά φίλμ, ευαίσθητα στο μαύρο φώς, πράγμα που σημαίνει ότι ένας ντετέκτιβ μπορεί με το ειδικό αυτό φίλμ, να πάρη φωτογραφία, χωρίς να υπάρχουν φώτα και με τους τηλεσκοπικούς φακούς, από μεγάλη απόστασι.

Οι νεώτερες πάλι μέθοδοι ψυχολογίας και τα μηχανήματα ψυχολογικών έρευνών, συντελούν πολύ στη διευκόλυνσι του έργου των ανακριτών. Τέλος, το ραδιόφωνο, οι ραδιοφωτογραφίες και η τηλεόρασις, εινε μέσα, που καθιστούν δυσκολώτερη τη διαφυγή και εύκολωτερη τη σύλληψι ενός εγκληματίου.

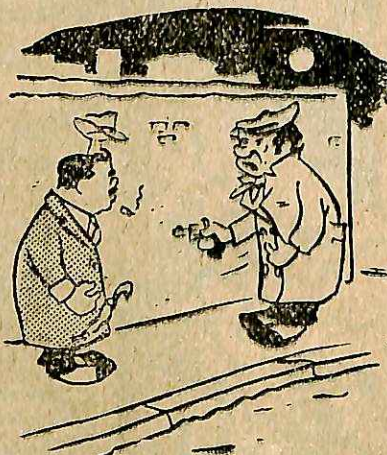
Όλα αυτά, καταλήγει ο Λόρντ, χρησιμοποιούμενα σε ευρεία κλίμακα και σ' όλες τις χώρες, θα περιορίσουν κατά πολυ τη δράσι των κακοποιών και στο μέλλον θα μειώσουν στο ελάχιστο τις πιθανότητες έπιτυχίας τους. Άλλα ή συνελογασία των καταδικαστικών όργων με την έπιστήμη, στο μέλλον θα ήσπινυθη και σ' ένα άλλο «έκρη» χρησιμώτερα έπιτεδω: Όχι μόνο στην καταπαλέμηση, αλλά και στην πρόληψι του εγκλήματος.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

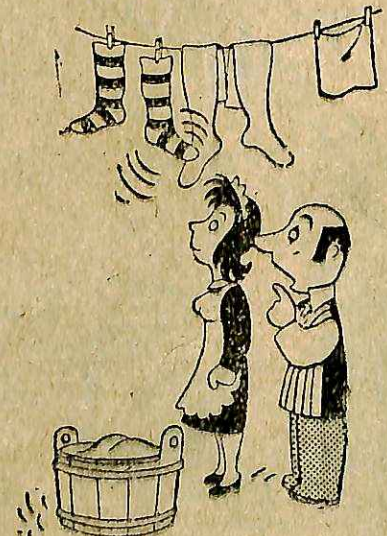

ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ

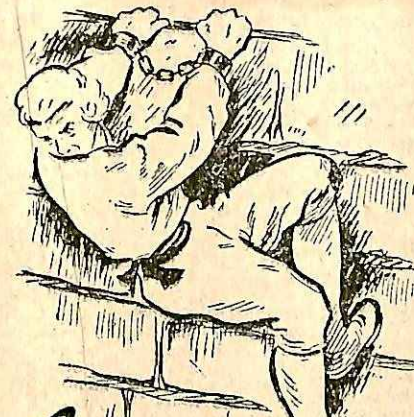
— Δεν φώναζε η κορούλα σας, κύριε μου. Έγώ φώναξα γιατί μου δάγκωσε το δάχτυλο!

— Μήπως είδατε κανένα άστυφύλακα στο δρόμο;
— Όχι, κύριε.
— Τότε κατέβαινε τα λεφτά του!

— Δεν στα έλεγα εγώ πως κάτι τρέχει μεταξύ της Έλσας και του Άντανακη;

Οι μεγαλειότητες ΑΠΟΛΑΪΣ

Η ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΕΝΟΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥ

Τον δέκατο όγδοο αιώνα, η Γερμανία ήταν μοιρασμένη σε διάφορα κρατίδια. Κάθενα απ αυτά είχε το βασίλειό του, και κάθε βασιλιάς είχε τη φυλακή του. Εκεί μέσα, για φύλλου πηδημα καμιά φορά, έκλεινε όποιον από τους αλλικούς ή τους αξιωματικούς του ήθελε...

Ένας νεαρός Πρώσος, ο ντε Φρανσουά, είχε φύγει από την πατρίδα του κι είχε καταταχθί στο στρατό της Βυρτεμβέργης ως αξιωματικός. Ήταν νέος, ενθουσιώδης, λίγο δειλός, κι αγαπούσε το γέντι. Τον Ιούλιο του 1808 δινόταν ένας χορός, όπου ήταν πολυάριθμοι νεαροί αξιωματικοί, κι όπου ο ντε Φρανσουά ήπιε κι έχορεψε όλη τη νύχτα. Φα νεται όμως πως αυτός κι οι συναδέλφοί του παραείχαν κάνει θόρυβο, γιατί αναγκάστηκε να επέμβη ο στρατηγός Βάγκνερ για να τους συμμαζέψη λιγάκι.

Ο ντε Φρανσουά εθεώρησε τον εαυτό του προσβεβλημένο και, με την παραφορά που τον διέκρινε, τράβηξε το σπαθί του κι ώρμησε να τρυπήση το στρατηγό. Φυσικά, πέραν οι άλλοι άπανς του για να τον συγκρατήσουν, ή φρουρά έτρεξε και τον έπιασε, κι ο νεαρός αξιωματικός ημερωθήκε σ' ένα κελλί του φρουρίου, που χρησίμευε για φυλακή. Ίσως ίσως, μάλιστα, και να μη θυμότανε τί είχε συμβη...

Το θυμόταν όμως ο βασιλιάς της Βυρτεμβέργης Φρειδερίκος ο Ιος, που διέταξε αμέσως να συσταθι στρατοδικείο και να δικάση τον ντε Φρανσουά. Η δίκη έγινε την ίδια μέρα και, το βράδυ, βγήκε η απόφασι: Εις θάνατον! Το άλλο πρωί, ο νεαρός αξιωματικός οδηγήθηκε στην αυλή του φρουρίου. Το έκτελεστικό άσπασμα παρατάχθηκε, ο αξιωματικός έβωσε το συνθημα: «Επί σκοπόν!», κι ο ντε Φρανσουά περίμενε να τελειώση ή ανάγνωσις της καταδικαστικής απόφασεως, για να τον τρυφερίσουν.

Κατάπληκτος όμως, άκούει μιá καινούργια απόφασι:

«Απονέμεται χάρις εις τον άνθυπολοχαγόν ντε Φρανσουά, ο όποιος είχε καταδικασθ εις θάνατον. Θα ύποστη την αγω-

νίαν του θανάτου, θα καθαιρεθη, και θα κλεισθη επί έξαιτιαν εις φρουρίον. Μετά την έκτισιν της ποινής του, θ' άπελευθην».

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ

Άκούοντας την απόφασι αυτή, ο ντε Φρανσουά ένοιωσε το μυαλό του να σαλεύη. Θα προτιμούσε να σκοτωθη επί τόπου, και να τελειώνη πιά μ' αυτόν τον έφιάλη, όπου ζούσε, δυο μέρες τώρα, παρά να περάση εξη μαρτυρικά χρόνια, κλεισμένος σ' ένα φρούριο.

Πηδάει λοιπόν, σαν τρελλός, προς το μέρος όπου στεκόταν έφιππος ο συνταγματάρχης του, αρπάζει τα χαλινάρια του αλόγου του, και φωνάζει μ' όλη του τη δύναμι:

— Συνταγματάρχα μου, αν είσαστε άνθρωπος τίμιος, θα ήπτε στο βασίλειό πως εινε ένα τέρας!

Η φρουρά έπεσε άπάνω του αμέσως και τον μετέφερε, σέρνοντας σχεδόν στο κελλί του.

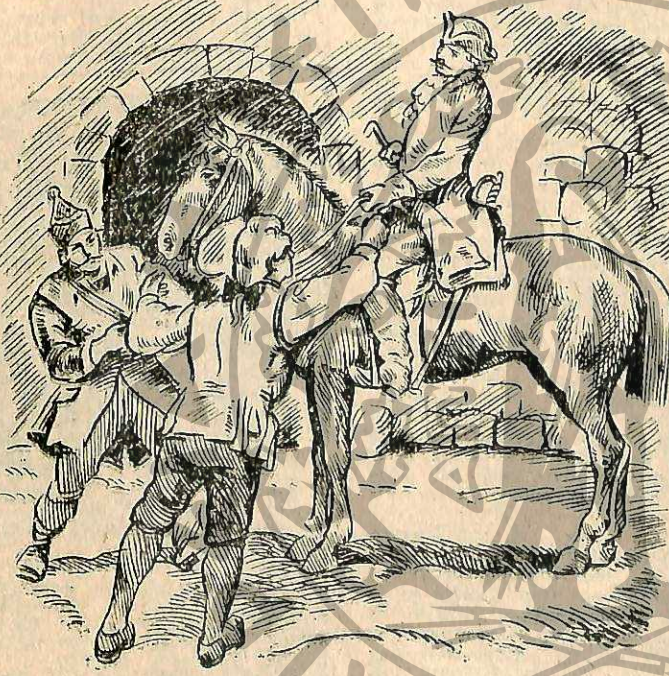
Την ίδια μέρα, συγκροτήθηκε νέο στρατοδικείο, που έβγαλε καινούργια απόφασι: Καταδικάζτανε τώρα σε ισόβια δεσμά, μέσα στο φρούριο του Χοχενάσπεργκ.

Στην άρχη, ο δύστηνος ντε Φρανσουά έπεσε σε ληθαργό, κι όλοι νομίζαν πως είχε τρελλαθη από την άπελπισία του. Άλλά, σιγά-σιγά, συνηθε κι άρχισε να σκέπτεται — τί άλλο; — πως να δρατετυση.

Του χρειαζόνταν όμως, για να διοργανώση την απόδρασι του, χρήματα, κι αυτός δεν είχε. Έγραψε λοιπόν στο διοικητή του φρουρίου, κι εκείνος, έπειδή τον λυπότανε, του επέστρεψε όχι μόνο τα χρηματά του, αλλά και όσα κοσμήματα του είχαν κατασάξει, όταν τον έπιασαν. Έτσι κατάρθωσε να προμηθευη τα εργαλεία, που του χρειαζόνταν κι άρχισε να τρυπή τον τοίχο του κελλιού του.

Κόντευε κιόλας να τελειώση το έπιπνο αυτό έργο, που γινότανε με μυρίες δυσκολίες, όταν, ένα πρωί, τον μετέφεραν σ' ένα άλλο κελλί! Ο κόπος ολόκληρων μηνών είχε πάει χαμένος! Άλλά ο ντε Φρανσουά δεν άπελπίστηκε. Ευθύς από το πρώτο βράδυ, δάλθηκε να τρυπή και το καινούργιο κελλί.

Όταν όλα τελείωσαν, πασαλείφτηκε με καννιά, έβαλε ένα κοτούμι καννοδοχακαριστή, που το είχε προμηθευη, πληρώνοντας πανάκριβα ένα δεσμοφύλα-

— Συνταγματάρχα μου, φώναζε ο ντε Φρανσουά, να ήπτε στο Βασίλειό Φρειδερίκο, ότι εινε τέρας!...

κα, πέρασε από το άνοιγμα του τοίχου, και, μ' ένα σχοινί, που το είχε φτιάσει σχίζοντας τα σαντόνια του, γλύστρησε κατά μήκος του τοίχου, κι έπεσε στους σταύλους του φρουρίου.

Στην πόρτα των σταύλων, φύλαγε ένας σκοπός, που τον άβρισε άνυπόπτος, να περάση. Άλλά, στην έξοδο του φρουρίου, λίγο έλειψε να την παύη. Ο υπαξιωματικός της φρουράς τον ώρμησε ποιος ήταν και τί δουλειά έκανε, κι εκείνος του άπάντησε σε «καθαρεύουσα». Ευτυχώς όμως, έγκαιρως κατάλαβε τη γκάφα του κι έσπευσε να δώση, σε τοπική διάλεκτο, τις εξηγήσεις που του ζητούσαν.

Έτσι κατάρθωσε να βγη από το φρούριο. Η πυκνή ομίχλη, που άπλωνόταν εκείνη την ημέρα, τον βοηθούσε ν' απομακρυνθη άπαρατήρητος. Άλλά που να πάη; Σε ποιών να καταφύγη; Δεν ήξερε καθόλου την περιοχή.

Αφού περιπλανήθηκε ώρες ολόκληρες, νύχτα πιά, έφτασε μπροστά σε μια μικρή πόλι. Άλλ' είχαν ήδη σπκώσι τις γέφυρες. (Τότε οι πόλεις τριγυρίζονταν από τείχη, που τα προτάτευαν δαθείες τάφροι. Όταν εβράδυαζε, σήκωναν τις κινητές γέφυρες, κι έτσι ή πόλι απομονωνότανε). Ευτυχώς, έπεισε ένα φουρο να του έπιτρέψη να μπη, αφού τον αποζημίωσε, φυσικά, πλουσιποράχα για τον κόπο του. Στάθηκε έπειτα σε μια βρύσι κι έπλυνε το πρόσωπό του και τα χέρια του, που ήταν κατάμαυρα από τις καννίες.

Η πρώτη του δουλειά ήταν να εξασφαλίση, μαζί για να φύγη, μόλις ημερώνε. Άλλά στο «σταθμό», κανένας δεν τον έμπιστευότανε, βλέποντας τον με τα ρούχα του καννοδοχοκαριστή. Αναγκάστηκε να δείξη, τα κοσμήματά του, για να πεισθούν πως ήταν σε θέσι να τους πληρώση.

Πρωί-πρωί, ξεκίνησε να φύγη. Άλλά, μόλις δνθηκε έξω από την πόλι, άκουσε τρεις κανόνες. Ήταν το σύνθημα πως κάποιος δραπέτευσε από το φρούριο. Έκείνη την εποχή, όλοι ήταν ύποχρεωμένοι να ξεσηκωθούν για να κυνηγήσουν το δραπέτη, κι έπαιρνε αμοιβή όποιος τον έπιασε. Άλλοιόμοιο όμως σ' εκείνον που θα τον έβριβε. Αν τον ανακάλυπταν, τον κρεμούσαν!

Καταλαβαίνει λοιπόν κανείς την άγωνία του Φρανσουά. Σε λίγη ώρα, μερικοί ώπλισμένοι χωρικοί σταμάτησαν το άμαξι του για να το ψάσουν.

Ο ντε Φρανσουά έκανε πως ενδιαφερότανε για την ίδια ύπόθεσι.

— Μήπως τον βρήκατε; τους ρώτησε. Από το πρωί τον κυνηγώ.

— Το δραπέτη κυνηγάτε κι εσείς; ρώτησαν εκείνοι.

— Φυσικά.

— Καλή τύχη λοιπόν!

Και τον άφισαν να φύγη. Κατάρθωσε τέλος να περάση στη Βαδη, από κει στη Νυρεμβέργη και, τέλος, στη Σαξωνία. Όταν αναπαύθηκε καλά, κατέφυγε στη Ρωσία, όπου κατατάχθηκε ως αξιωματικός.

Το Δεκέμβριο του 1815, τα ρωσικά στρατεύματα, νικώντας το Ναπολέοντα, μπήκαν στη Νυρεμβέργη, κι οι αξιωματικοί παρουσιάστηκαν, στο βασίλειό της. Εκείνος ρώτησε έναν λοχαγό των Ούσσarov:

— Πώς λέγεσαι;

— Φρανσουά, Μεγαλειότατε.

— Πώς! Είσαστε ο αξιωματικός μου που δραπέτευσε;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Και τομάτε να εμφανίσετε μπροστά μου;

— Ξανά, Μεγαλειότατε, πως μιλώτε σ' ένα λοχαγό του ρωσικού στρατού...

Μιλιά ο Μεγαλειότατας...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΥΣ

Άρρώστειες που παραμορφώνουν το έμβρυον

Προφυλακτικά μέτρα για τις μητέρες

Γιατί συμβαίνει κάποτε ναρρη στον κόσμο ένα παιδί σημασιμενο, ελαττωματικό σωματικά ή ψυχικά, μολοντι καταγεται από γονείς υγιείς και φυσιολογικούς; Το ερώτημα αυτό είχε μείνει επί πολύν καιρό δίχως απάντηση.

Σήμερα οι επιστήμονες μπορούν, σε πολλές περιπτώσεις, να διορθώσουν είτε να ελαττώσουν τις παραμορφώσεις ή τις αναπηρίες, που υπάρχουν εκ γενετής σε ώριμα παιδιά. Σε άλλες όμως μένουν τελείως ανίσχυροι, με τα χέρια δεμένα. Να γιατί εξακολουθεί ναύη μεγάλη σημασία η αναζήτησης των λόγων που προκαλούν αυτές τις τραγικές καταστάσεις.

Τα πειράματα λοιπόν που έγιναν σε ζώα κατά τα τελευταία χρόνια, κι' η μελέτη εκατοντάδων περιπτώσεων βρεφών που γεννήθηκαν ελαττωματικά, απέδειξαν θετικά ότι υπάρχει στενή σχέση των παραμορφώσεων αυτών με την υγεία της μητέρας. "Αν δηλαδή, στην αρχή της εγκυμοσύνης, η μητέρα πάθει μία μολυσματική αρρώστια από ιόν, υπάρχει μία πιθανότητα να φέρη στον κόσμο παιδί ελαττωματικό.

Πρέπει να τονίσουμε εϋθύς εξ αρχής ότι η πιθανότητα αυτή είναι μικρή. Ωστόσο αξίζει να ληφθ' υπόψη, για να πάρη η μητέρα όλα τα απαιτούμενα προφυλακτικά μέτρα.

Το περίεργο είναι ότι η «έρυθρα» (μορφή ιλαράς), μία εξανθηματική ασθένεια που θεωρείται συνήθως η ελαφρότερη κι' η πιο ακίνδυνη απ' τις μεταδοτικές παθήσεις, κρατεί τον ρεκόρ από απόψεως ολεθρότητας επιδράσεως στη διαμόρφωση του εμβρύου. "Αν την πάθει η μητέρα στους τρεις πρώτους μήνες της εγκυμοσύνης, μπορεί να γεννήση παιδί ελαττωματικό: με καταράκτη ή θλάση του φακού του ματιού, κωφάλαλο, ήλθιο, με παραμορφώσεις της καρδιάς, με μικροκεφαλία (κεφάλι αψύκιο μικρό) ή υποσπαδία (παραμόρφωση των γεννητικών οργάνων), κλπ. "Ο κίνδυνος είναι πολύ μικρότερος, αν η μόλυνση συμβή κατά τους τελευταίους μήνες της εγκυμοσύνης.

Φυσικά, αμέτρητα παιδιά γεννήθηκαν ορτιμελέστατα και υγιέστατα (ή με εντελώς ασημαντα ελαττώματα), μολοντι η μητέρα τους είχε πάθει στην αρχή της εγκυμοσύνης «έρυθρα». Πάντως όμως, στις περισσότερες περιπτώσεις γεννήσεως παιδιών παραμορφωμένων, η μητέρα είχε προσβληθ' απ' αυτή την ασθένεια.

Αφού διαπιστώσαν αυτή τη σχέση, οι γιατροί υποπτεύθησαν ότι κι' άλλες μολυσματικές αρρώστειες της μητέρας μπορούσαν να επηρεάσουν τη διάπλασι του εμβρύου. Και πράγματι, απέδειξαν ότι έχουν κάποτε τέτοια επίδρασι

ή κοινή ιλαρά, ή ανεμοβλογιά, ή παρωτίτις και ό έρπης, αλλά πολύ σπανιότερα απ' όσο η «έρυθρα».

Οι καινούργιες αυτές ανακαλύψεις προσφέρουν σε γονείς και σε γιατρούς ένα όπλο για να προλαμβάνουν σε πολλές περιπτώσεις την τραγωδία που αποτελεί η γέννησις ενός παιδιού «σημειωμένου».

Η μητέρα που βρίσκεται στην αρχή της εγκυμοσύνης της, θα ξέρη στο εξής ότι οφείλει να προστατεύη το άγνυνο της ακόμη παιδί της όπως ακριβώς θα το προστατεύε κατά τους πρώτους μήνες μετά τη γέννησί του. Πρέπει δηλαδή να φυλάγεται η ίδια για να μην πάθη μολυσματικές ασθένειες, ν' αποφευχθ' το συνωστισμό σε τράμ, λεωφορεία, καταστήματα, να μην πλησιάση παιδιά που φαίνονται αδιάθετα και που μπορεί να είναι φορείς μολύνσεως.

Ωστόσο, οι συνθήκες την υποχρεώνουν κάποτε, όσο κι' αν δεν το θέλη, να εκτεθή στον κίνδυνο να πάθη μία τέτοια αρρώστια. Πώς μπορεί π. χ. να φυλαχθ' όταν ένα απ' τα παιδιά της αρρωστήσθ' από «έρυθρα»;

Σε τέτοια λοιπόν περίπτωσι, συνιστάται να κάμη μία ένεσις με «γλοβουλίνη» ή με ορόν αίματος ανθρώπου που θεωρηθείκε προσφάτως απ' την ίδια αρρώστια. Μ' αυτό τον τρόπο επιτυγχάνει τεχνητή ανοσία απέναντι της ασθένειας.

Αν αισθανθ' φαγούρα — έστω και χωρίς άλλα συμπτώματα — ως συμβουλευθ' το γιατρό της, για να εξακριβώση μήπως έπαθε «έρυθρα». Σε καταφατική περίπτωση, είναι δουλειά του γιατρού το να φροντίση να κάμη ήπιώτερη την προσβολή.

Επίσης πρέπει, να επιστήση την προσοχή του γιατρού σε κάθε άλλη μόλυνση, όσο κι' αν της φαίνεται ασημαντή.

Όσες απ' τις αναγνωστριές μας βρίσκονται τυχόν στα τέλη της εγκυμοσύνης, όταν διαβάζουν αυτές τις γραμμές, δεν υπάρχει λόγος να τρομοκρατηθούν με την ανάμνησι μίας φαγούρας ή ελαφράς κακοδιαθεσίας που είχαν ίσως στους πρώτους μήνες. Γιατί το πιθανώτερον είναι ότι θα επρόκειτο για κάποια δερματική πάθησι δίχως σημασία. Πάντως, δεν κερδίζουν τίποτε με μίαν όψιμη ανησυχία που δεν ωφελεί ούτε τις ίδιες ούτε το παιδί τους.

Όσο για τις παντρεμένες που δεν έχουν ακόμη γίνει μητέρες, ως συμβουλευθούν το γιατρό τους πως μπορεί ν' αποκτήσουν τεχνητή ανοσία έναντι των συνηθισμένων εξανθηματικών ασθενειών της παιδικής ηλικίας (ιλαράς, ανεμοβλογιάς, κλπ.). "Αν τις έχουν πάθει άλλοτε, στα παιδικά τους χρόνια, δεν κινδυνεύουν πιά, γιατί έχουν εξα-

σφαλίσει φυσική ανοσία για όλη τους τη ζωή.

Ειδικά προκειμένου για ελαφρή και ακίνδυνη «έρυθρα», θάταν ίσως σκόπιμο να επιδιώξουν να πάθουν αυτή την αρρώστια προκαταβολικά, πριν γίνουν μητέρες, ώστε ναχουν πιά ήσυχο το κεφάλι τους. Οι ένοχλήσεις που θα τους προκαλέση για λίγες μέρες, είναι τελείως ασημαντες μπροστά στη βεβαιότητα ότι δεν θα γεννήσουν παιδιά ελαττωματικά.

Θερμομετρούνται κι' οι αρθρώσεις

Με μία βελόνη, εφωδισμένη μ' ένα μικρό ηλεκτρικό θερμόμετρο, μπορεί τώρα ο γιατρός να μετρήση τη θερμοκρασία μίας αρρώσεως, προσεβλημένης από αρθρίτιδα. Δεν έχει πια ν' αναζητήσει τοπικά την αρρώσι και να βυθισθ' μέσα σ' αυτήν τη βελόνη.

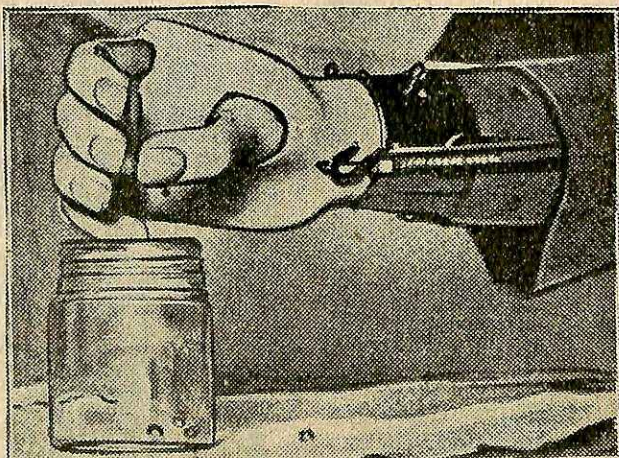
Με τον τρόπο αυτό θα καταρταθ' για πρώτη φορά να εξακριβωθούν με βεβαιότητα τα αμεσά αποτελέσματα των διαφόρων θεραπευτικών μέσων και φαρμάκων πάνω στις αρρώστειες αρθρώσεων. Τα πειράματα απέδειξαν ότι η θερμοκρασία των αρθρώσεων είναι ανυψωμένη, σε περιπτώσεις παραμορφωτικής, χρόνιας ή μολυσματικής αρθρίτιδας, ενώ το δέρμα διατηρεί την κανονική θερμοκρασία του. Παρατηρήθη ακόμη ότι το καύο, ο πόνος, ο φόβος και το κάπνισμα προκαλούν συστολή των αιμοφόρων αγγείων του δέρματος και διαστολή των αγγείων των αρθρώσεων.

Σωληνες στην καρδιά

Σε περιπτώσεις στενώσεως των βαλβίδων της καρδιάς, ο Αμερικανός χειρουργός της Βαστώνης Ρόμπερτ Γκρος εφαρμόζει μια τεχνητή και πρωτότυπη έγχυσησι: "Ενώνει τον κόλπο και τον κοιλία της καρδιάς μ' ένα εξωτερικό σωλήνα, απ' τον οποίο περνάει πιά το αίμα, αντί από τις βαλβίδες. "Ο σωλήνας αυτός αποτελείται από ένα κομμάτι αιμοφόρου αγγείου που περιέχει ένα σύστημα βαλβίδων.

Ο δόκτωρ Γκρος έχει εφαρμόσει ήδη μ' επιτυχία την έγχυσησι αυτή σε 100 σκυλιά, δεν έχει όμως ακόμη τελμήσει να την δοκιμάση σε ανθρώπους.

Για τις στενώσεις των βαλβίδων, άλλοι χειρουργοί επέχειρησαν να εφαρμόσουν τη διευρυνσι

ΤΕΧΝΗΤΟ ΧΕΡΙ Γ' ΑΝΑΠΗΡΟΥΣ

Το τεχνητό αυτό χέρι, κατασκευάσθηκε για λογαριασμό του Βρετανικού Ύπουρου Συντάξεων από την εταιρία «Χαρ Στήπερ» του Λονδίνου. "Ο αντίχειρ και τα πρώτα δύο δάχτυλα είναι έλαστικά έλαστικά κι' εύκινητα και κινούνται μηχανικά από ένα σύστημα που στερεώνεται στη βάση του κομμένου χεριού. Τα υπόλοιπα δάχτυλα κινούνται μόνο προς ώριμένες διευρύνσεις και με τη βοήθεια του άλλου χεριού. Το τεχνητό αυτό χέρι είναι κατασκευασμένο από έλαστικό μέταλλο και μπορεί κανείς να πιάνει και τα λεπτότερα αντικείμενα. Στην Αγγλία το χρησιμοποιούν πολλοί ανάπηροι.

τους με το δάχτυλο ή μ' ένα ισχυρότερο που εισάγεται στο έσωτερικό της καρδιάς. "Όλες όμως αυτές οι μέθοδοι φέρνουν προσωρινό μόνο αποτέλεσμα γιατί οι ιστοί σφύζονται πάλι σιγά-σιγά και ξανακλείνουν το αίτιο.

Ο καρκίνος του εισοφάγου

Ο καρκίνος του εισοφάγου έθεωρείτο άλλοτε θανατηφόρος 100%. Τώρα όμως, χωρίς στις πρόσθους της χειρουργικής και τις νέες μεθόδους αναισθησίας, μπορεί να σωθ' με έγχυσησι ή ζωή του άρρώστου. Στο ένα τέταρτον δε των περιπτώσεων, ο άρρώστος επιβίβ 3 χρόνια, ή και περισσότερο ακόμη, μετά την έγχυσησι. Ο καρκίνος του εισοφάγου είναι μία ασθένεια πολύ σπάνια. Τα θύματα της δεν μπορούν πολλές φορές να καταπιούν ούτε το σάλιο τους. Η έγχυσησι τους ανακουφίζει σημαντικά — κι' αν ακόμη δεν τους θεραπεύει τελείως.

Επίδεσμοι διαφάνει

Ένα νέο είδος επίδεσμων από νάυλον προφυλάσσει τελείως τις πληγές από τις μολύνσεις, ενώ συγχρόνως τις διατηρεί στεγνές, παρ' όλη τη διασποή του σώματος. Η έφευρεσι αυτή είναι αποτέλεσμα έρευνών που έγιναν κατά τον πόλεμο για ένα καταλληλό ύφασμα τροπικών σιτών. Είχε βρεθ' τότε ότι το ύλικό αυτό δεν άφνιει να εισχωρήση η εξωτερική υγρασία, επιτρέπει όμως να βγ' ελεύθερα ο εξατμιζόμενος ιδρώς του σώματος.

Οι επίδεσμοι από νάυλον έχουν επιπλέον το πρσόν ότι είναι τελείως διαφανείς, έτσι που ο γιατρός μπορεί να εξετάση την κατάσταση της πληγής χωρίς να την ξεσκεπάση.

Άλλεργία από το κοινφάσος

Υπάρχουν άνθρωποι, που παθαίνουν αλλεργικά φαινόμενα, αν φάει κοινφάσος μέσα σε γλάκισμα, σε σόλτσα ή επωσθήσανε άλλως. Ακόμη και το ελάχιστο κορινφάσος με το οποίο πασπαλίζονται απ' έξω οι τοίκες, αρκεί για να τους προκαλέση αυτή τα φαινόμενα. Επίσης, τα ίδια φαινόμενα παθαίνουν αλλεργία, αν φάει ή πιάνει μέσα σε χερτίνη πιάτα ή ποτήρια, γιατί κατά την καταργασία του γαστρώσ αυτού χρησιμοποιείται λίγο κοινφάσος. Τέλος, τους φέρνουν αλλεργία διάφορες κονσέρβες, κρέας στας, γιατί περιέχουν γλάκισμα, που συγγενεί με το κοινφάσος.

ΑΣΦΥΞΙΑ

Ένας ύπουλος κίνδυνος

Η έκστρατειά του δέκτηρος Φλάγκ

Σ' ένα ρεστωράν της Ν. Υόρκης, μία καπέλλα 17 ετών σηκώθηκε ξαφνικά, έσφιξε με τα χέρια της το στήθος της και σωριάσθηκε κάτω. Ένας γιατρός γνωμάτευσε ότι είχε πεθάνει από συγκοπή. Μία λεπτομερέστερη όμως εξέτασις απέδειξε ότι είχε πέσει θύμα τραγικού δυστυχήματος: Ένα κομμάτι κρέας είχε φράξει το λαιμό της και της είχε φέρει ασφυξία. "Αν της το έβγαζαν εγκαίρως, κι' έφηρμαζαν τεχνητή αναπνοή, ή δυστυχισμένη νέα θα μπορούσε να ζήση.

Η περίπτωση αυτή δεν ήταν μοναδική. Κατά τη στατιστική, 50.000 άνθρωποι πεθαίνουν κάθε χρόνο στις Ηνωμ. Παλιτείες, από διάφορες μορφές ασφυξίας — διπλάσιοι δηλαδή απ' όσους σκοτώνονται σε αυτοκινητικά δυστυχήματα.

Απ' τα παιδιά που πεθαίνουν στο πρώτο 24ωρο της ζωής τους, το ένα πέμπτον έχουν πάθει ασφυξία. Σ' αυτό συντελούν διάφοροι παράγοντες: Τα αναίσθητικά φάρμακα που χορηγούνται στη μητέρα για ναχ' ανώδυνο τοκετό, παρ' όσον συχνά (στα 30% των περιπτώσεων) το αναπνευστικό σύστημα του παιδιού. Άλλοτε πάλι ο «ορμός λώρος» τυλίγεται γύρω απ' το λαιμό του και το πνίγει, κι' άλλοτε τα αναπνευστικά του όργανα φράζονται από βένες.

Αν, σε κάθε τοκετό, υπήρχε κάποιος που να ξέρη πώς θα εξετάση το αναπνευστικό σύστημα του βρέφους και πώς θα εφάρμοση εν ανάγκη τεχνητή αναπνοή, θα είχαν σωθ' αμέτρητα νεογνήτα παιδιά. Στο Λονγκ Άιλαντ, δυο βρέφη, διδυμα, είχαν θεωρηθ' νεκρά. Κι' όμως, μετά 8 ώρες, ένας γιατρός τα εξέτασε και «άνεστρε» το ένα απ' αυτά!

Σε μία άλλη περίπτωση, ο Νεοϋρκέζος δόκτωρ Πάουελ Φλάγκ έτυχε να παρευρεθ' σ' ένα τοκετό, για να νάρκωσ' τη μητέρα. Όταν είδε λοιπόν ναρχεται στον κόσμο το παιδί μελανιασμένο — σημείον ασφυξίας — ζήτησε να του φέρουν σμέσως οξυγόνο. Μ' ένα μεταλλικό σωλήνα, απορρόφησε τις βένες που εμπόδιζαν την αναπνοή του βρέφους. Έπειτα, με άλλο σωλήνα, τούδωσε ν' αναπνεύση μίγμα οξυγόνου και διοξειδίου του άνθρακος. Το οξυγόνο το συγκράτησε στη ζωή και το διοξείδιον του άνθρακος ενήργησε ως διεγερτικό, για ν' αποκαταστήση την αναπνοή του. Έπειτα από λίγο, το παιδί είχε συνελθει τελείως κι' είχε πάρει το κανονικό χρώμα.

Το περιστατικό αυτό έπρωξε το δόκτωρ Φλάγκ ν' αρχίσ' μία σταχυοφορία κατά του ύπουλου εχθρού που λέγεται ασφυξία. Ίδρσε μία «Εταιρεία για την πρόληψι των θανάτων από ασφυξία» κι' επεδίωξε με κάθε τρόπο να διαδώση τις επιστημονικές γνώσεις έναντιού αυτού του κινδύνου.

Τονίζει πρώτα απ' όλα ότι ή ασφυξία μας παραμονεύει σε κάθε στιγμή της ζωής μας. Α-

μέτρητοι θάνατοι, που αποδίδονται σε άλλα αίτια, οφείλονται πραγματικά σ' αυτήν. Ένας σωφ' π. χ. ρίχνει το αυτοκίνητό του πάνω σ' ένα δέντρο, πληγώνεται και πεθαίνει κατά τη μεταφορά του στο νοσοκομείο. Ο θάνατός του αποδίδεται σε έσωτερικές βλάβες. Στην πραγματικότητα όμως, μπορεί να εισχωρήσει στο αυτοκίνητό του μονοξείδιο του άνθρακος, από ένα ελαττωματικό σωλήνα εξατμίσεως, κι' αυτό να τον ζάλισε, να προκαλέση το δυστύχημα και τέλος να παρέλυσσε τους αναπνευστικούς μύς του. Σε τέτοιες περιπτώσεις ή τεχνητή αναπνοή θάταν δυνατόν να σώση το θύμα.

Άλλοτε πάλι, βγάσουν ένα πνιγμένο απ' τη θάλασσα, του κάνουν τεχνητή αναπνοή, κι' όμως δεν κατορθώνουν να τον σώσουν, γιατί άπλωστατα λίγο νερό είχε φράξει την είσοδο των αναπνευστικών οργάνων του, και κανείς δεν σκέφθηκε να το βγάλ' από εκεί.

Ές άλλου, ο δόκτωρ Φλάγκ πιστεύει ότι πολλοί καρδιακοί θα ζούσαν αρκετά χρόνια παραπάνω, αν μαζί με τα φάρμακα για την καρδιά τους χορηγούσε ο γιατρός και οξυγόνο — γιατί οι καρδιακές κρίσεις φέρνουν παροδική ασφυξία.

Τέλος, τα κοινά ύπνωτικά φάρμακα επιδραύνουν την αναπνοή και, σε μεγάλες δόσεις, μπορεί να παραλύσουν τους αναπνευστικούς μύς. Καί σ' αυτή λοιπόν την περίπτωση χρειάζεται τεχνητή αναπνοή. Κάποτε, μια γυναίκα είχε επιχειρήσει ν' αυτοκτονήση με ύπνωτικά χάπια, κι' ο γιατρός τη διάσασε δίνοντας της οξυγόνο ως ότου συνήλθε, δηλαδή επί 144 ώρες συνεχώς!

Ο δόκτωρ Φλάγκ συνιστά να εφοδιασθ' κάθε γιατρός με συσκευή εισπνοής οξυγόνου και με λαρυγγοσκόπιον (ένα εργαλείο που επιτρέπει την εξέτασι του λάρυγγος και την αφαίρεσι καθε εμπόδιου που τον φράζει). Έτσι — βεβαιώνει — χιλιάδες άνθρωποι θ' αποφεύγουν το θάνατο από ασφυξία.

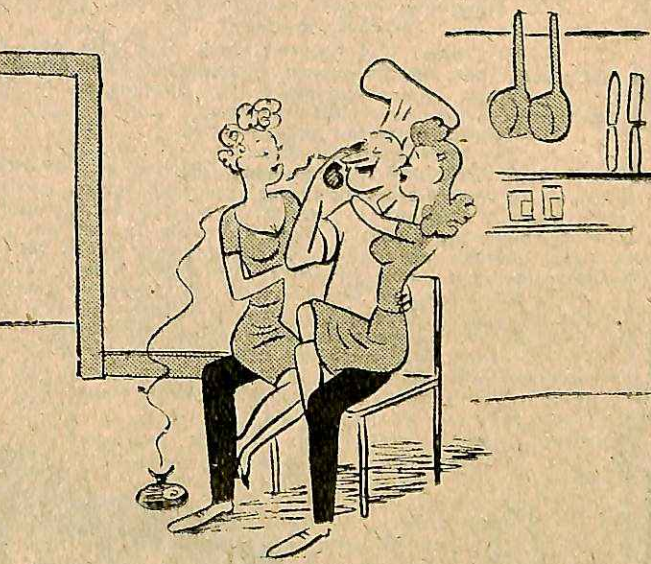
Η Γη περιτρέφεται πιά άρχα

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις των αστρονόμων, η ταχύτης περιστροφής της Γης αύξηθηκε κάπως απ' το έτος 1909 ως το 1929, κι' έπειτα άρχισε σιγά-σιγά να ελαττώνεται. Η μεταβολή αυτή είναι ελάχιστη, κι' όμως αρκεί για να προκαλέση λάθη στη μέτρηση του μήκους των ραδιοφωνικών κυμάτων. Τα λάθη αυτά γίνονται σημαντικά, όταν ανιχνεύονται με το ραντάρ αντικείμενα κινούμενα γρηγορώτερα απ' τον ήχο (π.χ. υπερηχητικά αεροπλάνα ή βολίδες).

Μία λάμπα μέσα στο στομάχι

Για την εξέτασι υπόπτων όγκων του στομάχου χρησιμοποιείται τώρα μία μικρή λυχνία υπεριώδων ακτίνων, όχι μεγαλύτερη απ' το στυρί καλαμποκιού. Ο όγκος παίρνει ένα πορφυροκόανο φωσφορισμό, καθώς πέφτουν πάνω του οι υπεριώδεις ακτίνες, και χωρίς κανένα απ' τα στρώματα λίπους, Συγγράνως, ο χειρουργός κοιτάζει το έσωτερικό του στομάχου, μ' ένα «γαστροσκόπιον» που έχει εισαγάγει απ' το στόμα, κι' απ' την όψι του όγκου μπορεί να συμπεράνη το είδος του και να καθοδηγηθ' για την έγχυσησι που θα επακολουθήση.

Τελωτοθεραπεία

Ο ζαχαροπλάστης: Ναι, αφεντικό... θα βαλω πολύ ζαχαρι στο σιρόπι!...

—Πά!... Πά!... Παύ το βρήκατε αυτό τό... φωτεινό κλάμπ;

—Δεν έπρεπε να καθήσετε τόσο βαθειά, κύριε!...

ΝΑ δυο έρωτευμένοι ευτυχισμένοι! είπα, βλέποντας τὸ διάσημο ρέπορτερ Κάρολα Ζερβαί καὶ τὴ γοητευτικὴ Κλωντί ντ' Έπραί νὰ περνούν πάνω στὸ βουλεβάρτο.

Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τοὺς ἔβλεπα. Περνοῦσαν κάθε ἀπόγευμα ἀπὸ κεί καὶ διευθύνονταν μ' ἀργὰ βήματα στὸν κήπο τοῦ Λουξεμβούργου.

Ὁ φίλος μου Ρεμπώ, ποὺ καθόταν μαζί μου στὴν ἡλιόλουστη ταράτσα τοῦ καφενείου, κούνησε θλιβερά τὸ κεφάλι του.

—Ὁ Ζερβαί κ' ἡ Κλωντί; εἶπε. —Ὁχι, φίλε μου, χίλιες φορές ὄχι! Μπορῶ νὰ σὲ βεβαιώσω πὺς δὲν ἦταν ποτέ ευτυχισμένοι. Δὲν ἔννοώ πὺς δὲν ἀγαπιούνται...

—Ἀλλὰ ἀφοῦ ἀγαπιούνται καὶ βρίσκονται πάντα μαζί πὺς μπορεῖ νὰ μὴν εἶνε ευτυχισμένοι; παρατήρησα γελώντας.

—Κι' ὅμως! ἀπάντησε ὁ Ρεμπώ.

—Δὲν καταλαβαίνω, εἶπα.

Καί, στ' ἀλήθεια, μοὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ καταλάβω. Ὁ Ζερβαί ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους δημοφιλῆς ρέπορτερ, ποὺ εἶχε γυρίσει ὡς τότε ὅλο τὸν κόσμο. Ἐνα εὐρύτατο στάδιο ἀνοίγονταν μπροστὰ του. Κι' ἦταν ἀκόμη οἰκονομικὰ ανεξαρτήτος. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἡ Κλωντί ἦταν μὴν πολὺ ὁμορφὴ καὶ χαριτωμένη νέα, μὲ ἀγνά αἰσθη-

ματα κι' ευγενικὴ καρδιά. Τὸ ἔβλεπες στὰ μάτια τοὺς ὅτι ἀγαπιόνταν. Τί ἦταν, λοιπόν, ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἐμπόδιζε νὰ εἶνε ἕνα ευτυχισμένο ζευγάρι;

—Ξέρω ὅλη τὴν ἱστορία τοὺς καὶ μπορῶ νὰ σοὺ τὴν διηγηθῶ, συνέχισε ὁ Ρεμπώ. Εἶνε μὴν πολὺ θλιβερὴ ἢ ἀν' προτιμᾷς μὴν τραγικὴ ἱστορία.

»Τὸ εἰδύλλιο τοὺς ἄρχισε, νομίζω, στὸ Μπιαρρίτς ἢ στὶς Κάννες. Δὲν ξέρω ἀκριβῶς τὸ μέρος, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Ὁ Ζερβαί ξεκουραζόταν ἐκεῖ, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μεγάλο ρεπορτάζ ποὺ εἶχε κάμει στὴν Ἀσία. Ἡ Κλωντί βρίσκονταν κι' αὐτὴ ἐκεῖ με τοὺς γονεῖς της...

Οἱ δυο νέοι γνωρίστηκαν κι' ἀγαπήθηκαν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγ-

μή. Ἀλλὰ τὸ αἰσθημά τους δὲν ἦταν ἕνα ἡμερο πάθος ποὺ βιάζεται νὰ ἐκδηλωθῇ. Μήπως δὲν εἶχαν ὅλο τὸν καιρὸ μπροστὰ τους;

»Ἐπειτα ἔφυγαν ὅλοι μαζί γιὰ νὰ γυρίσουν στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ ὁ Ζερβαί γνώρισε στὴν Κλωντί τὸ μικρότερο ἀδελφὸ του Ἀλμπάν.

»Πρέπει νὰ σοὺ πῶ δυο λόγια γιὰ τὸν Ἀλμπάν. Ἦταν ἕνας τύπος ρωμαντικὸς καὶ ὁνειροπόλος χωρὶς μεγάλη πείρα ἀπὸ τὴν ἀγάπη. Ἐνῶς ποιητῆς, ἔγραφε, συλλογὴ, ποὺ εἶχε κριθῇ ἐγκωμιστικὰ ἀπὸ τὸν τύπο. Ὁ Ζερβαί, ποὺ ἦταν μεγαλύτερος του κατὰ δώδεκα χρόνια, εἶχε σταθῇ σὰν πατέρας κοντὰ του κι' εἶχε πάρει τὴ συνείδησή του καὶ μὴ τὸν στενοχωρῇ καὶ μὴ τὸν λυπῇ ποτέ.

»Κλείνω τὴν παρένθεσι γιὰ τὸν Ἀλμπάν, νὰ μιλήσω στὴν Κλωντί καὶ νὰ τὴν ἐξηγήσω τὴν ἐντολή ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα. Ἐπειτα ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Αὐτὴ ἡ ἐντολή δὲν τὸν στενοχωρῇσε καὶ πολὺ. Ὁ Ζερβαί λογάριζε, φθάνοντας στὸ Παρίσι, ἀπὸ τοὺς γονεῖς της σὲ γάμο. Ἀλλὰ, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

σοβαρό. Μὴ λάμψι χαρὰς φώτιζε τὸ βλέμμα του.

—Θέλω νὰ σοὺ μιλήσω, εἶπε στὸν ἀδελφὸ του.

—Σὲ ἀκούω, Ἀλμπάν...

—Εἶμαι ἐρωτευμένος! φώναξε μὲ θριαμβευτικὸ ὄφος ὁ νέος.

—Εἶνε σοβαρό;

—Σοβαρό; ἀπάντησε ὁ Ἀλμπάν. Ποτέ ἄλλοτε δὲν ἀγάπησα ὅπως τώρα.

—Θαυμάσια! Καὶ ποῖα εἶνε ἡ ἐκλεκτὴ σου;

—Ὁ ἀγαπημένη μου εἶνε ἡ Κλωντί ντ' Έπραί.

»Ὁ Ζερβαί πιάστηκε ἀπὸ ἕνα καθίσμα γιὰ νὰ μὴν πέσῃ.

—Κι' ἡ Κλωντί σ' ἀγαπάει; ρώτησε ὅταν συνήλθε.

—Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ὁ Ἀλμπάν. Δὲν τόλμησα νὰ τὴν ρωτήσω...

—Τὴν ξαναεἶδες πολλές φορές κατὰ τὴν ἀπουσία μου;

—Ναί, πολλές φορές... Μιλοῦσαμε πολὺ γιὰ σένα... Ξέρεις, σ' ἀγαπάει πολὺ...

—Σοὺ εὐχομαι νὰ εἶσαι ευτυχισμένος, εἶπε ὁ Ζερβαί, μὲ βραχνὴ φωνή.

»Σὲ δυο μέρες ξαναφεύγε γιὰ τὴν Ἀνατολή, χωρὶς νὰ ἰδῇ τὴν Κλωντί.

»Ἀλλ' ὅταν βρέθηκε μακριά, οἱ ἰδέες του ἔλλαξαν ὁλοτελῶς. Ἀγαπούσε, βέβαια, τὸν ἀδελφὸ του καὶ ἦταν πρόθυμος νὰ θυσιάσῃ πολλὰ πράγματα γιὰ τὴν εὐτυχία του. Ἀλλὰ γιὰτὶ τόχα θάπρεπε νὰ θυσιάσῃ καὶ τὴν ἀγάπὴ του; Ὁ Ἀλμπάν ἦταν, ἕνα παιδί.

»Ὁ Ζερβαί πάλεψε πολὺ καιρὸ μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις καί, στὸ τέλος, πῆρε τὴν ἀπόφασί του. Θὰ ἔγραφε στὴν Κλωντί καὶ θὰ τὴς μιλοῦσε καθαρά γιὰ τὴν ἀγάπὴ του. Ἄν ἡ ἀπάντησίς της ἦταν καταφατικὴ, θὰ γύριζε ἀμέσως στὴν Εὐρώπην καὶ θὰ προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τὸν Ἀλμπάν ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑποχωρήσῃ.

»Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις καθῆσε στὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ γράψῃ στὴν Κλωντί. Ἀλλὰ, προτοῦ ἀκόμη τελειώσῃ τὴν ἐπιστολή του, τοῦ ἔφεραν ἕνα τηλεγράφημα. Ἦταν ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ τοῦ ἔκανε γνωστὸ ὅτι εἶχε ἀρραβωνιαστῇ μὲ τὴν Κλωντί.

»Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα, ὁ Ζερβαί ξαναγύρισε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ παρευρεθῇ στοὺς γάμους. Καί, τότε, ξέσπασε τὸ δράμα.

»Ἡ νέα κρατοῦσε ἕνα ἡμερολόγιο. Μέσα σ' αὐτὸ ἔγραφε ὅλα τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς της. Τὰ πρῶτα πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ἦταν ἀσήμαντα. Οἱ τελευταῖες σελίδες, ὅμως, ξεχείλιζαν ἀπὸ ἀγάπην καὶ πόνο. Γιὰτὶ ἡ Κλωντί ἔλατρενε τὸν Ζερβαί κι' εἶχε ἐρμηνεύσει τὴ σιωπὴν τοῦ σὰν ἀδιαφορία...

»Ἐκεῖνο ποὺ τὴν εἶχε φέρει κοντὰ στὸν Ἀλμπάν ἦταν ἡ ἐπιθυμία νὰ τὸν ἀκούῃ νὰ τὴς μιλήσῃ γιὰ τὸν ἀδελφὸ του. Ἀλλ' ὁ νέος τὴν εἶχε ἀγαπήσει παράφορα. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη τὴν εἶχε στενοχωρήσει πολὺ στὴν ἀρχή...

»Ἀλλὰ ἀργότερα τὴν εἶδε μὲ διαφορετικὸ μάτι. «Ἐτοίμουλάχιστον, ἔγραφε, δὲν θὰ χάσω ὁλοτελῶς τὸν Ζερβαί. Θὰ τὸν βλέπω, ἀφοῦ θὰ γίνω γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του. Αὐτὸ εἶνε ἡ μεγαλύτερη χαρὰ γιὰ μένα...»

»Αὐτὸ τὸ ἡμερολόγιο, ἀπὸ μὴν μοιραία σύμπτωση, ἔπεσε στὰ χεῖρα τοῦ Ἀλμπάν τὴν προηγουμένη ἡμέρα τοῦ γάμου του μὲ τὴν Κλωντί...

»Ὅλα τὰ ὄνειρα τοῦ δυστυχισμένου σωριάστηκαν τότε σ' ἐρείπια. Κι' ἡ εὐαίσθητη καρδιά του δὲν ἀνέθεε στὸ τρομερὸ πλῆγμα. Τὴν ἴδια μέρα, κλείστηκε στὸ δωμάτιό του καὶ φύτεψε μὴν σφαῖρα στὸ κεφάλι του. Πάνω στὸ τραπέζι του βρέθηκε ἕνα γράμμα γιὰ τὸν ἀδελφὸ του. Τοῦ ἔγραφε:

«Ἡ Κλωντί σὲ λατρεῖ. Εἶμαι βέβαιος πὺς κι' ἐσύ τὴν ἀγαπᾷς... Ἡ κακὴ μου μοῖρα μ' ἔκαμε νὰ χωρῶ ἀνάμεσα σας. Συγχώρεσέ με! Ἦταν μὴν μεγάλη θυσία αὐτὸ ποὺ θέλησα νὰ κάμω γιὰ μένα. Ὅπως βλέπεις, τὰ μαντεύω ὅλα τώρα... Θὰ ἤθελα νὰ σοὺ ἀναταπώσω αὐτὴ τὴν ευγενικὴ χειρονομία σου. Ἀλλὰ θὰ τὸ κάμω μ' ἕνα τρόπο ποὺ θὰ σὲ λυπηθῇ πολὺ. Ὅπως ξέρεις, δὲν εἶμαι δυνατὸς κι' ἡ καρδιά μου δὲν ἀντέχει σὲ μεγάλες συγκινήσεις. Φεύγω ἀπὸ τὸν κόσμο, μὲ τὴν καρδιά πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀγάπην καὶ γιὰ τοὺς δυο σας: γιὰ σένα καὶ τὴν Κλωντί... Ἀς εἰσάστε ευτυχισμένοι!»

»Ἀλλ' ὁ Ζερβαί καὶ ἡ Κλωντί δὲν μπόρεσαν κι' οὔτε θὰ μπόρεσουν ποτέ νὰ εἶνε ευτυχισμένοι. Ἡ ἀνάμνησις τοῦ δυστυχισμένου Ἀλμπάν τοὺς χωρίζει γιὰ πάντα. Ἀγαπιούνται πολὺ, βέβαια καὶ βρίσκονται διαρκῶς μαζί. Ἀλλ' ἡ ἀγάπη τοὺς δὲν διαφέρει καὶ τόσο ἀπὸ μὴν μεγάλη φιλία.

»Ὁ φίλος μου σταμάτησε γιὰ μερικὰ λεπτά.

—Αὐτὴ ἡ ἀγάπη, εἶπε σὲ λίγο, εἶνε ἴσως ἡ καλύτερη καὶ ἡ ὠραιότερη ἀπὸ ὅλες. Γιὰτὶ δὲν τελειώνει ποτέ!

ΖΕΡΜΑΙΝ ΡΑΜΟΣ

Πονεμένη διήγημα

μή. Ἀλλὰ τὸ αἰσθημά τους δὲν ἦταν ἕνα ἡμερο πάθος ποὺ βιάζεται νὰ ἐκδηλωθῇ. Μήπως δὲν εἶχαν ὅλο τὸν καιρὸ μπροστὰ τους;

»Ἐπειτα ἔφυγαν ὅλοι μαζί γιὰ νὰ γυρίσουν στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ ὁ Ζερβαί γνώρισε στὴν Κλωντί τὸ μικρότερο ἀδελφὸ του Ἀλμπάν.

»Πρέπει νὰ σοὺ πῶ δυο λόγια γιὰ τὸν Ἀλμπάν. Ἦταν ἕνας τύπος ρωμαντικὸς καὶ ὁνειροπόλος χωρὶς μεγάλη πείρα ἀπὸ τὴν ἀγάπη. Ἐνῶς ποιητῆς, ἔγραφε, συλλογὴ, ποὺ εἶχε κριθῇ ἐγκωμιστικὰ ἀπὸ τὸν τύπο. Ὁ Ζερβαί, ποὺ ἦταν μεγαλύτερος του κατὰ δώδεκα χρόνια, εἶχε σταθῇ σὰν πατέρας κοντὰ του κι' εἶχε πάρει τὴ συνείδησή του καὶ μὴ τὸν στενοχωρῇ καὶ μὴ τὸν λυπῇ ποτέ.

»Κλείνω τὴν παρένθεσι γιὰ τὸν Ἀλμπάν, νὰ μιλήσω στὴν Κλωντί καὶ νὰ τὴν ἐξηγήσω τὴν ἐντολή ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα. Ἐπειτα ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Αὐτὴ ἡ ἐντολή δὲν τὸν στενοχωρῇσε καὶ πολὺ. Ὁ Ζερβαί λογάριζε, φθάνοντας στὸ Παρίσι, ἀπὸ τοὺς γονεῖς της σὲ γάμο. Ἀλλὰ, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀλμπάν, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

»Ὁ Ζερβαί, ἀπὸ τὸν Ἀ